

JISKRY EUCHARISTICKÉ.

365 perutých slov o Nejsv. Svátosti oltářní.

Kněžím i lidu věřícímu

nasbíral

ve spisech sv. Otců a duchovních spisovatelů

FRANTIŠEK SKALÍK,

kněz arcidiecese Olomoucké.

II. NEZMĚNĚNÉ VYDÁNÍ.

(S povolením nejdůst. Ordinariatu.)

1910.

Nákladem R. Prombergra, knihkupectví v Olomouci.

Cena K 1-20.

Pojďte ke mně všichni,
kteří pracujete a obtíženi jste,
a já vás občerstvím.
Neboť jho mé jest sladké.

Mat. 11.

Těšitel zarmoucených.

JISKRY EUCHARISTICKÉ.

365 perutých slov o Nejsv. Svátosti oltářní.

Kněží i lidu věřícímu

nasbíral

ve spisech sv. Otců a duchovních spisovatelů

FRANTIŠEK SKALÍK,

kněz arcidiecese Olomoucké.

II. NEZMĚNĚNÉ VYDÁNÍ.

S povolením nejdůst. Ordinariatu)

Nákladem R. Prombergra, knihkupectví v Olomouci

1910.

CONS. Nro. 7627.

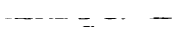
Imprimatur.

Němčicii, 9. Junii 1893.

Theodorus,
Princeps-Archiepiscopus.

ALOIS WIESNER, PRAHA.

Slovo ku čtenáři!

Celým dnešním světem, bez rozdílu národnosti, politického smýšlení a náboženství, jeden jde hlas, že spějeme vstříc netušeným převratům a bouřím, jež v brzku zaplaví celý svět. Sám Lev XIII o posledním štědrém dnu vyřkl slova tohoto smyslu. A zajisté nepředpojatý pozorovatel a znalec poměrů doby naší ani dost málo nepochybuje o pravdě této

Jako před bouří, dříve ještě než se objeví na obzoru, mnozí tvorové a zvláště ptáci hledají si jistého útočiště před zhoubnou její perutí, tak v době poslední činí i svět katolický: s chvatem a důvěrou větší než kdy jindy tučí se všechno ke svatostánku v záštitu Toho, jenž se nazývá Kníže míru,¹⁾ jenž všemocným slovem svým utišil bouři na jezeře jenž slíbil

¹⁾ Isaiáš 9, 6.

svým věrným ochranu „po všechny dny až do skonání světa“.²⁾

Ruch eucharistický utěšeně se rozmáhá celou Církví; konají se kongresy eucharistické (v době nedávné slaven byl světový kongress v Jerusalemě), vycházejí četné nové časopisy výhradně eucharistické, spolky klanění se Nejsv. Svátosti netušeně rozkvétají dobou poslední, literatura eucharistická obohacena mnohými znamenitými díly.

My ve vlasti naší, ačkoliv jinak rádi sluchu skýtáme kde jakému novému přespólnímu heslu, nepovšimli jsme si hrubě nového blahověstného ruchu ve světě katolickém. A přece potřebuje-li kdo vzpružení sil a sjednocení k nastávajícím těžkým dnům, jest to především náš malý, a bohužel nesjednocený národ český.

Knížka tato dává se na cestu po vlasti naší, srdečně sobě přejíc, *přispěti u nás aspoň poněkud ke vzrůstu a rozkvětu spásonosné úcty eucharistické*. Jakož na listě titulním podotknuto, celý spis je pokladničkou výroků o Nejsv. Svátosti oltářní, sebraných z četných spisů všech století letopočtu našeho. (Jen několik

²⁾ Mat. 28, 20.

„jisker“ pochází z mých vlastních zápisků z exercitií bohosloveckých.) Čtenář najde vedle sebe výroky původu a významu nejrozmanitějšího: tajemné slovo Písma vedle zbožného výroku některého sv. Otce, hned vedle láskou a nadšením rozplývající sentenci Albana Stolze, tohoto novodobého apoštola úcty k Nejsvětější Svátosti, a zase dětsky prostičké, při tom však nadpřirozeného pelu plné slovo orakula své doby, faráře Arského, Jana Vianneye.

Jako když klenotník otevře na slunci schránku svých drahokamů, drahý démant plane vedle modrého safíru, uprostřed nich hoří krvavou jiskrou granát, a tiše se leskne průhledný horský křišťál a jiné kameny různé sice ceny a krásy, ze všech však plane v oko naše odlesk *téhož* slunce, jež každému z nich zvláštní krásy poskytuje: tak i zdánlivě neuspořádané sentence v knize této přece vespolek souvisí a tvoří ladný celek, *jsouce výronem úcty a zbožnosti a lásky k nejdražšímu pokladu našemu, k přesvaté Eucharistii.*

A úmyslně jsem v knížce této neuspořádal sentence ani podle autorů, ani podle smyslu; podle autorů uspořádaná sbírka byla by ne-souměrna, a podle smyslu a významu jednotlivých slov, tu by pracné uspořádání bylo

prací marnou; velká většina sentencí do žádné přihrádky vpraviti by se nedala, hodíc se vlastně do všech. Jako když broušený drahokam obracíš na slunci. O třetí a hlavní příčině zdánlivé pestrosti spisu povím níže.

Sv. František Saleský a jiní duchovní spisovatelé nás poučují, že málo prospěšnou bývá příprava ke mši sv. nebo ke sv. přijímání, skládá-li se vždy z těchže modliteb. „*Quotidiana vilescent — každodenní málo se cení.*“

A proto zejména sv. František Saleský vybízí kněze, aby sobě při četbě své vypisovali sentence eucharistické, jichž pak s velkým prospěchem užití mohou za přípravu ke mši sv. Představujet nám každá sentence taková kus živoucího ohně, jímž hořeti má srdce naše, abychom hodně přistoupiti mohli k oltáři Božímu. Ovšem obtížnější jest a mnohdy pro krátkost doby zcela nemožno roznítiti vlastní silou tento posvátný plamen; velmi snadno však lze cizím takovým ohněm hrud' svou zanítiti a zahřáti; a to vlastně jest *prvním* účelem „jisker“ těchto.

Když tedy nedovolí Ti čas a okolnosti, věnovati se potřebnou dobu přípravě ke mši sv. nebo ke sv. přijímání, tu zvolna si přečti a maličko promysli několik sentencí dle potřeby.

Která z nich nejvíce zamlouvati se bude náladě myslí Tvojí, té obzvláště otevři mysl svou, pod jejím dojmem (důvěra, láska, pokora a t. d.) vykonej, pokud možno, obvyklou svou pobožnost, pod jejím dojmem přistup i k oltáři.

Jest to už v povaze lidské, že dnes slovo nějaké mocně nás vzruší, zítra však zůstaneme chladnými; dnes k pobožnosti nás povzbudí nepatrná myšlenka, podruhé zase potřebí jest úsilí většího. A této rozmanitosti nálad myslí lidské myslím, že vhod bude zdánlivá rozmanitost sbírky této.

„*Jisker*“ těchto však užije s prospěchem též kazatel, shledávaje látku ke kázáním eucharistickým. Též dobře hoditi se budou k návštěvám Nejsv. Svátosti, jakož i k četbě duchovní.

Jakož pod čarou citáty ukazují, *vybrány jsou „jiskry“ více než z 50 spisovatelů*; několik „jisker“, hlavně kde ke slovu Písma sv. přidána jest kratičká myšlenka eucharistická, pochází ze starého spisku latinského beze jména spisovatelova. Ovšem z příčin na snadě jsoucích, a tuším i omluvitelných, mnohý pramen, mnohá zlatá žíla eucharistická byla mi nepřístupnou.

Avšak doufám, že první tento pokus spisu druhu podobného jak v literatuře naší, tak v literaturách novějších vůbec, bude vlídně přijat a že přispěje ku zvelebení spásonosné úcty k přesvaté Eucharistii v národě našem.

V Želechovicích v den sv. Františka Sale-
ského 1894.

František Skalík.

1. Pastýři náš, pravý chlebe,
živ nás s nebe, dej nám Sebe,
dej zříť věčnou slávu nám !
Ty, jenž vše ví a vším vládá,
pas nás, ovce svého stáda,
k hodům veď nás ve svůj chrám.¹⁾

2. O Pastýři náš nejlaskavější! Vždyť který pastýř vlastní svou krví krmí své ovečky? A co dím, pastýř! Matky jsou mnohé, které po bo-
lestech porodu syny své kojným odevzdávají. Toho však jsi Ty, nejdražší Ježíši, nedopustil, ale vlastní svou krví sám nás krmíš. Proto Tebe chválíme, Tobě dobrořečíme, Tobě se kla-
níme, Tobě díky vzdáváme pro velikou slávu Tvou.²⁾

3. Dobré by bylo jemu, kdyby se byl nena-
rodil člověk ten. ³⁾ Slova tato pověděná o Jidáš

¹⁾ Sv. Tomáš Aq. (Sušil). — ²⁾ Sv. Jan Zlat. hom. 60 k An-
ticch. — ³⁾ Mat. 26, 24.

tříkráte opakuje církev při hodinkách na Zelený čtvrtek, ve výroční den ustanovení dvou Svátosti: oltářní a svěcení kněžstva. Kéž hluboko v mé srdce zaryje se tento výstražný výkřik starostlivé Matky naší !

4. Ty srdce nejhorší, ba dábelské, dokud budeš odporovati nekonečné štědrosti? Proč více se kocháš v ranách hříchu, nežli v ranách Ježíše Krista?¹⁾ Blahoslaveni, kdož požívají tohoto nejsladšího pokrmu Otcova, a ssají med ze skály a olej z kamene nejtvrdšího! ²⁾

5. Dal-li by člověk všecken statek domu svého za milování, jako ničím pohrdne jím. Dal Bůh celou podstatu Svou v umučení, a jako ničím pohrdl jí ; a znova ji dává v této Svátosti, a ve likosti jeho a dobroty není konce.³⁾

6. Jakož jsi, knězi, člověkem Božím, tak jsi též prostředníkem lidí, abys oběti obětoval za hříchy jejich. Ejhle máš v rukou oběť ze všech nejsvětější a nejúčinnější. Není viny, kteráž by se nedala smířiti obětí touto; není milosti, kteráž by se nedala vyprositi, není slabosti, kteráž by se nedala zhojiti.⁴⁾

¹⁾ Sv. Bonav. in Stim. 2. — ²⁾ Sv. Klem. Alex. — ³⁾ Sv. Bern. in Cart. — ⁴⁾ Arvisenet 27.

7. V hodném a zbožném sv. přijímání potkávají se Kristus a člověk s něžnou přítulností. Co nejprv a nutně se pokaždé přihází jako na pozdrav, jest vzájemná otázka, jež zní téměř stejně Křesťan koře se před Spasitelem přicházejícím táže se jako Šavel „Pane, co mám činiti?“ a Spasitel táže se duše křesťana „Co ti mám dát?“ ¹⁾

8. V nebi jasní Cherubové,
na zemi rod lidských synů,
v podsvětí říš duchů kletých,
vše se sklání před tím Chlebem
proto nebem, zemí, peklem
zazní hymnus jednolité,
zněte sladké zpěvy díky
jednohlasně, bez ustání

(Všechny osoby na jevišti klekají před vystavenou monstrancí, zazní hudba, a „Tantum ergo“ mocně zahlaholí divadlem zpíváno jsouc od herců i od diváků.) ²⁾

9. Neskonale velká vznešenost této Svátosti a nesmírná velebnost Pána, s nímž v pravdě zde obcujeme a jehož zde přijímáme, důrazně vyžaduje, aby věc tak převelebná se zvláštní

¹⁾ Alban Stolz, Suché byliny, 339. — ²⁾ Calderon, Autos „Velké divadlo světa“, poslední scéna.

péči a přípravou se konala. „Dílo zajisté toto veliké jest ; neboť ne člověku připravuje se přibyték, ale Bohu.“ ¹⁾

10. „Ó neskonale lásky Boží ! Jak věrným přítelem jsi člověku, ó Pane ! Jak laskavě s ním obcuješ, jak trpělivě na něj čekáš, až přijme povahu Tvou, kdežto Ty jeho povahu rád snášíš! Ty, ó Pane, vysoko ceníš, když člověk Tě milovati žádá, a vznítí-li se v něm jen jiskra lítosti, zapomínáš na vše, čím Tě urazil.“ ²⁾

11. Světec jeden říkával, že křesťané jsou „Bohonosiči“. — To jest jistá pravda, avšak my nemáme dosti víry. Nechápeme své hodnoty. — Odcházejíce od stolu Páně jsme tak šťastni, jako sv. tři králové, když směli obejmouti Ježíška. ³⁾

12. Když v hodném sv. přijímání vešel Spasitel do duše lidské, tu má duše svou vůli přizpůsobiti vůli Kristově, takže v milosti snaží se činiti, co Pánu jest příjemno. Tak povstává harmonie mezi Spasitelem a duší; ta dokud trvá, jest každé hnutí života hudbou, slyšitel-

¹⁾ Merlo-Horstius, Sacrosancta Missa II. 1. — ²⁾ Sv. Teresie. — ³⁾ Farář Arský.

nou pro duchy, v nitru pak cititelnou, jako kdybychom naslouchali líbeznému dvojzpěvu.¹⁾

13. Chceš-li v sobě roznítiti dychtivost a touhu po tomto nebeském pokrmu, jednak uvažuj jeho vznešenost, jeho sílu, jeho sladkost, — jednak mdlobu, slabost, chorobu a bídu své duše; a proti všemu tomuto podává se ti v pokrmu tomto nejvýtečnější prostředek.²⁾

14. Za první doby mého pobytu v Arsu byl tu muž, — dejte pozor, mé děti! — byl tu muž, jenž pokaždé do kostela vešel, kdykoli bylo mu vedle jíti. Jda do práce nebo z práce nechával sekeru a lopatu přede dveřmi, a dlouho klekával před Nejsvětějším. Tu jednou jsem se ho ptal, co mluvívá s Pánem za tak dlouhých svých návštěv? A víte, co mi odpověděl? „Ó, pane faráři, já Mu nic nepravím; dívám se na Něho, a On na mne!“ — (Tu pokaždé vzlykání přerušilo hlas sv. katechety, jenž potom pokračoval:) „Jak krásně, mé děti, jak krásně!“³⁾

15. O sv. Františku Seraf. se vypravuje, že říkával: „Měl-li bych v t že době potkati anděla či světce, anebo křeze, tu nejprv bych

¹⁾ Alban Stolz, Suché byliny, 316. — ²⁾ Rodriguez II. 8, 3. — ³⁾ Farář Arský.

políbil pravici knězi, a potom teprv bych uctil onoho nebeštana, neboť onomu větší čest přisluší, jehož ruka nám podává svaté Tělo Kristovo.¹⁾

16. Ó kéž pochopím, Pane můj, cos mi učinil! kde vezmu váhu nebo míru spolehlivou, abych slušně oceniti mohl věc tak důležitou? V pravdě, učinils na mne velké věci. Jenž jsi všemohoucí. Učinils mne soustolovníkem Svě nebeské hostiny! V pravdě, tak nejednals s každým národem! Nenít žádného národa tak velikého, jenž by měl své bohy tak sobě blízké, jako Bůh náš nám blízký jest.²⁾

17. Majíce tuto přeslaskou Svátost, podobáme se pocestnému, jenž žízní jsa trápen hyne na břehu řeky: potřebuje jenom hlavu nachýliti.³⁾

18. Vrabec nalezl sobě dům, a hrdlička své hnízdo. Já nacházím oltáře Tvé, Hospodine mocností králi můj a Bože můj!⁴⁾

19. Popřej mi té milosti Bože můj, abych dříve nezemřel, až něco dobrého vykonám z lásky k Tobě, a až něco protivného pro Tebe vytrpím!⁵⁾

¹⁾ Ribaldus. — ²⁾ Bl. Jan Avilla. — ³⁾ Farář Arský. —
⁴⁾ Žalm 83, 4. — ⁵⁾ Sv. Alfons, Návštěvy VI.

20. Kéž zmizí celý svět před okem mým, a převelebná a přešťastná myšlenka ať zcela naplní srdce mé: „Ty, Ženichu můj, a já! Ty ve mně, a já v Tobě! Ty můj, a já Tvůj!“

21. Jan, miláček Páně, Petr, kníže apoštolské, Jakub muž modlitby, když uzřeli prsek slávy Páně na hoře Tábor, padli bez sebe na tváře své. A já ubohý smím se blížiti k oltáři velebnosti Tvé? Smím Tebe, krále hrozného velebnosti, přijati do srdce svého a nezemříti?

22. Synu můj, já jsem Král tvůj tichý, já miláček tvůj, jenž se pase mezi liliemi, já Bůh tvůj, jehož nebesa nebes nejsou hodna obsáhnouti.¹⁾

23. Vstanu a půjdu k Otci. „S jakou nadějí půjdeš, s jakou důvěrou, když jsi Otce neposlouchal?“ — „S důvěrou!“ volá ke mně, „neboť ačkoli jsem ztratil, co bylo synovo, On přece neztratil, co bylo Otcovo.“²⁾

24. Sprostné a stydlivé mají býti oči, které tak často na tělo Kristovo hledí; čisté a k nebi pozdvížené také ruce, které se Stvořitele nebe i země tak často dotýkají. Protož kněžím ob-

¹⁾ Arvisenet 29. — ²⁾ Sv. Jan Zlat.

zvláště se v Zákoně praví: „Svatí buďte, nebo já svatý jsem, Hospodin, Bůh váš.“¹⁾

25. Já jsem pokrm velkých; proto vzrůstej, a budeš mne jísti; však neproměníš mne v sebe, jako pokrm těla svého, ale ty ve mne budeš proměněn.²⁾

26. Při lámání chleba otevřely se jim oči, a poznali Pána svého učenníci Emauzští; proto plamenem jest svaté přijímání osvětlujícím oči a rozohňujícím vůli.³⁾

27. Co nebylo dáno andělům, jest popřáno lidem. Neboť kněz koná toto nevyslovitelné tajemství, a při tom andělé jako služebníci stojí mu po boku. Což tedy divu, když pro tuto zcela zvláštní moc nebe žasne, země se diví, člověk trne, peklo se chvěje, ďábel se třese a andělé na výsostech klanějí se plni největší úcty.⁴⁾

28. Když Miphiboseth, syn Jonathův, uslyšel, že bude jísti u stolu krále Davida, pravil: „I kdo jsem já, služebník tvůj, že jsi se ohlédl na psa mrtvého, jakýž jsem já?“ — A co máme říci my, již tak často býváme soustolovníky Boha samého, a býváme krmeni Tělem a Krví

¹⁾ Násl. Krista. — ²⁾ Sv. Aug., Vyznání. — ³⁾ Sv. Efrém — ⁴⁾ Sv. Augustin, de instit. sacerdot. 1, 5.

...vyššího našeho Krále? Rci tedy z nejvnitřnějšího srdce svého: „Pane, kdo jsi Ty, a kdo jsem já? Ó kéž poznám Tebe a sebe! Pane, nejsem hoden! Pán můj a Bůh můj! Tys Král nebes a země, a já jsem prach a popel a ubohý červ pozemský! ¹⁾

29. Jako Spasitel v předvečer svého umučení slovem i skutkem ukázal nejvnitřnější přání svého božského Srdce, totiž pokoru a lásku, tak to činí všude a bez ustání v Církvi katolické miliony symboly, křížem a Eucharistií. Tato dvě znamení, jimiž budí v nás památku na sebe, jsou znaky nejhlubšího pokoření: přibitý, nahý člověk, a tichý, malý, nepatrný kousek chleba, pod jehožto způsobou se denně dává v moc knězi a čeká ve svatostánku, zda a kdy mu dovolí křesťan do srdce svého vstoupiti. Zvláště trpí Spasitel v Eucharistii bez ustání pokoření, začínaje od pohrdavé nevěry, úmyslného zneuctění zuřivých židů, protestantů a vlažných katolíků, až po zbožná přijímání nevinné mládeže a svatých kněží a mnichů, ano až po sv. přijímání mučenníka sv. Vavřince. Neboť žádná lidská láska a pocta

není tak čistá a vroucí, jak by slušelo božství a vykupitelskému dílu Ježíše Krista.¹⁾

30. Kněz a každý věřící má se snažiti vzбудiti ve své duši velký hlad a vřelou touhu po tomto božském Stolu, chce-li se občerstviti požíváním a sladkostí tohoto nebeského pokrmu, a chce-li pln býti duchovní síly a sladkosti jeho. Jako nám lépe chutnají, více obživují a sílí pokrmy, které hladovi a s dychtivostí pojídáme, tak i tento nebeský chléb zázračně působí na naši duši, požíváme-li ho s velkou touhou.²⁾

31. Děti mé, jak krásnou bude duše na věčnosti, když často a hodně přijímala svého Boha! Tělo Páně naplní slávou naše tělo, duše naše bude spojena s duší Pána našeho po celou věčnost; tam bude se těšiti ze štěstí čistého a dokonalého. — Když duše křesťana, jenž přijímal tělo Páně, vkročí do ráje, v nebesích nová radost zazní; andělé a Královna andělů přijdou jí naproti, neboť poznají Syna Božího v duši té. A ihned úplně duše zapomene na oběti a námahy, jež ji tísnily po celý život.³⁾

¹⁾ Alban Stolz, Suché byliny 301. — ²⁾ Rodriguez 2, 8. 5. — ³⁾ Farár Arský.

32. V listu k Židům praví sv. Pavel (6, 7, 8): „Země, kteráž často pije přicházející na sebe déšť, a těm, kdož ji obdělávají, vydává trní a hloží, zavržena jest a blízka zlořečení, jejížto konec jest spálení.“ — Toto těžké slovo na nikoho se nehodí vhodněji, jako na kněze, jenž denně přijímaje ve mši svaté Nejsvětějšího, přece zůstává obyčejným vlažným člověkem. Ve sv. přijímání víc než déšť přichází na pole duše lidské; božské sémě samého Syna člověka denně naň padá. Už často po mši svaté napadla mi myšlénka: Nyní zase tato neskonalá milost příchodu Kristova ke mně, a už po tolik roků, a přece jsem tak zlý, ubohý, politováníhodný na duši! Nejsem pole úplně nevděčné? ¹⁾

33. Šťastné duše, jimž milost je dána, spojovati se s milým Spasitelem ve sv. přijímání! V nebesích jako démanty budou se lesknouti, neboť Bůh bude v nich viděn.²⁾

34. Oheň přišel jsem pustit na zemi, a což chci, leč aby hořel? ³⁾ Běda mi ubohému, že srdce mé dosud jest chladno a mrazivo pod žárem Tvé svaté lásky, a temnota že dosud

¹⁾ Alban Stolz, Suché byliny 288. — ²⁾ Farář Arský. —

³⁾ Luk. 18, 49.

...rádne v hrudi mé. Ježíši, ohni nebesky, smiluj
se nade mnou!

35. Přišel jsem, aby ovce mé život měly a
hojněji měly.¹⁾ Ó sladké slovo ve sluchu hříš-
níka! Ježíši, pastýři dobrý, přiviň mne blou-
dící ovečku svoji k Srdci Svému, ať se od Tebe
neodloučím na věky!

36. Abys hodně přijal tak vznešené tajem-
ství, nepostačilo by ti ani tisíc roků k hodné
přípravě; myslím však, že velmi mnoho platí
spolutrpěti s Kristem a sebe ve prach po-
kořiti. Proto jak jenom můžeš, pokoř se sám
před sebou, když máš přijímati Tělo Kri-
stovo.²⁾

37. S toužebností žádal jsem jísti s vámi
beránka tohoto, prve než umru.³⁾ Proč žádal's,
a proč s takou toužebností jsi žádal, zda ne
proto pouze, abys i v nás oheň onen roznítil,
aby i v nás srdce naše hořelo, když po cestě
s námi budeš rozmlouvati? Naleznete-li mého
milého, povězte jemu, že láskou omdlévám.⁴⁾

38. Chceš-li, abych k tobě zavítal a u tebe
zůstal, vyčistiž starý kvas a čistotný učin pří-
bytek srdce svého. Dej výhost všemu světu

¹⁾ Jan 10, 10. — ²⁾ Sv. Bonaventura, o přípravě k přijetí Těla Kristova, 2. — ³⁾ Jan 13, 22. — ⁴⁾ Píseň Sal. 5, 2.

a hluku hříchův; budiž jako vrabčík na krovu osamělý, a své přestupky v hořkosti duše své na mysli přemítej. Nebo každý milující připravuje svému drahému miláčku místo nejlepší a nejkrásnější, jelikož v tom náchylnost toho, který milého přijímá, poznána bývá.¹⁾

39. Otče, chci, aby ti, které jsi mi dal, byli se mnou.²⁾ Ó slovo sladké, ó útěcho neskonalá! Otče, nebeský Bože, vyslyš Syna svého prosbu, staň se, oč prosí: ať on jest v nás a my v něm a tak ať žijeme na věky věkův!

40. Ano, přetec srdce mé! — Bože, jakým jsi ty Bohem! Jaké to štěstí smět Tě milovati! Kdybych nyní mohl s všemohoucností rozhodnouti o své bytosti pro celou věčnost, dal bych Ti ji až do posledního vlásku, až do poslední myšlénky!³⁾

41. „Ó kéž bys protrhl nebesa a sestoupil! ode tváře Tvé by se hory rozplynuly!“⁴⁾ Hory vášní mých by zmizely, a všechno nitro mé by se rozplynulo láskou k Tobě! „Rosu dejte s hůry nebesa, a oblakové dštěte Spravedlivého! Otevři se země, a vydej nám Spasitele!“⁴⁾ Ó, nejsladší Spasiteli, přijď do duše mé, jež

¹⁾ Násl. Krista. — ²⁾ Jan 17, 24. — ³⁾ Alban Stolz, Bouře v duši 414. — ⁴⁾ Isaiáš 45, 8; 64, 1.

touhou nekonečnou prahne po Tobě! Odstraň překážky, jež Tvému příchodu brání! učiň ve mně, cos při Svém příchodu Sobě umínil! Spoj mne co nejúžeji se Srdcem Svým! Z celé duše své sobě žádám, spojenu býti s Tebou, nejvyšším Dobrem, po celou věčnost.¹⁾

42. Pomni, duše má, koho hodláš přijati: Syna Boha živého, před nímž se třesou nebesa a všechny mocnosti! Svatého svatých, zrcadlo bez poskvrny, čistotu bez přirovnání, vůči níž jest nečistým všeliký tvor! Onoho, jenž k vůli tobě chtěl býti od zloby a krutosti lidské vyvržen jako červ, jako povrhel obce, jenž chtěl býti nohama šlapán, zhanoben, uplván a na konec ukřižován! Jeho, Boha nejvyššího, máš přijati, v jehož ruce jest život i smrt všech tvorů! ²⁾

43. Jako dychtí jelen k studnicím vod, tak duše má žádá k Tobě, ó Bože! Žízníla duše má po Tobě, Bože, studnici živé; kdy přijdu a ukáži se přede tváří Tvou? — Ó, studnice života, prameni vod živých, kdy přijdu k vodám sladkosti Tvé, ze země pusté, scestné a bezvodné? Žízním, Pane, studnice života jsi, napoj mne! Žízním Pane; žízním Tebe, Boha

¹⁾ Ludvík de Ponte. — ²⁾ Skupoli, Duchovní boj, kap. 55.

živého! Ó kdy přijdu, a ukáži se přede tváří Tvou? Zdali uzřím ten den, den utěšení a veselí, den, kterýž učinil Pán, abychom se těšili a veselili v něm! ¹⁾

44. Když viděla královna ze Sáby krále Šalomouna a tvář jeho a dům, ježž vystavěl, i pokrmy stolu jeho, i pořádek přísluhujících, neměla více ducha. Kdyby viděl někdo Boha v srdci se skrývajícího a plamen lásky Jeho, zdaž by nezvolal se sv. Janem: A podivil jsem se, když jsem ji spatřil, podivením velikým! ²⁾ V pravdě velký jest Hospodin a velmi chvály hodný v městě Boha našeho,³⁾ v srdci služebníka Svého, jež se stalo městem Božím!

45. Ejhle, Pane, žes mne stvořil, žes mne vykoupil, že mi Sebe slibuješ, celého sebe děkuji lásce Tvé; ba více ještě Ti jsem povinen, čím jsi větší nade mne, za něhož dals Sebe sama, jemuž slibuješ Sebe sama! ³⁾

46. Kdož jí mne, živ bude pro mne! ⁴⁾ Ó, propasti lásky! zda to málo bylo, že za pokrm nám dal Sebe sama? a ještě za odměnu slibuje nám život věčný! Jako bys Ty od nás

¹⁾ Sv. Augustin, Samomluvy, kap. 35. — ²⁾ Zjevení 17, 6. Žalm 47. — ³⁾ S. Angel. de Medit. Redempt. č. 7. — ⁴⁾ Jan 6, 58.

něco získal, když Sebe nám dáváš, za Něhož my měli bychom tisíckrát dáti sebe celé, a více ještě, než sebe celé!

47. V Kristu jest perla, poklad skrytý v poli: k Němu obrať celé své srdce, a měj dosti na Něm. Při všem, co tě potká, neohlídej se, jak svět o tom soudí, ale pohledni na Krista, jak On na to patří, jak u Něho to platí a váží.¹⁾

48. Můj milý jest můj, a já jsem jeho! Jak to? On že jest tvůj, a ty žes jeho? Budťto nevěsta se nesmírně chlubí, anebo ženich nesmírně miluje. Odvážlivé slovo, „a já jsem jeho“, a neméně odvážlivé, „on jest můj!“ Jedno nade druhé odvážlivější, oboje stejně odvážlivé!²⁾

49. Našel-li jsem milost před očima Tvýma, ukaž mi tvář Svou! — „Neuzří mne člověk, a živ bude!“ — Aj, Hospodine, nechť umru, abych Tě viděl, nechť vidím, abych umřel!³⁾ neboť, útěcho velká, kdo jí z Chleba tohoto, byť i umřel, živ bude a neumře na věky!

50. Nebojte se, maličké stádo, neboť zalíbilo se Otci Vašemu dáti vám království!⁴⁾ — Protož blahoslaveni duchem chudí a pokorní, neboť jejich jest království nebeské!⁴⁾

¹⁾ Alban Stolz, Suché byliny 7. — ²⁾ Sv. Bernard, Řeč 68. o Písni Šal. — ³⁾ Sv. Augustin — ⁴⁾ Luk. 12, Mat. 5.

51. Ó, jak jsi šťastna, duše má, v této posvátné chvíli! Tisícové lidí umírajících, trpících, zarmoucených, ve propasti hříchu ležících lkají dnešního dne po pomoci, — a ty všem jim útěchy poskytnouti můžeš v divotvorné a všemohoucí chvílce u stolu Beránkova.

52. I přijdou a chváliti budou na hoře Sion, a sběhnou se k dobrým darům Hospodinovým k obilí a vínu....., a bude duše jejich zahrada svlažená a déle nebudou lačněti. A opojím duše kněží tukem, a lid můj dobrými dary naplněn bude, praví Hospodin.¹⁾

53. Ó, nejsladší Pane Ježíši, jak veliká jest rozkoš duše pobožné, kteráž hoduje s Tebou na hodech Tvých, kde se jí k jedení nepředkládá pokrm všední, ale Ty sám, jediný miláček její, a žádost srdci jejímu nade všecko nejvyšší.²⁾

54. Hrob Jeho slavný bude!³⁾ Plesej, srdce mé, a osvěť se leskem nebeským, Král slávy do tebe sestoupí!

55. Já s tebou jsem, abych spasil tě, a vysvobodil tě z ruky silných.⁴⁾

¹⁾ Jerem. 31, 12, 14. — ²⁾ Následování Krista IV 11. —

³⁾ Isaiáš 11, 10. — ⁴⁾ Jerem. 15, 21.

56. Ó, kdybys znal dar Boží a Toho, jenž ve tvém srdci odpočívá! Jistě srdce tvé stalo by se jako vosk rozplývající před obličejem Jeho, jistě všechny mohutnosti duše tvé u vytržení byly by povznešeny, jistě oči tvé rozplývaly by se v slzách lásky a vděčnosti.¹⁾

57. Ty mne potřebuješ, já však nepotřebuji tebe; nepřicházíš také, abys posvětil mne, ale já přicházím, abych tebe posvětil a učinil lepším. Ty přicházíš, abys mou mocí posvěcen, se mnou spojen, novou milostí obdařen a znovu k polepšení roznícen byl. Proto neproměškej té milosti, nýbrž se vši bedlivostí srdce své připrav, abys k sobě uvedl svého milého.²⁾

58. Co jest mi na nebi, a bez Tebe co bych chtěl na zemi, Bože srdce mého, a podíle můj, Bože, na věky!³⁾ Veliké to slovo „Bože srdce mého“, jenž chceš přebývati v srdci služebníčka svého!

59. Přenesmírnou zdá se mi býti láska Boží, že dává nám ve sv. přijímání, co má nejvyššího a nejdražšího, Svého Syna, — a přece dobře ví, že jen málokterí lidé dle sil svých

¹⁾ Arvisenet 30. — ²⁾ Násl. Krista 4. 12. — ³⁾ Žalm 72.

daru tohoto vážit si budou, a že ani jediný z nich podle neskonalé ceny daru neocení a nepochopí ho, jak by zasluhoval. Proto aspoň já, abych tento nebeský dar pro budoucnost lépe zažil, rozjímati chci při každém sv. přijímání déle a hlouběji, a ponořiti se chci v jeho hlubiny.¹⁾

60. Ejhle, miluji Tě, Pane Bože můj, a málo-li to jest, kéž Tě miluji ještě více! všechno zajisté bohatství, jež není Bůh můj, chudoba jest!²⁾ Ty Lásko srdce mého, čím odplatím lásce Tvojí, jež Tě přivádí v útroby mé?

61. Budu mluvit k Pánu svému, ačkoli jsem prach a popel.³⁾ Slavný patriarcha a miláček Boží, Abraham, s těžší odvažuje se mluvit s Bohem, že jest prach a popel: a kterak já, poslední a nejnehodnější ze služebníků Jeho, odvážit se mám s Ním mluvit, Ho se dotýkati, Jej přijati?

62. Mše svatá jest nekrvavé opakování oběti kříže, ve sv. přijímání opakují se vánoce; neboť Kristus sestupuje do temnoty a chladna lidského srdce, a tam znova se stává člověkem, když nejúžeji se spojuje s přijímajícím.⁴⁾

¹⁾ Alban Stolz, Lesní med 179. — ²⁾ Sv. Augustin, Vyznání 1, 9. — ³⁾ I. Mojž. 18, 27. — ⁴⁾ Alban Stolz, Lesní med 218.

63. Synu můj, neodcházej rychle z chrámu mého hned po sv. přijímání! Synové tohoto světa, když jich navštíví král nebo velmož nějaký, zdržují ho, aby rychle od nich neodcházel; pozdravují jej, blahořečí mu, dary mu dávají, prosí, žádají, plni jsouce radosti že mohou s knížetem mluvit tváří ve tvář, že mu mohou svou lásku ukázati, úctu projevit, potřeby vysloviti. Toto všechno činí, aby uctili knížete smrtelného a za odměnu pomíjející! — Ó, synové světla, zpozdilí a leniví srdcem k věření! Mužové Ninivitští povstanou v den soudný proti vám: neboť když Jonáš mezi nimi chodil a jim kázal, byli pohnuti, a ejhle, více než Jonáš zde! Královna od poledne povstane a odsoudí vás, neboť přišla od končin země slyšet moudrost Šalomounovu, a ejhle, více než Šalomoun zde! Mužové Jerusalemsští povstanou proti vám, neboť když jsem s nimi obcoval, chtěli mne učiniti králem, a ejhle! já Král králů, Bůh Váš, jsem uprostřed Vás, a odcházíte, a bez pocty necháváte mne samotného!¹⁾

64. Ó, stravo pozemšťanů,
ó, chlebe nebešťanů,

¹⁾ Arvisenet, Memoriale 30.

ó, manno andělů!
ó, slasti přezázračná,
již nasyť srdce lačná
tvých věrných ctitelů.¹⁾

65. „Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a obtíženi jste, a já vás občerstvím!“ Učiň, Pane, blahý živote můj, abych Tobě vyznal svou bídu; od té chvíle, co jsem od jediné dobroty Tvé prchl, zachvátila mne hojnost námah a nedostatek přílišný.²⁾

66. Oblecte Pána našeho Ježíše Krista.³⁾ Veliká to útěcha! obléci se ne ve slunce, ale v Boha, takže Kristus navzájem i nás na se bere, a sebe přikrývá srdcem naším, když Ho požíváme. Co jest větší, že Bůh přebývá v nás, či že my v Něm přebýváme, se hýbáme a jsme?

67. Kdož nemá láskou k Lásce plát,
kdož za spásu jí úctu vzdát?
Či nevzplápolá tužbou cit,
by v srdci Tvém měl věčný byt?⁴⁾

68. Toť Svátost svátostí, obsahující všech svatých Nejsvětějšího, lásku vši lásky, slasť všech slastí. V této Svátosti plynou potoky

¹⁾ Hymnus církevní. — ²⁾ Sv. August., Samomluvy, 13. —
³⁾ Řím. 13. — ⁴⁾ Hymnus církevní.

mléka, řeky medu a nebeského balsámu. Tu pijeme ze zdroje svatosti a milosti, neboť sám Původce svatosti a milosti k nám vchází.¹⁾

69. Tys, můj Kriste, v pravdě můj milý, vyvolený z tisíců, v němžto se zalíbilo duši mé po všecky dny života přebývati. Tys v pravdě upokojitel můj, v němž jest pokoj svrchovaný a odpočinutí pravé a bez něhož jen těžkost a bolest a neskončené trápení bývá.)

70. Lásko nemilovaná, poklade nehledaný, léku neužívaný, krásu pohrdaná, smiluj se nade mnou!

71. Rozjímáme, a to vším právem, o životě a mukách Spasitelových před osmnácti sty roky. Avšak zrovna tak užitečným a mnohem účinnějším bylo by rozjímání o přítomném Spasiteli ve Svátosti oltářní. Taková rozjímání přede vším by způsobila, že bychom nebyli marnivými byvše poctěni od nějakého pozemského velikána, že bychom i nejsprostšího katolíka si velice vážili a neměli se k němu hrubě, když nejvyšší Pán k němu přichází, a že bychom rádi chudým z majetku svého

¹⁾ Sv. Bernard, Řeč o večeri Páně. — ²⁾ Násled. Krista IV. 13.

almužnu dávali, když Bůh jim největší svůj majetek, svého Syna, v almužnu dává.¹⁾

72. Když Tebe má duše moje, Hospodine Bože můj, tu naplněna jest touha její; poněvadž Ty jsi svrchované a všecko dobro, tedy nemá, čeho by více žádala, ale radost její plná jest, neboť Ty jsi plnost, a všechna touha její, a všechno dobro její! ²⁾

73. „Jako hlína v ruce hrnčířově, tak jste vy v ruce mé, praví Hospodin zástupů.“ ³⁾ Jak velebiti mám, Pane, pokoru Tvou, že ráčil dnes sestoupiti do srdce mého? Ty, Kráš věčné velebnosti, a já, hrstka hlíny, hromádka bláta, pokrm červů!

74. Přemýšlel jsem o tom, jak oltář jest zároveň jesličkami, kdež Spasitel se nám daruje každodenně v chudičkových způsobách chleba. A čím více na Krista myslím, tím více ponenáhlu cítím, jak strašlivým neštěstím by to bylo, býti kdysi od Něho oddělenu, anebo Jej ztratiti.⁴⁾

75. Bůh naplňuje okršlek zemský, — málo jest; třemi prsty drží celou soustavu světovou,

¹⁾ Alban Stolz, Lesní med 244. — ²⁾ Sv. Augustin, Samomluva a Vyznání 30. — ³⁾ I. Mojž. 18, 27. — ⁴⁾ Alban Stolz, Lesní med. 209.

málo jest; kdyby bylo tisíc světů, ba kdyby světů bylo neskonale mnoho, všechny by naplňoval a třemi prsty držel, — i to málo jest vzhledem k jeho velikosti, neboť všemu jest nejbližší i nejvzdálenější, spojený nejúže se vším, a přece nejoddělenější.¹⁾ A odkud mi ta milost, že takový Pán ke mně přichází?

76. Milovati budu Tebe, Hospodine, sílo má! Hospodin tvrz má, útočiště mé, vysvoboditel můj a Bůh můj!²⁾ Jsi má síla, Pokrme nebeský, neboť Tebou člověk posilněn přijde až na horu Boží Horeb. Pane, dej nám toho chleba; jím kdo se nasytí, nebude lačněti na věky!

77. Jak zajatec ve vězení, dny i noci tu prožije, a z vězení toho nikdy nevychází, leč na několik okamžiků, by nám Své požehnání udělil, aneb aby z tabernaklu kamenného vstoupil do tabernaklu našeho srdce. Občas opouští temnotu tuto a dosedne na svůj trůn, i přijímá velebení naše. Tehdáž mnoho světél hoří kolem Něho, a věřící na kolenou obětují se Jemu; avšak postavme Ho kamkoli, ať jakýmkoliv ctiteli trůn Jeho velebnosti jest obklíčen, vždy zůstává Ježíš ukryt, a ani nejmenšího

¹⁾ Dyon. c. 1. Eul. Leg. — ²⁾ Žalm 17.

paprsku Své slávy nezjeví, ani nejnepatrnějším znamením neprozrazuje nám Svou přítomnost. Ó Ježíši, co nedovede láska v srdci Tvém! Ruka Tvá divy tvoří, a Tvá skrytost jest ustavičný a nepochopitelný zázrak.¹⁾

78. Svátost tato léčí nemoci našich duší, sílí nás v pokušení, hasí žár žádostivosti, spojuje nás v jedno tělo s Ježíšem.²⁾

79. Každá mše svatá jest tlukotem Srdce Ježíšova, jenž bez ustání přivádí všem údům církve požehnání Jeho živoucí Krve. Na oltáři jest Onen přítomen živ, o němž sv. Jan píše: „Na počátku bylo Slovo, a Slovo bylo u Boha a Bůh byl Slovo.“ — Všechna zjevená pravda, jež z kazatelny jest hlášána, má zřídlo své na oltáři. Všechna milost, jež poskvrněnou duši člověka činí dítkem Božím, má své zřídlo na oltáři. A Krev, jež neviditelně shlazuje ve zpovědnici nejtěžší hříchy, jež zachraňuje před peklem, a ubohé duši vykupuje a vrací bílý šat milosti posvěcující, má své zřídlo na oltáři. Tam jest pravý a živoucí zdroj Krve, jež stále poteče až do skonání světa, — nejsvě-

¹⁾ Giordano, Euchar. život. 32 — ²⁾ Sv. Cyrill, Alex. IV. contra Nestor.

tější Svátost oltářní, — Ukřižovaný sám, jenž se tam za nás denně obětuje.¹⁾

80. „Shlédl na poníženost děvky své!“ tak mluví Matka Boží majíc přijati Boha. A člověče, kdo jsi ty, že odmlouváš Bohu? ²⁾

81. Třikráte lásku žádal Pán od Petra, nežli mu v moc odevzdal vládu nad ovceři svými: zdaž též láskou nemá hořeti duše kněze, je- muž odevzdána jest vláda nad přetajemným Tělem Páně? „Přede mší sv. všemi silami přičiniti se má, aby na oltáři srdce zanítil oheň Boží lásky.“ ³⁾

82 „Hospodin jest ve chrámě svatém svém, umlkniž před ním všecka země!“ ⁴⁾ Umlkněte strasti a žaly života denního, vždyť „vejdu k oltáři Božímu, k Bohu, jenž obveseluje mladost mou.“ ⁵⁾ Umlkněte vy pokušení a myšlénky světské, neboť přichází Král slávy, jehož hlas láme cedry libánské.

83. Synu můj, kdybys znal dar Boží ⁶⁾ a věděl, jak jsi bohatým v okamžiku, když k Tobě sestoupím! Tu celá všemohoucnost má jest u tebe hostem, a není daru, jehož bys

¹⁾ Alban Stolz, Misericordia 70. — ²⁾ Řím. 9, 20. — ³⁾ Sv. Bonaventura. — ⁴⁾ Habak., 2, 20. — ⁵⁾ Žalm 42. — ⁶⁾ Jan 4, 10.

ve chvíli této ode mne nemohl dosáhnouti. Co chceš, abych učinil tobě? ¹⁾ Žádej, synu, hodně mnoho, a obdržíš. Dilata os tuum, et implebo illud.²⁾

84. Náš veliký Král přijal na se způsobu chleba a skryl svou velebnost, aby dodal nám odvahy, bychom s tím větší důvěrou se blížili jeho božskému Srdci. Proto navštěvujme Jež s velkou důvěrou, a s horoucí láskou se spojujme se svým Spasitelem a potřebných milostí od Něho prosme.³⁾

85. Veliká slova modlitby po sv. přijímání! „Corpus Tuum, Domine, — Tělo Tvé, Pane, jež jsem přijal, a Krev, kterouž jsem napojen, nechať přilne k útrobám mým!“ Jak velké požehnání a blaho, avšak též jak příšerná kletba obsažena jest ve slovech těchto!

86. Jakkoli rozdílni jsou lidé v citech, ve vkusu, v náhledech a náklonnostech, — v jednom my katolíci jsme sobě všichni rovni: Ježíš v nejsvětější Svátosti jest naše nejvroucnější láska, náš pravý život, naše nejblaženější rozkoš, naše nejsladší občerstvení, naše útěchoplňné světlo, a všechno, co o něm k nám mluví

¹⁾ Mar. 10, 51. — ²⁾ Žalm 80, 11. — ³⁾ Sv. Teresie ve svém životopisu.

a pěje, k Němu nás vede a ukazuje, to jest nám tak milým a spanilým a přítulným jako zvuky otčiny a hlasy nebeské, jako dítku v cizině dlícímu pozdravy z drahého domu rodného.¹⁾

87. Dnes ráno po sv. přijímání viděl jsem nad slunce jasněji, jak událost dnešního svátku Zvěstování Panny Marie byla a jest živoucím seménkem hořčičným, z něhož přijímám dnes zralý plod, Eucharistii, a z níž ssaji božský lék a požehnání. Stojím zde u oltáře a požívám po 1900 letech, co na východě v Nazaretě Duchem sv. nám lidstvu bylo darováno v pozdravu andělově a v odpovědi Panny: „Staniž mi se podle slova tvého!“ Deo gratias!¹⁾

88. Všechny dobré skutky dohromady nemají tak velké ceny jako jediná mše sv.; nejsou to skutky lidské, mše sv. skutek Božský. Mučednictví srovnáno se mší sv. jest ničím; neboť tam obětuje člověk život svůj pro Boha, mše sv. však jest oběť, již pro člověka přináší Bůh svým Tělem a Krví.³⁾

89. Kdyby nám někdo řekl, v tu a v tu hodinu mrtvý bude vzkřísen z mrtvých, jak

¹⁾ Kordula Peregrina ve knize „C věčné světlo vypravuje“. — ²⁾ Alban Stolz, Suché byliny 153. — ³⁾ Farář Arský.

bychom spěchali, abychom zázrak ten spatřili? Avšak při pozdvihování, kdy se proměňuje chléb a víno v Tělo a Krev Boží, zda neděje; se zázrak větší, nežli jest vzkříšení z mrtvých?¹⁾

90. Svatá Hostie chová v sobě věčný prapůvod všech věcí, bytost samu ze sebe, kdežto všechno ostatní ve světě jsou jen stvořené, proměnlivé bytosti, jež samy sebou trvání nemají žádného. Člověk však bez živé víry celou pozornost svou věnuje divadelnímu nátěru věta viditelného, a Nejsvětějšího stavu si všimne.²⁾

91. S velikou důvěrou přicházím k Tobě, Pane, jenž Jsi k vůli nám vykonal div Svě lásky. Co mi můžeš odepřít, Jenž's tak nás miloval, že's sebe sama vydal? Já Tě též miluji, nejdobrotivější Ježíši, celou silou srdce až na věky milovati.³⁾

92. Když jdeme od sv. přijímání, a někdo by se nás ptal: „Co neseš?“ — můžeme odpovéděti: „Nesu nebe.“⁴⁾

93. Vstaň, osvětli se, Jerusaléme! neboť přišlo světlo tvé, a sláva Hospodinova nad

¹⁾ Farář Arský. — ²⁾ Alban Stolz, Suché byliny 141. —

³⁾ Merlo-Horstius, Ss. Missa. — ⁴⁾ Farář Arský.

tebou vzešla. Neboť aj! tma přikrývá zemi a mrákota národy: ale nad tebou vzejde Hospodin, a sláva jeho v tobě zjevena bude.¹⁾ Tys mé světlo, Hospodine; osvěť oči mé, abych ve světle Tvém uzřel světlo, abych kráčet ve světle Tvém, a temnota aby mne nepřikryla, abych neupadl v osidla života tohoto nešťastného.²⁾

94. Duše Jonathanova spojila se s duší Davidovou, a miloval jej Jonathan jako duši svou.³⁾ A co teprv říci máme, když ve Svátosti této spojuje se duše Ježíšova s duší naší, a srdce jeho se srdcem naším? Kdo přidrží se Pána, praví sv. Pavel, jest jeden duch s ním. Kdož může okusiti toho, a nezemříti, aneb aspoň neříci: Duše má rozplývala se, když můj ženich promluvil? ⁴⁾

95. Synu, připrav mi večeřadlo, neboť u tebe slaviti chci beránka velkonočního a v domě tvém musím zůstat.⁵⁾

96. Kterí však koli přijali Ho, dal jim moc syny Božími býti.⁶⁾ Poznej tedy hodnost svou, a stav se účastným Boží přirozenosti, nevracej se k starému způsobu života zvrhlým svým

¹⁾ Is., 60, 1. 2. — ²⁾ Sv. Aug. Soliloq. — ³⁾ 1. Král. 18. — ⁴⁾ Píseň Šal. 5, 6. — ⁵⁾ Luk. 19, 5. — ⁶⁾ Jan 1.

obcováním; považ, či hlavy a čího těla jsi údem! ¹⁾)

97. Nejsvětější oběť jest ohnisko, v němž soustředěny jsou všechny milosti. Z oltářů stoupá vůně obětní k nebesům, líbezná to vůně oné Krve nejsvětější, jež hlasitěji a účinněji volá než krev Abelova, s trůnu pak Božího sestupuje požehnání na zemi požehnání všem, požehnání obzvláště obětujícím a přítomným. Kdož ví, zdaž by Boží spravedlivý hněv nebyl býval zahladil tento zlý svět, kdyby Beránek na oltářích našich nevolal bez ustání a přechoasto k nebi o smilování! ²⁾)

98. Nedá se potěšiti duše má, na Boha vzpomínám a kochám se v něm.³⁾ Neboť co mohu milovati, co požívati, když jsem pojedl plástu svého a medu svého, to jest Tělo Páně s jeho božstvím? Okuste a vizte, jak líbezný jest Hospodin, a sladkosti jeho není konce.⁴⁾)

99. Ó, bych měl křídla jako holubice, letěl bych a odpočinul bych ⁵⁾) v Srdci Boha mého.

100. Obzvláště při sv. přijímání mívám vážný, klidný dojem přítomnosti Kristovy,

¹⁾ Sv. Lev, in Nat. Dei. — ²⁾ Doss S. J., Myšlenky 112. —

³⁾ Žalm 76. — ⁴⁾ Orig. in Cart. — ⁵⁾ Žalm 54.

kdež duši dává se poznati Jeho vznešená osoba tak tichá a vznešená a láskyplná, jak asi učeníci ji viděli při ustanovení večeře Páně. Takový zjev Spasitelův v lidském srdci zdá se mi býti pravdivějším a skutečnějším než když se duše rozplývá ve sladkých pocitech. Zde duše sama cítí slast ve zbožném opojení, tam však na sebe zapomínajíc pohlíží na neskonale ušlechtilou božskou bytost Kristovu.¹⁾

101. Víra a ctnostný život na tobě se žádá, nikoli nejvyšší stupeň rozumu, ani hluboké poznání tajemství Božích. Stůj tedy ve víře sprostné a nepochybující a s pokornou uctivostí k Velebné Svátosti přistup; čemu pak porozuměti nemůžeš, to Všemohoucímu Bohu bezpečně poruč.²⁾ Volej tedy z hlubin srdce se sv. Petrem: „Ty jsi Kristus, Syn Boha živého,“ anebo se sv. Tomášem: „Pán můj a Bůh můj!“

102. Oltář, na němž se obětuje přesvaté Tělo Kristovo, jest vysoká, posvátná hora. Jak veliký jest zde počet andělů a archandělů, zvláště v dobu oběti přede tváří Nejvyššího stojících, smrtelníku nelze vysloviti. Tito jasní

¹⁾ Alban Stolz, Suché byl. 2, 88. — ²⁾ Násl. Krista 4, 18.

duchové nejvíce se radují, když vidí, že obětující i požívající jsou pevní ve víře, svědomí hříchem nemajíce poskvrněno, myslí svou nad prach pozemský jsou povznešeni; radují se též, když vidí jejich pokoru, sebranost ducha, žhavou lásku a zbožnost za lid prosící, Boha chválící, duchem plesající a v požívání svaté lásky o Miláčka se opírající.¹⁾

103. Nerad vídám, když někdo přišed od stolu Páně, ihned knihu modlitební bere do rukou. Ne tak! Nač ti slova lidská, když Bůh Sám mluví? Třeba to dělati tak, jako když někdo zvědavě poslouchá u dveří. Všemu naslouchati musíme, co mluví milý Bůh u dveří srdce našeho.²⁾

104. Ó, jak blaze jest v této samotě, kam nepokoj života a bouře náruživostí nemohou vniknouti! Tam si odpočineme, tam ožijeme a potěšíme se každodenně víc a více, jelikož Ty, Bože můj, jsi stará a vždy nová krása! Zde sedí duše jako královna na trůně, rozkazy vydává a náruživosti na uzdě udržuje. Jest v klidu trvalém u přítomnosti Boží, vidí a pozoruje ničemnost všech věcí pozemských. Tam jako holubice v rozsedlině skalní vznáší

¹⁾ Sv. Vavř. Just., Řeč o Eucharistii. — ²⁾ Farář Arský.

vzdechy své k Pánu, a prahne po vlasti své. Tajemný hlas z hloubky srdce vychází, ustavičné volání lásky, však Pán ho slyší.¹⁾

105. Svatý mučedník Lucian († 311 v Nikomedii), když spoluvězňové jeho toužebně si přáli před smrtí přijati Tělo Páně, na prsou svých slavil oběť mše sv., a potom posilnění „pokrmem silných“ zmužile podstoupili smrt mučednickou.²⁾

106. Ježíš Kristus za Svého života kudykoli šel, všude rozséval nejhojnější požehnání. Proto jak nesmírné a drahocenné jsou milosti, jež Pán dává těm, kdož jej netoliko mimojdoucího pozdravují, ale do svého srdce přijímají!³⁾

107 Ve mši svaté a v pobožnosti po svatém přijímání má duše kněze se zakořeňovati v Kristu; potom má se zelenati, kvésti a ovoce nésti, vůbec světu ukázati, co jeho duše vssála do sebe z velebné Svátosti.⁴⁾

108. Z hojnosti Svého vykúpenie tož zóstavil nám, abychom tuto svátost Těla jeho měli k vezdajší oběti za vezdajšie naše pohýřenie. Neb jen skrzeň, a nic jinak, i malým i velikým hřiechom našim móžem nalézti od-

¹⁾ Giordano, Eucharistický život 45. — ²⁾ Philostorgius II. — ³⁾ Farář Arský. — ⁴⁾ Alban Stolz, Lesní med 493.

puštění. Onť jest všech neduhův duchovních lékařství pravé, on našeho zdraví zachování i svrchování.¹⁾

109. Umyj své ruce, synu, mezi nevinnými, buď čist všech poskvrn duše i těla; pln zahánění pro nehodnost, touhou jsa hladov, láskou hoře, pln víry a důvěry přistup k mému oltáři! Vezmi a jez; vezmi a pij; já zůstanu v tobě a ty ve mně!²⁾

110. Což ještě více jsem měl učiniti, a ne- učinil jsem?³⁾ Opustil jsem jasný trůn Svůj v nebi, a bydlím v chudém svatostánku, opustil jsem společnost Otce Svého a jasných knížat nebeských a žebrám o lásku srdce tvého, synu! Co ještě více měl jsem učiniti, a ne- učinil jsem?³⁾

111. Předě tváří Páně třásla se země, předě tváří Boha Jakubova, kterýž obrací skálu v jezero vod, a křemen ve studnice vod. Pane Bože můj, jak nemá se rozplynouti srdce mé, a proudy vod nemají vydati mé oči před tváří Tvou, jehož nosím v útrokách svých?⁴⁾

112. Kdo jest Bůh veliký jako Bůh náš, a velebnosti jeho není konce? Již neříká se

¹⁾ Tóma ze Štítného, O božiem Těle. — ²⁾ Arvisenet, Memoriale vitae sacerdotalis 27. — ³⁾ Is. 5. — ⁴⁾ Žalm. 113.

„veliký Hospodin a velmi chvály hodný“, ale „maličký Hospodin a velmi chvály hodný“. Ó, sladkosti nevýslovná, Jenž mne stvořil, odpočíváš ve mně! Ó, tvrdosti srdce mého, tak málo Toho miluji, jenž tak velice mne miloval! ¹⁾

113. Jestliže by kdo byl čist, a neučinil phase, člověk ten z lidu svého bude vyhlazen, poněvadž neobětoval Hospodinu oběti časem svým ²⁾ Jak důrazně vybízí Hospodin ku slavení beránka, pouhého předobrazu sv. přijímání!

114. Ejhle, celá země před tebou jest jakoby prášek nepatrný, a všichni národové i nebeští andělé jsou před tváří tvou, jakoby ani nebyli, jsou jako krůpěje na okově ³⁾

115. Nad řekami Babylonskými tam jsme seděli a plakali, když jsme si vzpomínali na tebe, Sione! ⁴⁾ Ó, Sione, vlasti naše, kdy tě uvidíme, a kdy v tobě odpočine naše srdce? nyní jsou mi slzy mé chlebem dnem i nocí, když mi říkají každého dne: Kde jest Bůh tvůj? a z dálky tebe pozdravujeme. ⁵⁾

¹⁾ Sv. Bernard, sv. Bonaventura. — ²⁾ III. Mojž. 9. —

³⁾ Is. 40. — ⁴⁾ Žalm 136. — ⁵⁾ Sv. Aug. o žalmu 41.

116. Ó, sílo lásky Boží, tebou ze všech Nejvyšší stal se nejmenším. Pane Ježíši, propasti lásky, nic není mocnějšího nad lásku, která tě přemohla; neboť pro ni sebe Jsi zmařil, abychom věděli, že plnost rajská jest prolomena, vznešenost ponížena, osamělost ve společnost uvedena. Ejhle, duše má bez Tebe žíti nemůže! ¹⁾)

117. Když se podává člověku sv. přijímání, tu má před sebou nejvyšší dobro na nebi i na zemi, má před sebou nejtěžší, největší muky Těla za nás vydaného a Krve Kristovy, má před sebou živoucí, skutečné nabídnutí: „zde máš více, nežli jest nebe bez Boha, máš Boha samého, za cenu Ho následovati na cestě kříže a v sebezapření, chceš-li Jej míti a kdysi po šťastném vzkříšení věčně požívat.“ ²⁾)

118. K roznícení a utvrzení pobožnosti při mši sv. velmi mnoho přispívá, když si kněz představí, že Bůh jest před ním přítomen na královském trůnu v nejvyšší své velebnosti, vůkol Něho že stojí zástupy andělů, třesoucích se před svým Králem; kněz pak připoj se

¹⁾) Idiot. in contempl. 5. — ²⁾) Alban Stolz, Suché byliny 334.

k nim, aby zároveň s nimi Bohu oběť přinesl, a sice daleko důstojnější a hodnější, než všechna služba andělská.¹⁾

119 Tedy kněz ať k oltáři přistupuje jako Kristus, tam ať stojí jako anděl, ať slouží jako světec, prosby lidu ať přednáší jako velekněz, o pokoj ať prosí jako prostředník, za sebe však ať prosí jako člověk. Potřebí jest, aby byl milovníkem chvály Boží, aby byl prikonnut duchem zbožnosti a pokory, uchvácen soucitem nad chybami bratří.²⁾

120. Pomni, s jakou touhou připravil Kristus tuto hostinu. Slyš, „s toužebností žádal jsem sobě jísti s vámi beránka velkonočního.“ — A my měli bychom váhavější býti v přijímání nežli On v rozdávání? ³⁾

121. Milý náš Spasitel dlí na oltáři jako oběť za nás. — — — Dítky mé, modlívejte se modlitbou, která Bohu jest velmi příjemna: prostě totiž nejsvětější Pannu, aby obětovala věčnému Otci svého božského Syna, krví a ranami pokrytého, na obrácení hříšníků. Toť nejlepší modlitba, kterouž možno jest nám vykonati; a pamatujte si, dítky mé, pokaždé

¹⁾ Ponte IV. 2, 11. — ²⁾ Sv. Vavřinec Just., Řeč. o Eucharistii. — ³⁾ Merlo-Horstius, Ss. Missa 5, 8.

když jsem milost nějakou obdržel, vyprosil jsem si ji tímto způsobem; tato modlitba nikdy není marnou.¹⁾

122. Ó, jak vznešený a důstojný jest úřad kněží, kterýmžto dáno jest Pána velebnosti svatými slovy proměňovati, svými rty dobrořečiti, rukama držeti, vlastními ústy přijímati a jiným podávati! Ó, jak čistotné mají tedy býti ruce, jak čistá ústa, jak svaté tělo, jak neposkvrněné srdce kněze, k němuž tak často Původ čistoty vchází!²⁾

123. Beránku Boží, Ty jsi se stal pro mne obětí, a já bych se zpěchoval býti obětí Tvou? Když jsi ustanovil oběť vznešenou a mě volil, abych byl jejím vykonavatelem, věděl jsi, kolik trpkostí bude Ti podniknouti, abys ke mně se dostal; věděl jsi, kolik urážek svatokrádežných bude Ti vytrpěti po tu celou dobu 18 století, kolik Jidášů nalezneš na cestě své. .; hrozná tato obava lásky Tvé neoslabila. A já bych nechtěl nic snášeti pro Tebe?!³⁾

124. „Tys v pravdě milý můj, vyvolený z tisíců!“⁴⁾ volá ke mně Spasitel. A co já mu říci mám? S ubožáky malomocnými zdaleka

¹⁾ Farář Arský. — ²⁾ Násl. Kr. 4, 11. — ³⁾ Chaignon, Rozj. kněžská I. 26. — ⁴⁾ Píseň Šal. 5, 10.

stojím a volám: „Ježíši, příkazateli, smiluj se nade mnou!“¹⁾

125. Ó Jezu, naděj kajícím,
jak dobrotiv jsi prosícím,
jak milý Tě hledajícím,
a což pak nacházejícím!²⁾

126. Polož mne jako pečeť na srdce své,
jako pečeť na rámě své, nebo silné jako smrt
jest milování, lampy jeho jsou lampy ohně a
plamenů.³⁾ Jak sladký to rozkaz z úst Tvých,
můj drahý Ježíši! Ó, přijď, pečeti nebeská, na
srdce mé, a zapečeť je jako majetek svůj, aby
bylo nepřístupno světu ostatnímu.

127. Pane, jehož miluješ, nemocen jest.⁴⁾
Viz, lékaři nebeský, rány duše mojí, mou
vlačnost, mou náklonnost ke světu, rozpouta-
nost mých smyslů a myšlének, jež mne často
až k svatému oltáři Tvému pronásleduje. Smi-
luj se nade mnou, neboť v Tebe důvěřuje duše
má. Otevři láskou tekoucí ústa svá a promluv:
„Já přijdu a uzdravím tebe.“⁴⁾

128. Kéž mohu s Tebou učiniti smlouvu
věčné lásky, můj Spasiteli a můj Bože! Po
Tobě touží celá moje duše. Jak Tobě děkuji

¹⁾ Luk. 17, 13. — ²⁾ Sv. Bernard. — ³⁾ Píseň Šal. 8, 6. —
⁴⁾ Mat. 8.

za tuto touhu — jest to touha tažného ptáka po krásné jižní domovině. Tak často zaznívá z duše slovo: „Celý chci Tvým býti, přitáhni mne celého k Sobě!“¹⁾

129. Pane, nejsem hoden Tebe přijati, neboť jsem Tebe tolikráte a tak těžce urazil, a svých vin jsem dosud náležitě neoplakal.

Pane, nejsem hoden Tebe přijati, neboť dosud nejsem čist od náklonnosti ke hříchům všedním!

Pane, nejsem hoden Tebe přijati, neboť dosud nepodrobil jsem se úplně Tvé lásce, Tvé vůli, Tvému poslušenství!

Můj všemohoucí a neskonale dobrotivý Pane! učiň silou Své dobroty a slova Svého, abych byl hodným tohoto svatého přijímání, a Tebe, Svou lásku, přijal s pevnou vírou!²⁾

130. Dle slov sv. Jana Zlatoústého věřme na jisto, že svatí andělé četně ač nevditelně přítomni jsou této nejsvětější oběti, a klanějí se svému Bohu skrytému ve způsobách svátostných. Když se k nim přidružíme, není pochyby, že dosáhneme milostí, o něž prosíme.³⁾

¹⁾ Alban Stolz, Bouře v duši 308. — ²⁾ Skupoli, Duchovní boj, kap. 55. — ³⁾ Sv. František Saleský, Bohumila II. 15.

131. „Budete-li mne poslouchati, dobré věci zemské jísti budete.“) Více jsi nám učinil, Pane Ježíši, neboť jsme jedli i dobré věci nebeské: Tebe, chléb nebeský, každodenně požíváme! Ó kéž Tě posloucháme a dobře chodíme po cestách přikázání Tvých!

132. Nadýmá-li tě jed pýchy, přijímej tuto Svátost; tento pokorný Chléb učiní tě pokorným! Popadá-li tě lakota, požívej tento Chléb nebeský; tento štědrý Chléb učiní Tě štědrým. Ovívá-li tě jedovatý dech závisti, přijímej tento Chléb andělů, jenž jsa pln lásky i tebe láskyplným učiní! Jsi-li oddán nestřídmosti v jídle a pití, požívej Tělo a Krev Páně; toto Tělo, jež 40 dní a nocí se postilo, jež před smrtí žlučí a octem bylo napojeno, učiní tě střídmým! Jsi-li lenivý a vlašný, posilni se Tělem Páně, jež tě naplní pobožností! Býváš-li pokoušen nečistotou, přijmi tuto Svátost, a nejčistší Tělo Kristovo učiní Tě čistým! ²⁾)

133. Viděl Bůh člověka ležícího v nečistotě, červy oblezlého, a nepohrdl dílem ruky své, ale jako nejlepší lékař podává mu nejlepší léky, aby ubožáka uzdravil.³⁾ Ó hlubokosti pokory, ó moře lásky!

¹⁾ Isaiáš 1, 19. — ²⁾ Sv. Cyrill Jerus. — ³⁾ Sv. Jan Zlat. řeč 11. k Filip.

134. Dnes po sv. přijímání vzešel ve mně pocit plný živé možnosti, že mne Kristus přijme v počet svých vyvolených. Při tom na mysli mi tanulo, že láska k Němu zušlechtěna býti musí utrpením a nepříjemnostmi, že láska ta musí býti, jako bych řekl, hořkou, jakož i On nás v samé hořkosti miloval od kolébky až k hrobu. I skutek Jeho nejvyšší lásky, ustanovení nejsvětější Svátosti, byl ztrpčen přítomností zrádcovou, jakož i předtuchou, že zbaběle jej opustí i ti, jimž poprvé podal za pokrm své Tělo a Krev.¹⁾

135. V den soudný vyzařovati bude Tělo Pána našeho z oslavených těl těch, kdož Jej na zemi hodně přijímali. Tak září zlato ve mědi a stříbro v olovu.²⁾

136. Ačkoli v nebesích od andělů a blažených duchů jméno Boží jest velebeno skvěleji, čistěji a vroucněji, nežli možno jest nám zde na zemi, jest přece země jevištěm, oltářem, kdež před Bohem se stal čin největší a nejkrásnější, a jenž dosud ještě se opakuje, totiž oběť Kristova na kříži a při mši sv. Snad, ba bezpochyby není mimo Boha v nebi ničeho,

¹⁾ Alban Stolz, Suché byliny 27. — ²⁾ Farář Arský.

v čem by měl Bůh Otec takové zalíbení, jako má na zemi ve mši sv., takže země kromě pekla jest místem i nejhříšnějším, i nejsvětějším kromě trůnu Božího.²⁾

137. „Obětuj, synu, obětuj každodenně Syna Otci, Boha Bohu, Světlo Světlu! Ó, jakou radostí, jakou slávou poctíš Otce svého, když obětuješ! o jakou radost, o jakou slávu Holupuješ, když oběť tuto nevykonáš!“²⁾

138. „Zvěř divoká sežrala syna mého!“³⁾ — totiž když hříšník přijímá Krista; avšak nechť se střeží, aby se mu nestalo jako Ozovi, jenž byl zabit, že se neuctivě dotekl archy Hospodinovy.⁴⁾

139. Když lilii vyrůstají listy a stonek, zdá se, že po celé týdny nemůže rostlina ta k cíli dospěti, a pohled na ni za mnoho nestojí; též i pupeny nejsou pěknější a jsou nepatrný jako zevnějšek celé rostliny. Najednou však, téměř náhle, rozloží se krásný kalich květiny a dýchá kadidlo libovůně své vstříc slunci, jež květ zplodilo a rozvinulo. — A tak prosívá i člověk o něco týdny, měsíce, ba i roky, a nic nevy-

¹⁾ Alban Stolz, Lesní med 248. — ²⁾ Arvisenet, Memoriale 27. — ³⁾ I. Mojž. 37. — ⁴⁾ Sv. Bonaventura.

prosí! přece přijde červenec modlitbě jeho, a najednou zplnění rozkveté jako krásná květina, a duše rozradostnělá dýchá radostným díkem k Bohu. Dnes ráno po sv. přijímání, když jsem se modlil jako stokrát dříve: „Anima Christi sanctifica me — Duše Kristova posvěť mne!“, hořká výčitka mi napadla, jak dlouho toto už se modlím, a přece má duše neposvěcenou zůstává, zdaž není marnou tato modlitba v nej-světějším okamžiku po sv. přijímání — a tu ve mně vzešla hořejší myšlenka.¹⁾

140. Proč z nás tak mnohých, kteří jsme kněžími a po celou řadu let celebrujeme, přece jen tak skrovný počet dosahuje nebeských darů touto nekrvavou Obětí a předivnou Svátostí, příčina jest ta (pravím to třesa se), že málo připraveni zbožným životem a svatým rozjímáním přistupujeme k oltáři, kdež Jej svýma rukama obětuje a svými ústy přijímáme. Jak případná jsou zde slova proroka Aggea: „Seli jste mnoho a sklidili jste málo; jedli jste a nejste nasyceni.“²⁾

141. Kdyby Kristus řídil se dle nás a ne dle své neskonale dobroty, byl by dávno už

¹⁾ Alban Stolz, Suché byliny 344. — ²⁾ Jakub Alva, De vita relig. 1, 8.

vzal od nás božské svátosti, neboť hodni jsme tohoto trestu, svátostí pak nehodni, zrazující a potupující nehodným přijímáním jak je, tak i Krista, sebe pak vyznamenání a cti olupující.¹⁾

142. Jaká to krása! Po pozdvihování jest přítomen Bůh na oltáři jako v nebesích! Kdyby znal člověk úplně toto tajemství, musel by láskou zemřít. Bůh však šetří nás pro slabost naši.²⁾

143. Odkud mi ta milost, že Své Srdce schýlil Pán tak nesmírné velebnosti k tak nízkému tvoru? Co jest Tvým úmyslem, Králi slávy? Co očekáváš ode mne, jenž nejsem ničím leč hrstkou prachu? — A přece, Bože můj, jasně vidím ve světle Tvé horoucí lásky; úmysl Tvůj ukazuje mi ještě zřetelněji čistotu Tvé lásky ke mně: z nižádné jiné příčiny nedáváš se mi v pokrm, leč jenom proto, abys mne zcela v Sebe proměnil; ne že bys Ty toho potřeboval, ale abych já, živ jsa v Tobě a Ty ve mně, byl proměněn tímto tak něžným spolením v Tebe samého, a aby nuzota pozemského mého Srdce v jedno se spojila s Tvým božským Srdcem.³⁾

¹⁾ Sv. Jan Zlat., hom. 66. k Antioch. — ²⁾ Farář Arský. — ³⁾ Skupoli, Duchovní boj kap. 55.

144. Ó Ježíši, uskutečni v nás, Svých služebnících, záměr srdce Svého, dokonale se spojití se srdcem lidským, a potom užívej horlivosti naší, abys tento záměr Svůj uskutečnil ve všech učennících Svých. Učiň, aby Tvá láska životem byla všech kněží Tvých. Tebe milovati, od Tebe milovánu býti, a ničím se nezanášeti, leč abys od jiných byl milován, jak vznešený a slavný to život!)

145. Ó Bože, Tys tak velké, tiché moře, do něhož se může utéci a ponořiti každá ustrašená a mdlá duše! My lidé jaké to jsme choré, bláhové pokolení! Známe Boha, a známe též bídu a pomíjejícnost světa, a přece jest nám Bůh maličkostí a svět nesmírné důležitosti!²⁾

146. Pomněme, jako včela, sebravši na květinách i rosu nebeskou i jich sladkou šťávu co výstřelek ze země pocházející, obrací obé v med a snáší v plásti své: tak bere i ze svato-stánku kněz Spasitele světa, jenž jest i pravý Syn Boží, jenž sestoupil s nebe jako rosa, i pravý Syn blahoslavené Panny Marie, jenž vzrostl jako květ z pozemského člověčenství našeho, a podává ho v ústa naše na pokrm

¹⁾ Chaignon, Rozj. kněžská 5, 98. — ²⁾ Alb. Stolz, Bouře v duši 435.

k životu věčnému. Tu vzbudme srdce své, aby úctu vzdalo svrchovanému Králi svému; vyjednávejme s ním své duševní záležitosti, obdivujme se jemu, že ráčil zavítati v srdce naše, a přivítejme ho co nejuctivěji, a chovejme se tak, aby každý znamenal na každém kroku, na každém slově našem, že jest Bůh s námi.¹⁾

147. Zapal, Kriste, mou duši, aby zahořela plápolem veliké, horoucí lásky, a všechna nečistota, již světský život kolem mne naplavil, ať ztrávena jest plamenem tímto!²⁾

148. Ó Jezu, koruno všech těch,
Tys věčná naděj duší všech,
Tě hledá hlas můj a můj vzdech.
Tys kotva má, mé spásy břeh!³⁾

149. Kdo tohoto nebeského léku častěji a hodně požívají, utužují život a zdraví duše své tak mocně, že žádná hříšná jedovatina není s to, aby duši jejich dost málo ublížila. Není ani možná, abychom požívající toho pokrmu života věčného, mřeli smrtí hříchu.⁴⁾

150. Ať vejde duše moje na místo stánku podivného, až k domu Božímu, kdež ve hlasu

¹⁾ Sv. Frant. Sal., Bohumila II. 21. — ²⁾ Alban Stolz, Lesní med 481. — ³⁾ Sv. Bernard. — ⁴⁾ Sv. Frant. Sal., Bohumila II. 20.

plesání jest zvuk holdujícího. Ó svatá hostino, kdež Kristus se požívá! Zda nehořelo srdce naše v nás, když mluvil na cestě, a poznali jsme Jež při lámání chleba.¹⁾

151. Ó nebeský pokrme, kdy mi vzejde ona hodina, kdy v nižádném jiném ohni než v ohni Tvé lásky zcela v oběť Tobě ztráven budu? Kdy, Lásko nestvořená!

Ó živý chlebe, kdy budu žíti pouze v Tobě, a Tebou a pro Tebe? Kdy, můj Živote, můj sladký, milený a věčný Živote?

Ó manno nebeská, kdy se mi zoškliví všechna jiná strava pozemská, a touha moje kdy se k Tobě jedinému obrátí? Kdy mne Sebou samým toliko budeš krmiti? Kdy, má sladká Lásko, mé jediné, nejvyšší Dobro? — Ty můj milostný, všemohoucí Spasiteli! osvobod' mé srdce všech pout, všech hříšných náruživostí! ozdob mou duši Svými svatými ctnostmi, abych ve všech věcech toužil toliko po Tvé lásce, a tak aby srdce mé se Tobě otevřelo, Tebe k sobě zvalo. Tebe sladkým násilím nutilo vejíti; tam beze všeho odporu ve mně budeš vládnouti, po čem Jsi ode dávna toužil.²⁾

¹⁾ Sv. Bonaventura, c. 2 Incend. amor. — ²⁾ Skupoli, Duchovní boj kap. 55.

152. Pokořil se Jan před Kristem a nechtěl křtíti. Neboť jak by se nepokořil člověk před Bohem pokorným? ¹⁾

153. Když člověk přijímá večeři Páně, a při tom necítí zvláštní útěchy, ani po ní netouží, ačkoli duše jeho miluje Krista ze všech sil: tu jest to nebeská truchlohra, na niž i andělé patří jistě s vřelým účastenstvím. Člověk přijímá v sebe nejvyšší Dobro, a přece necítí radosti; nejvyšší Láska přichází vstříc jeho lásce a daruje se jemu, jest to však spojení lásky bez radosti. A tak se to vlastně i sluší zde na zemi; jako člověk hříšný nepodstoupí v tomto životě trestu úplného, tak nemá zde míti dobrý křesťan ani žádné blaženosti; a poněvadž ve sv. přijímání přijímá se na kříž přibité Tělo a prolitá Krev Kristova, Kristus v bolestech, Jeho krvácející láska: tedy jest to zcela přiměřeno, když přijímá křesťan Krista více v ušlechtilé bolesti, ve smutku lásky, rozjímaje Jeho rány. Prohřívá sice Pán mnohou duši ve své ušlechtilé dobrotě svou nebeskou velebností, chtěje duši roznítiti a v radosti pobídnouti — ale tato veselost přijímajících rovná se asi radosti mladého pelikána,

¹⁾ Sv. Bern. k Mat. 3.

jenž dychtivě a radostně pije krev tekoucí z rozrytých prsou matčiných, a při tom nemyslí na oběť a na bolest, ze které mu plyne krvavá potrava. Proto bývá to u mnohých dobrých křesťanů, že na začátku svého křesťanského života pocítují velkou radost při sv. přijímání, když však v dokonalosti pokročí, pocítují hlubokou vážnost, a snad i ušlechtilý smutek.¹⁾

154. Jak milí jsou stanové Tvoji, Hospodine zástupů! Touží, až i omdlívá duše má po síních Hospodinových. Srdce mé a tělo mé plesají k Bohu živému. Neboť vrabec našel sobě dům, a hrdlička hnízdo sobě — já pak nacházím oltáře Tvé, Bože mocností, králi můj a Bože můj!²⁾ — Ó kdo pochopí tato slova sladší nad med a plást strdi!

155. Pozdě jsem Tě miloval, ó krásu tak stará a tak nová! Pozdě jsem Tě miloval; Tys byl uvnitř a já jsem byl venku, a tam jsem Tě hledal. Byl Jsi se mnou, a já nebyl jsem s Tebou, a k těm věcem pěkným, které Jsi stvořil, já šeredný kvapil jsem. Běda době té, kdy jsem Tebe nemiloval!³⁾

¹⁾ Alban Stolz, Lesní med 211. — ²⁾ Žalm 83, 2—4. —

³⁾ Sv. Augustin, Samomluvy 31. Vyznání I. 10.

156. Ó, kéž bychom měli oči andělů, abychom viděli, jak jest přítomen na oltáři náš Pán a Spasitel Ježíš Kristus, a jak na nás ve chrámě laskavě pohlíží! Ó, jak bychom Jej milovali! jak bychom se od Něho nedali odloučiti; jak bychom stále u Jeho nohou dleli! To by nám bylo předzvěstí nebe; vše ostatní viděli bychom, že jest marnost. — Avšak běda, víry dosti nemáme! jsme ubozí slepci, mající mlhu před svýma očima. Nyní při mši sv., když držeti budu milého Spasitele ve svých rukou a On vám bude žehnati, prostě Jej, děti moje, aby otevřel oči srdce vašeho. Volejte k Němu se slepcem jeriškým: „Pane, ať vidím!“ A budete-li s pokorou toto volati, zajisté splní vám, oč prosíte, neboť On chce vaše štěstí. Má plné ruce nebeských milostí a hledá duše, jimž by je rozdal, avšak běda! žádný jich nechce! Ó té nevšímavosti, toho nevděku! Děti mé, nešťastni jsme a nechápeme těchto věcí! Kdysi je pochopíme, avšak potom už času nebude!¹⁾

157. Největší dar Boží lásky dává se v tomto životě netoliko v nebi, ale i na zemi: totiž

¹⁾ Farář Arský.

osoba Kristova, jež sebe samu dává ve svatém přijímání ubohým hříšníkům.¹⁾

158. Jakou čistotu máme požadovati od kněze? jakou zbožnost? Rozvaž si, jaké mají býti ruce, jež tak vznešené věci konají, jaký jazyk, jenž tak svatá slova vyslovuje? Avšak čistší a světější než všechno ostatní má býti duše, jež přijímá tak velikého a vznešeného Pána.²⁾

159. Ó nejsladší Spasiteli, Ježíši Kriste, srdcem nevjroutnějším dík Ti vyslovuji, s takovou láskou žes nás ubohé a ztracené vykoupil cenou Své Krve, a že na znamení Své lásky a v záruku budoucí slávy dals nám za pokrm a nápoj svátost Těla a Krve Své, Ty Bože nevystihlé moci, moudrosti a dobroty; konečně Ti děkuji, žes k obětování těchto božských tajemství vyvolil mne, největšího hříšníka, do počtu Svých kněží a sluhů.³⁾

160. Člověče, chvěj se, světe, žasni, nebe, jásej, když Kristus, Syn Boha živého, jest přítomen na oltáři v rukou kněžských. Ó vysokosti úžasná! Ó ponížení přepodivné! Pán

¹⁾ Alban Stolz, *Suché byliny* 272. — ²⁾ Sv. Jan Zlat., *De sacerdotio* 3. — ³⁾ Merlo-Horstius, *Ss. Missa*.

vesmíru, Bůh a Boží Syn, sestupuje dolů, a k našemu spasení skrývá se pod prostičkými způsoby chleba a vína! Vizte, bratři, toto jeho ponížení, a vylejte před ním své srdce, a pokořte je, abyste byli od něho povýšeni. Ničeho ze sebe pro sebe neponechejte, aby vás celé sobě vzíti mohl, Jenž celý se vám vydal.¹⁾

161. Ó spasitelná Oběti,
jež bránu nebes otvírá!
rač na pomoc nám přispěti,
neb vrah zle na nás dotírá.²⁾

162. Kriste můj, kdybych byl býval kopím, jímžto bylo Tvé Srdce prokláno, nebyl bych vyšel z rány Srdce Tvého, ale byl bych řekl: Toť jest odpočívání mé na věky věků; tu přebývati budu, neb jsem zvolil je.³⁾

163. Srdce Ježíšovo, nechci býti v srdci tvora některého, v srdci nestálém a klamném. Když Ty mne miluješ, dosti jest.⁴⁾

164. „Následujte, co konáte; když slavíte tajemství smrti Páně, snažte se umrtvovati těla svá od chyb a všech žádostí.“⁵⁾ Tak mi

¹⁾ Sv. František Seraf. v listu ku kněžím. — ²⁾ Sv. Tomáš Aquinský. — ³⁾ ⁴⁾ Nilles, De rat. fest. SS. Cordis. (P. Schauenburg.) — ⁵⁾ Pontif. Rom.

zněla slova biskupova, když jsem byl svěcen na kněze.

165. Ó knězi, nermuť se příliš, vzpomínaje na svou křehkost; Bůh pro tebe našel podporu, jež tě učiní skalopevným; ukazuje ti ji u oltáře: „Frumento et vino stabilivi eum.“¹⁾

166. Nekonečná moudrost Boží nevěděla dáti nám něco lepšího, nekonečná všemohoucnost Boží nemohla učiniti nám daru většího, nekonečná láska Boží nemohla dáti nám nic světějšího — nad Tělo Páně ve sv. přijímání.²⁾

167. Hospodin řekl Mojžíšovi: „Nebudeš moci viděti tváře mé; neboť nemůže člověk mne uzříti a na živu zůstat.“³⁾ Nyní však v Zákoně novém zahalils jasnou tvář Svou závojem lásky, abys mohl důvěrně obcovati s dítkami svými, k nimž voláš ze svatostánku: „Rozkoš má jest býti se syny lidskými.“⁴⁾

168. Eucharistie jest středem celého kněžského života a činnosti. Sebe stále zdokonaľovati k hodnému přijetí Spasitele, z denního sv. přijímání dobývati vždy větších milostí a prospěchů, denní přípravu a díkůvzdání prakticky v život uváděti, k častému účastenství

¹⁾ Chaignon, Rozj. kn. I. 27. — ²⁾ Sv. Aug., homil. 60. — ³⁾ II. Mojž. 33, 20. — ⁴⁾ Přisl. 8, 31.

na hodech božské lásky věřící připravovati, jedny očišťováním, druhé rozohňováním: jak vznešena jest tato úloha, jak velkolepa tato činnost kněze, „aby všichni poznali Tebe, pravého Boha, a jehož jsi poslal, Syna svého!“¹⁾

169. Ježíš žije ve sv. hostii, působí však ustavičný zázrak, by žití Jeho bylo neviditelné. Článkem víry jest, že nesmírné světlo božství a plnost slávy tu uzavřena jest jako v malém nebi. — Ó velký Bože, vyšli jen jiskérku, nech jen jediný paprsek toho světla proraziti! Ty to můžeš, a již často jsi tak učinil: když jsi dal kapati krev Svou při lámání sv. hostie na prostěradla oltářní, nebo když jsi se sv. Ludvíku jako děťátko při pozdvihování ukázal. Ó Pane, obnov tento zázrak, by umkla ústa nevěřících!²⁾

170. Ve velebné Svátosti jak neskonale velká jest láska Boží k nám, obzvláště zřejmo jest, že od svatého přijímání není vyloučen ani člověk nejnuznější, mrzák, téměř blbec, nemocný, jehož obličej hrozně jest zohaven rakem neb černými osypkami; když si toho přeje, rád Kristus k němu zavítá. Když leží

¹⁾ Doss, Volba stavu 62. — ²⁾ Giordano, Eucharistický život 34.

ve stáji u dobytka cikán, celý rozedraný a pln neřádu, a když jest blížek smrti, přichází přece kněz a přináší mu tělo Páně; neboť i duše cikánova ve stáji jest Spasiteli tak drahá, že k němu rád zavítá.¹⁾

171. Kdož vzdálí se od Tebe, Bože, jisto jistě zahynou! Holofernes kázal zpřetrhávati trouby vodovodu, aby Bethulii přinutil se poddati. Kdo se vzdálí od Tebe, Zdroji života, zahyne.²⁾

172. „Nalezl jsem, jehož miluje duše má; uchopil jsem Ho a nepustím.“³⁾ Nic, ó Pane, neodloučí mne už od Tebe! „Ani smrt, ani život, ani věci přítomné, ani budoucí, ani žádné stvoření nebude moci nás odloučiti od lásky Boží, která jest v Kristu Ježíši.“⁴⁾ Nepustím Ho, až mne uvede do domu matky své, do nebeského Jerusalema, kdež Ho v bezpečnosti budu požívat.⁴⁾

173. Ó ohni, jenž vždycky hoříš, a nikdy nehasneš, zapal mne! Ó světlo, kteréž vždycky svítíš, a nikdy se nezatemňuješ, osvět mne! Ó bych hořel z Tebe! Ohni svatý, jak sladce

¹⁾ Alban Stolz, *Misericordia* 73. — ²⁾ Gerson, *De praepar. M.* — ³⁾ Píseň Šal. 3, 4; Řím. 8, 38. — ⁴⁾ Ludvík de Ponte.

hoříš, jak tajně svítíš, jak žádostivě zapaluješ! Běda těm, kteříž nehoří z Tebe! běda těm, kteří se neosvěcují z Tebe! ¹⁾

174. Žízni duše má po Bohu silném, živém, lační srdce mé po Bohu, po chlebě živém; kdy že přijdu a ukáži se před obličejem Tvým?²⁾ Blahoslaveni, kdož pozváni jsou k hostině Beránkově, blahoslaveni, kdož jísti budou chléb v království Božím!

175. Každá katolická osada jest každého dne Betlemem, kdež se klanějí křesťané darovanému Spasiteli ve způsobu hostie, jakož se mu pastýřové klaněli v podobě nuzného děťátka. V každé katolické osadě totéž se děje na oltáři, co se stalo kdysi na hoře Kalvarii. Oltář jest zároveň též horou Tábořem, kamž nebeský Otec pln božské radosti pohlíží; neboť jest tam přítomen Ten, na němž má největší své zalíbení. A tak každodenně v pravdě a skutečně splňuje se i v nejchudším kostelíčku veliké slovo, jež promluvil Pán k Nikodemovi: „Tak Bůh miloval svět, že Syna Svého jednorozeného dal, aby žádný, kdo věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný.“³⁾

¹⁾ Sv. Augustin, Samomluvy kap. 34. — ²⁾ Žalm 41. —

³⁾ Alban Stolz, Misericordia 69.

176. Horlivost domu Otce mého ztrávila mne! Oltář můj, synu, oltář Boha mocností jest. Protož chraň se jeho si nevážiti! chraň se ne z pravé zbožnosti, ale z ohledů světských ke stolu mému přistoupiti!¹⁾

177. Ó neposkvrněný Beránku, jenž na tvrdém kříži byls umučen a obětován, rozpo-meň se, že i já jsem z počtu oněch duší, které jsi vykoupil tak nesmírnými bolestmi a přehořkou smrtí! Celý se Tobě obětuji; Tobě daruji svou vůli; spoutej ji sladkými pouty své lásky, ať od tohoto okamžiku jsem věčným poddaným Tvé nejsvětější vůle.²⁾

178. Co mi jest na nebi, a bez Tebe co bych chtěl na zemi? Bože srdce mého a podíle můj na věky!³⁾ Bez Tebe nebe jest pusté, bez Tebe země jest vyhnanstvím, bez Tebe srdce lidské jest žíznivou, vyprahlou pouští. Ó vzejdi mi již, slunko vše oživující, po Tobě touží duše má!

179. „Vstaň, pojez, neboť dlouhou cestu máš ještě před sebou.“ — Kterýžto vstav, jedl a pil, a šel v síle pokrmu toho čtyřiceti dní a čtyřiceti nocí až na horu Boží Horeb.⁴⁾

¹⁾ Arvisenet, Memoriale 27. — ²⁾ Sv. Alfons, Návštěvy Nejsv. Svát. Olt. III. — ³⁾ Žalm 72. — ⁴⁾ III. Král. 19, 8.

180. Jak hrozné jest místo toto! Není tu jiného, jedině dům Boží a brána nebeská. V pravdě Hospodin jest na místě tomto, a já jsem nevěděl! ¹⁾ — Bázni posvátná, která jsi Jakubem zachvěla uprostřed pouště, ozvi se i v srdci mém na stupních oltáře Božího!

181. Blažený Miláčku Páně, jehož panická hlava odpočívala při poslední večeři na Srdci Páně, vypros mi plamen živé víry v okamžiku sv. přijímání, kdy podobné štěstí čeká mne ne-hodného!

182. Aj, stojím u dveří a tluku: jestliže kdo uslyší hlas můj a otevře mi dvěře, vejdu k němu a budu s ním večeřeti a on se mnou.²⁾ Přijď, dobrý Ježíši, učiň, jak pravíš: ejhle, síň srdce mého dokořán Tobě otvírám.

183. Svatý Jan Zlatoústý, když kráčel k oltáři Páně, pokaždé viděl chrám plný jasných kůrů andělských, ať očima tělesnými, ať očima víry a něžné pobožnosti.³⁾ Pln nadšení nebeského a nejhlubší zároveň pokory přistupoval proto k oběti přesvaté, maje v mysli své slova: Před obličejem andělů žalmy

¹⁾ I. Mojž. 26. — ²⁾ Zjevení sv. Jana 3, 20. — ³⁾ Baronius.

zpívati budu Tobě, a klaněti se budu v chrámu Tvém svatém, a oslavovati budu jméno Tvé.¹⁾

184. Dnes ráno po svatém přijímání viděl jsem téměř se strašlivou určitostí, jak jsou tyto dny časem milosrdenství, potom pak přijde v neúprosné přísnosti čas splácející spravedlnosti. Kdož ví, jak blízko už jest doba, kdy vyčerpán bude zdroj milosrdenství! ²⁾

185. Při mši sv. stojí andělé knězi po boku, a zástupy nebeských mocností přivolává hlas jeho; místo oltáři nejbližší plno jest kůru andělských ku poctě Toho, jenž jest obětován. A toto jest zcela věrohodno, když si představím velikost oběti, jež se zde přináší.³⁾

186. Vezmi nádobu plnou tekutiny, zacpi ji dobře, a uchováš si tekutinu, dokud budeš chtít. A zrovna jest tak tomu, když přijavše božského Spasitele, zachováme sebranost myslí; dlouho cítíme šírající oheň, jenž naplňuje naše srdce láskou ke ctnosti a nenávisť ke zlému.⁴⁾

187. Kněžské rozhřešení a slova konsekrace při pozdvihování jsou si velmi podobna, neboť

¹⁾ Žalm 137. — ²⁾ Alban Stolz, Suché byliny 76. — ³⁾ Sv. Jan Zlat., O kněžství 3. — ⁴⁾ Farář Arský.

při obojích činí Bůh největší divy a sebe sama váže na slovo kněžské. Při pozdvihování bývá proměněn Duchem sv. chléb v Tělo Boha-člověka, při rozhřešení týž Duch svatý božskou činí duši smrtelného hříšníka, kdyžtě jej proměňuje v pravé dítko Boží.¹⁾

188. Právem studem začervenej se, uvažuje, jak my nehodni jsme, jimž k vůli Velebnost tak vznešená ustanovila tak divuplné tajemství; a tak studem jsa polit, lkej nad svou převráceností, že přijímáš tak lenivě a tak chladně nejvznešenější svátost. Příkladem ti budiž celník, jenž se ani neodvažoval oči k nebi pozdvihnouti a k oltáři blíže přistoupiti, ale z daleka stoje, v nejhlubší pokoře bil se v prsa, řka: „Buď milostiv mně hříšnému!“ — A marnotratný syn volal: „Otče, zhřešil jsem, nejsem více hoden slouti synem tvým.“ — A onen setník: „Pane, nejsem hoden, bys vešel pod střechu mou!“²⁾

189. Pojď, synu, a se Zacheem láskou hořícím přijmi mne s plesáním do domu svého, pevně důvěřuje, že návštěvou mojí tobě spasení se stane.³⁾

¹⁾ Alban Stolz, Suché byliny 264. — ²⁾ Merlo-Horstius, SS. Missa 5, 9. — ³⁾ Arvisenet 29.

190. Koupeni jste za velikou cenu; proto oslavujte a noste Boha v těle svém.¹⁾ Ó jaké to slovo! Noste Boha v těle svém! Jenž jest v lůnu Otce svého, má býti též v lůnu hříšníka a červa ubohého!

191. Mně žíti — Kristus jest, a umříti — zisk.²⁾ Ať tedy žijeme, Pánu žijeme, ať umíráme, Pánu umíráme; ať tedy žijeme, ať umíráme, Páně jsme.

192. Proto vojínové Kristovi denně pijí jeho krev, aby i sami mohli pro Krista krev Svou vylíti.³⁾

193. Já, Slovo věčné, tělem učiněné, přebývám v tobě, synu; já chléb živý, který jsem s nebe sestoupil, já světlo pravé, já plný milosti a pravdy, já plný moci a síly, já, jehož milosrdenství jest bez počtu, — já s tebou jsem a mzda moje jest se mnou.⁴⁾

194. Svatý Václave, jenž knížecíma rukama svýma jsi připravoval z úcty k Tělu Páně chléb a víno ke mši svaté, kéž srdce mé dnes na stupních oltáře Božího naplněno jest podobnou úctou a láskou k převelebné Svátosti!

¹⁾ I. Kor. 6. — ²⁾ Filip. 1. — ³⁾ Sv. Cypriana list 56. — ⁴⁾ Arvisenet 30.

195. Jestli mne milujete, přikázání má zachovávejte!¹⁾ — Která však? — „Toto čiňte na mou památku!“ Ohněm zkušeno jest slovo Tvé dokonale, a proto služebník Tvůj miluje je. Ó sladké přikázání! Ó památka lásky nejhodnější! Lásko, Bože můj, zažehni mne! Cestou přikázání Tvých poběhnu, když rozšíříš srdce mé!²⁾

196. Skrze rány Syna jsou mi otevřeny útroby otcovy; jest mi otevřeno velké tajemství lásky.³⁾

198. Nemáme-liž odcházeti od stolu tohoto jako lvové ohněm dýšící a ďáblům na postrach učinění? ⁴⁾

198. Mše svatá jest jediný čin denně na zemi konaný, jenž se úplně líbí Bohu nejvyššímu, a jenž jest oslavou Jeho zcela hodnou. Všechno ostatní, co konáme, jest lidsky nedokonalým a poskvrněným. Mše svatá jest dennice, jež jediná, přece však bez počtu, září z temnoty noci pozemské k nebesům a Božímu oku jest krásnou.⁵⁾

¹⁾ Jan 14. — ²⁾ Sv. Aug. ve Vyzn. o žalmu 118. — ³⁾ Sv. Aug. Medit. — ⁴⁾ Sv. Jan Zlatoustý k I. Kor. 11. — ⁵⁾ Alban Stolz, Lesní med 218.

199. Tehdáž uzříš a oplývati budeš, a diviti se bude a rozšíří se srdce Tvé, když obrátí se k Tobě množství moře,¹⁾ a sestoupí v klín tvůj Syn Marie Panny. Ó hostino královská! Ó hostino Boží! Ó hostino nejsladší lásky! vejíti v radost Pána svého, a nejen se klaněti, ale i požívati Hospodina Boha svého! ²⁾

200. Zdaž jste viděli Toho, ježž miluje duše má? Hledala jsem Ho po ulicích, našla jsem, Jehož miluje duše má, držím Jej a nepustím. Ó odvážlivosti lásky! Ó žáre lásky! držím Jej, praví, a nepustím! ³⁾ Kdož nás oddělí od lásky Ježíše Krista?

201. „Nejsem hoden rozvázati řeménky u obuvi jeho.“ ⁴⁾ — Ejhle, jaká pokora předchůdce Páně, o němž On sám svědčí, „že nepovstal mezi rozenci žen větší nad Jana Křtitele!“ ⁴⁾ A považoval-li se ten nehodným dotknouti se nohou Páně, kterak já se odvážím přistopiti k oltáři Božímu a Ježíše nejen se dotýkati, ale i přijati? Celým srdcem cítím nyní význam slova setníkova: „Ó Pane, nejsem hoden!“

¹⁾ Isaiáš 60, 5. — ²⁾ Sv. Tomáš Op., de Beat. — ³⁾ Sv. Bernard, De Grad. Carit. — ⁴⁾ Jan 1, 27; Mat. 11, 11.

202. Ó Pane ctností! spal Svou žhoucí přítomností trní mých chyb na poli mé duše, nechť tam vzroste mladistvá zeleň! a jestli toho třeba, znič můj talent a dej mi prostičkou upřímnost člověka světem nepovšimnutého!¹⁾

203. Dítky moje, když do kostela vstupujete, a smočivše ruce své svěcenou vodou děláte kříž,²⁾ pohledněte pokaždé ke svatostánku: Náš Pán³⁾ a Spasitel Ježíš Kristus pootvívá v témže okamžiku svatostánek a žehná vám.³⁾

204. I nemůž' jazyk povědít,
a nedá se to písmem dít,
kdo zkusil, může uvěřit,
co Ježíše jest v lásce mít.³⁾

205. Nedovedu vyzvědět, co mi k tomu schází, aby život můj letěl do objetí Tvého, Ty živote duše mojí, abych se skryl ve skryší stánku svého; to pouze vím, že velice miluje Tě srdce moje, a ohnivěji touží milovati Tebe nežli sebe, a nic jiného nemilovati než Tebe, veškeré dobro srdce našeho.⁴⁾

206. Milý můj jest mi kytička myrrhy, mezi prsy mými odpočívati bude. Lásko neznalá

¹⁾ Alban Stolz, Suché byliny 28. — ²⁾ Farář Arský. —

³⁾ Sv. Bernard. — ⁴⁾ Sv. Aug., Vyznání.

důstojnosti, útrpností bohatá, účinkem mocná, touhou účinná! Což mocnějšího nad lásku? nad Bohem vítězí, protože sebe sama zmařil, abys věděl, že skutkem lásky to bylo, když vylita byla plnošť božství. A kam byla vylita? Do srdcí našich, když dal nám tělo své a drahoucennou krev svou.¹⁾

207. Ó nezměrná dobroto! ó nevystihlá lásko! abys vysvobodila služebníka, a služebníka tak ničemného, Syna jednorozeného jsi vydala. Bůh stal se člověkem, a člověk onen chlebem, aby ztracený už člověk byl vyrván z moci ďáblovy.²⁾

208. Toto čiňte na mou památku! Památka tvá jest pokrm nad med sladší, myšlénka na tebe — krmě lahodná, řeč o tobě — úleva plná; tebe znáti — toť útěcha dokonalá, k tobě přilnouti — toť život věčný, tebe požívati — toť ráj rozkoše.³⁾

209. Nedomníval jsem se, že bych co jiného mezi vámi měl, než Ježíše Krista a to ukřižovaného. Tento často bývej v ústech mých, tento stále dli v mém srdci jako Bůh!

¹⁾ Sv. Bernarda řeč 66. o Písni Šal. — ²⁾ Sv. Aug. Medit. 15. — ³⁾ Sv. Anselm k Luk. 22.

Toť má vyšší filosofie, znáti Krista, a to ukřižovaného.¹⁾

210. Toto čiňte na mou památku! Ó chlebe! ó mléko, jež občerstvuje útroby maličkých! Jeho uzavřete ve svazy srdce, jím zapečete bránu srdce, on ať na věky dlí na ňadrech vašich!

211. Ve svatém přijímání líbá Kristus duši, ku které přichází, ač má tato často na sobě vředy, ba celá jest někdy jeden vřed, rozežraný rakovinou — hříchem.²⁾

212. Synu můj, zdaž i ty chceš odejíti? Když opustíš oltář, vrať se ke mně, abys mne slyšel, jenž mám slova života věčného; abys okusil a viděl, jak jsem sladký; aby srdce v tobě zaplápolalo, když budu mluvit k tobě.³⁾

213. Ó nejvyšší Králi, v pravdě sluší Tobě jméno: Otec smilování, neboť nepohrdáš sestoupiti a dlíti v srdci mém, naplněném tak mnohou bídou a nedostatkem. Avšak, Pane, prve je obnov, očisť, ozdob je, jako má býti dům Tvého lesku božského hodný!⁴⁾

¹⁾ Sv. Bernard k I. Kor. 3. — ²⁾ Alban Stolz, Lesní med 503. — ³⁾ Arvisenet, Memoriale 30. — ⁴⁾ Ludvík de Ponte.

214. Ó milosti, jež ustavičně hoříš a nikdy nehasneš, sladký Kriste, dobrý Ježíši, milosti má, Bože můj: zapal mne celého ohněm Svým, milováním svým, sladkostí svou!¹⁾

215. Ó zůstaň s námi v každý čas,
sviř nám Tvé záře blahý jas,
mlhu všechnu s myslí zpuď a sraz,
svět veškeren svou slastí spas!²⁾

216. Bože můj! ó sladký zvuku, ó lahodná myšlénko! kéž mám ještě života několik století, abych se mohl připravit předstoupiti před Tebe! Bože, divuplná myšlénko, tak vysoká a vznešená, a tak líbezná a zbožná! Ó nepohrdej mým svadlým srdcem, mými chorými slzami!³⁾

217. Vyznávám, ach vyznávám, jsem hříšník, jsem nečistý, jsem nehodný! a přece nevzdálím se od Tebe, Ježíši nejsladší, nespustím se Tebe, ale každodenně, ač slabou a třesoucí se rukou, držeti se Tě budu. Neodcházej ode mne, až mne očistíš ode vší nákazy hříchu, a až mne, účastníka tajemství Těla a Krve Tvé, přivedeš k pravému blahu, totiž k Sobě, pra-

¹⁾ Sv. Augustin, Manuale kap. 10. — ²⁾ Sv. Bernard. —

³⁾ Alban Stolz, Bouřky v duši, 70.

vému Knězi, kdež se svatými kněžími Tvými i já, už ne více hříšník, ale hodný kněz a služebník Tvůj Tě budu chváliti na věky věkův. Amen.¹⁾

218. Pán přišel jako Vykupitel na svět; lidstvo vykoupiti byl jeho úkol. Proto, kdo jest pravým údem Jeho těla, a kdo má Jeho ducha v sobě, rovněž musí se oddati dílu vykupitelskému a býti vykupitelem v oboru a poměrech Bohem jemu určených.²⁾

219. Není národu tak velikého, jenž by měl bohy k sobě se snižující, jako já se snižuji ku svým kněžím. A přece, jakmile od mého oltáře odstoupili, už z chrámu vycházejí, a k světským spěchají zaměstnáním. Ještě svůj pokrm mají v ústech, a už zapomínají Boha nejlepšího, jenž nakrmil je. Ó nevděčníci! Ó synové světla, zpozdilejší nad syny temnot!³⁾

220. Kéž mne políbí políbením úst svých!⁴⁾ Polib, Kriste můj, duši mou políbením pokoje, a umlkne v ní víření a proudění a hlomoz světa a žádostí jeho. „Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, uděl nám pokoje!“

¹⁾ Sv. Anselm, Štít víry VI. 245. — ²⁾ Alb. Stolz, Lesní med 352. — ³⁾ Arvisenet, Memoriale 30. — ⁴⁾ Píseň Šalomounova 1, 1.

221. I jednoho krále nenie, ani ciesaře, by z práva nejměl padnutí na svú kolenú před ním. Hrozné bezprávie, vidúc takého pána pokoru takú, i nepokořiti se před ním, na svú kolenú padnúc.¹⁾

222. Ó Ježíši, nevidím Tebe, ale cítím Tvou přítomnost jako apoštolové, kteří s oním cizincem v Emausích rozmlouvali. Jsi mně tedy na blízku, Ty myslíš na mne, ó Ježíši, Ty žiješ pro mne! Ty myslíš na toto bídne stvoření z prachu, na tuto bídnu bytosť! Starosť o mne, o blaho mé poutá Tě na zemi, láska Tvá ke mně činí Tě mi blízkým; toť příčina, jež Tebe zde uvěžňuje!²⁾

223. Přijď, Pane, a nemeškej! Přijď, Pane Jezu Kriste, přijď a navštiv nás v pokoji! Přijď a vyveď vězně ze žaláře, ať se veselíme před Tebou srdcem dokonalým! Přijď, Spasiteli náš, přijď žádoucí všem národům, ukaž tvář Svcu a spasení budeme! Přijď, Světlo mé, Vykupiteli můj, vyveď ze žaláře duši mou, ať vyznává jméno svaté Tvé!³⁾

224. Už proto stojí za to, směti na zemi žíti, a každý den, kdy člověk do kostela může

¹⁾ Tóma ze Štítného, O božiem Těle. — ²⁾ Giordano. Eucharistický život 10. — ³⁾ Sv. Aug., Samomluvy kap. 35,

přijít; jest dnem Božího Těla, poněvadž v chrámě nalézáme nejsvětější Svátost. V nebesích vidí duše lidská Pána v Jeho neskonale velebnosti, ve Svátosti oltářní v Jeho přepodivné pokoře. Tato Svátost jest nebeský dým, z něhož bez ustání vyzařují Boží myšlenky: červený plamen lásky, fialková modř pokory, bílý lesk čistoty, a jak už všechna krása Kristova dá se barvami znázorniti. A všichni, kdož věrou jsou osvíceni, odlesky tyto mohou pozorovati.¹⁾

225. Když Mojžíš vystupoval na horu mluvit s Bohem, bylo mu přikázáno, aby sám na horu vystoupil, a k hoře se nesměl přiblížiti ani člověk, ani zvíře; vrchol pak pokrýval hustý, černý mrak, blesky šlehaly a hrom duněl, aby Mojžíš zraku všech vzdálený učil se sám a sám s Bohem obcovati. Abraham, chtěje syna svého obětovati, nechal služebníky a osla u paty hory. — A proto tím více se sluší, aby kněz prost všeho, s myslí sebranou, Bohu ve svaté zbožnosti jsa oddán přistoupil k těmto tajemstvím.²⁾

¹⁾ Alban Stok, Suché byliny 23. — ²⁾ Ibidem 20.

226. Kněz má více než kterýkoli člověk považovati sebe za posvěcenou nádobu, — za „*corporale Christi*“, a tudíž má se chovati v největší čistotě i čistotnosti, poněvadž denně přijímá Nejsvětějšího.¹⁾

227. Neříkejte, že nejste hodni přistoupiti ke sv. přijímání. Jest sice pravda, nejste Jeho hodni, ale jste Ho velice potřebni. Kdyby Spasitel náš byl dbal na naši nehodnost, nikdy by nebyl ustanovil tuto krásnou Svátost; neboť nikdo v celém světě není Ho hoden, ani andělé, ani archandělé, ani nejsvětější Panna. Avšak On popatřil na naši nouzi, neboť my Jeho převelice potřebujeme. — Neříkejte též, že jste hříšni, že na sobě máte přemnoho nedostatků, že tudíž nemáte odvahy k Němu se přiblížiti. Raděj bych od vás uslyšel, že jsouce tělesně nemocni, přece nechcete ani léku užívat ani lékaře dáti zavolati.²⁾

228. Ach, Pane Bože, kdy s Tebou docela spojen, kdy v Tobě pohřížen budu, sebe pak docela zapomenu? Ty ve mně, a já v Tobě! — ó dej, ať takto spolu v sobě, v nerozloučené jednotě trváme!¹⁾

¹⁾ Alban Stolz, *Suché byliny* 188. — ²⁾ Farář Arský. —
³⁾ Násled. Krista IV. 13.

229. Před svatým přijímáním přichystej sobě hodně mnoho proseb a přání, abys dobře využítkovati mohl nesmírné štědroty Beránka Božího v okamžiku, kdy pravice Jeho nejvíce jest otevřena. Když synové vdovini už neměli prázdných nádob, přestal téci zázračný proud oleje:¹⁾ proto sobě připrav hodně nádob na olej milosrdenství Božího.

230. Kdo žízní, nechť jde ke mně a pije; bude v něm pramen vody živé, prýštící do života věčného. Ó, prameni věčný, prameni nejsladší, prameni, jenž nás vedeš do života věčného! Kdy bude nám přáno z Tebe píti, kdy proudem rozkoše své nás napojíš a opojíš hojností domu Tvého?²⁾

231. Hle, k obcování já jdu teď s Bohem svým; ó, Tvorce, přítomnost mne nespaluj Tvoje; neboť Tys ohněm, jenž nedůstojné žehá, tudíž očisti z veškeré mne poskvrny.³⁾

232. Nejdražší Ježíši, obměkči srdce mé a tolika tisíců lidí! Stvořena jsou pro Tebe, nechť tedk i k vůli Tobě se obměkčí.⁴⁾

¹⁾ IV. Král. 4, 6. — ²⁾ Sv. Augustin. — ³⁾ Od Metafrasta, císař. písaře v Cařihradě (roku 900). — ⁴⁾ Nilles, De rat. fest. St. Cordis. (P. Schauenburg.)

233. Nechať zhyne v tomto okamžiku srdce moje, byla-li by tam kapka jenom krve, která by nehořela láskou k srdci mého Ježíše!¹⁾

234. Ježíši můj, propasti lásky, blažen kdo v hlubinách Tvých se pohřbí a zapomene na dně Tvém na klamný svět a marnosti jeho!

235. Bože, budiž veleben ve všech Svých skutcích! Chceš-li, Pane, dáti políbení míru trním ovinutou svou hlavou duši mojí, nelekám se trnů a jejich bolesti!²⁾

236. Ó věčné Slovo, jež přebýváš v klínu nejvyššího Otce, proč tak hluboko se snižuješ do úst ubohého člověka? Ó Králi Slávy, trůnící nade všemi nebesy na trůnu nekonečné veleby a vznešenosti, tak se snižuješ, že neváháš u člověka bezcenného a prostého trůn si zvoliti! Tvá neskonalá láska jest příčinou tohoto Tvého ponížení; mne tím hodláš povýšiti; mne chceš pohnouti touto Svou velikou láskou, bych i já navzájem Tebe miloval. Ó kéž Tě mohu milovati, jak Ty mne miluješ! kéž se mohu ponížiti a pokořiti, jako Ty se pokořuješ a ponižuješ! kéž Tě mohu uctíti a Tobě sloužiti, jak toho zasluhuješ!³⁾

¹⁾ Nilles, De rat. fest. St. Cordis. (P. Schauenburg.) —

²⁾ Alban Stolz, Bouře v duši 413. — ³⁾ Ludvík de Ponte.

237. Sv. Jan Berchmans volával po sv. přijímání: „Ó Mistře můj milý, co mi po sv. přijímání zde na zemi může způsobiti radost a rozkoš?“

238. Sv. Filip Nerejský († 1595), když mu přinesli před smrtí Tělo Páně, jásavým hlasem, a tona v proudech slz volal: „Ejhle, má Láska, má Láska! Přichází ke mně, Jenž jest jedinou touhou duše mojí. Ó podejte mi rychle mou Lásku!¹⁾

239. Jak podivné, jak krásné, jak touhy hodné, jsou síně stánku Tvého, Pane Bože můj! Touží sice, avšak kdy v ně vkročí duše moje?²⁾

240. Jsou také hvězdy, které svítí z hříšné noci pozemské vzhůru k Bohu? — Jsou to mše svaté, které začínají každého rána; když přestanou o poledni v našem dílu světa, začnou na západě, v Americe. Jako bez ustání hvězdnaté nebe obchází po celých 24 hodin kolem země, tak i hvězdný zástup mší svatých; Italie, Španěly, Francie, Rakousko, část Německa, toť jest před Bohem mléčná dráha.³⁾

¹⁾ Papebroch VI. 461. — ²⁾ Sv. Aug., Medit. k. 37. —

³⁾ Alban Stolz, Lesní med 475.

241. Jakého štěstí zakoušíme v přítomnosti Boží, když sami u Jeho nohou dlíme před svatostánkem! „Nuže, duše moje, zdvojnásob žár své lásky! Jsi zde sama, Bohu se klaníc; Jeho oči spočívají jenom na Tobě.“¹⁾

242. Není schopen mučennictví, koho Církev k tomu neobrněla, a ta duše podlehne, která nejsv. Svátosti nepřijala.²⁾

243. Kdo mi dá, Pane, abych našel Tebe samého, a otevřel Tobě celé srdce své — — abys Ty sám ke mně mluvil a já k Tobě, jako mluvívá milý k milému, a jako přítel s přítelem se hostívá?³⁾

244. Jakou duše se připraví Bohu, takým i Bůh se jí zjeví. Jako zahradník se ukázal Marii, hledající Ho v zahradě, jako poutník putujícím do Emaus, jako rybář rybáři Petrovi, a též i Jidášovi líbajícím polibku neodepřel.⁴⁾

245. „Zdaliž i vy chcete odejít?“ Pane, ke komu půjdeme? Ty máš slova života věčného. Ke komu půjdeme? Ty jsi cesta, kdo nás povede? Ty jsi pravda, kdo nás bude učit? Ty jsi život, kdo nás ubohé bude živit? Ty jsi

¹⁾ Farář Arský. — ²⁾ Sv. Cyprian, list. 54. — ³⁾ Násled. Krista IV. 13. — ⁴⁾ Idiota in contempl. 7.

pastýř, kdo nás bude řídit? Ty jsi všechno dobro, ke komu půjdeme, když Ty nás odmítneš od Své tváře?¹⁾)

246. Smrtí kdysi hrozil Bůh veleknězi, opovážil-li by se vstoupiti do velesvatyně beze zvuku zvonečků, nejsa ozářen perlami, neleskna se zlatem, nejsa opásán všech ctností pasem mnohobarevným: jaký tudíž trest zaslouží kněz novozákonný, jenž přistupuje ne k arše předobrazné, ale k samému Bohu, aby Syna jeho, Pána Ježíše Krista obětoval, Jeho se dotýkal a požíval, nečinil-li by toho s takovou péčí, pozorností a přípravou, jaké hodna jest taková hostina, jaké hoden jest Bůh!²⁾)

247. „Kdo má Ježíše, má všechno,“ říkával veliký světec lásky Boží, sv. František Saleský. Pryč lefte ode mne myšlenky světské, jako noční ptáci před sluncem. Můj Ježíš, mé všechno, se blíží.

248. Když Panna Maria proto ctěna jest, že nosila Pána ve svém svatém těle, — když sv. Jan Křtitel se třásl a bál dotknouti se hlavy Páně, — když hrob, v němž Pán odpočíval krátkou dobu, tak velice jest uctíván:

¹⁾ Sv. Jan Zlat. — ²⁾ Sv. Bonaventura.

čím více svatým, spravedlivým a hodným má býti kněz, jenž Toho rukama se dotýká a srdcem i ústy přijímá, Jenž už více neumírá, Jenž věčně jest ve Své slávě, na Něhož patří jest slastí andělů. Poznejte svou důstojnost, bratří kněží, a buďte svati; neboť On svatý jest.¹⁾

249. Bůh každou mši svatou přijímá s takovým zalíbením a radostí, jako by to byla první a jediná mše svatá. Protož kněz ji má s takovou něžností sloužiti, jako by jedinou byla, a city jeho nemají otupěti a vadnouti jako při častém opakování světských záležitostí.²⁾

250. Tys, Jezu, schrána sladkosti,
zdroj živý, světlo v temnosti,
Ty přesaháš vše radosti
a nejvřelejší žádosti!³⁾

251. Lásku za lásku podávej, život za život;
a když Ježíš tam ve svaté hostii z lásky k Tobě
skryt žije, tedy žij i ty z lásky k Němu skryt
v Ježíši Kristu.⁴⁾

¹⁾ Z drobných spisů Frant. Seraf. — ²⁾ Alban Stolz, Lesní med 258. — ³⁾ Sv. Bernard. — ⁴⁾ Giordano, Eucharistický život 55.

252. Mše svatá jest sluncem duchovních cvičení, propastí Božího smilování, zdrojem Boží lásky, srdcem pobožnosti, duší zbožnosti, nejdražším prostředkem k dosažení milosti.²⁾

253. Ó Jezu, sladká paměť Tvá
ta pravou radost duši dá;
však nad med a vše, co svět zná,
slast větší přítomnost Tvá má.

Zpěv liběji se nevine,
a hudba sladčej neplyne,
duch nikde neodpočine,
leč, Jezu, v Tobě jedině.²⁾

254. „Já Bůh tvůj všemohoucí! choď přede mnou a budiž dokonalým.“³⁾ Takovým byl patriarcha Henoch, jenž chodě s Bohem neviděl smrti, protože Bůh jej přenesl.⁴⁾ Čím více o sobě říci mohu, že chodím s Bohem, když Jej nosím v srdci mém! A tak i vejíti mohu v radost Pána mého.

255. Ve stínu křídel Tvých plesati budu, neboť přilnula duše má k Tobě, mne ujala pravice Tvá,⁵⁾ drahý hoste můj, Pane Ježíši!

¹⁾ Sv. Frant. Sal. — ²⁾ Sv. Bernard. — ³⁾ I. Mojž. 17. —

⁴⁾ Hebr. 11, 5. — ⁵⁾ Žalm 62.

256. Kdyby někdo řekl katolíkovi: V určitou dobu přítomni budou půl hodiny v kostele Matka Boží, archandělé, apoštolé a přemnozí slavní svatí, a budou se modliti a zásluhy své obětovati ku prospěchu těch, kdož tam přítomni budou — co by katolík učinil? Přítomnu býti za velké štěstí a zisk by považoval, a proto by všechnu svou práci odložil. — V pravdě však štěstí daleko větší máme v každé mši svaté, jež jest Bohu větší a hodnější poctou, nežli Bohu věnovaný život všech svatých a krev všech mučenníků: protož jest všemohoucí i přimluva touto živou přítomností Ukřižovaného ¹⁾

257. Všechny modlitby při mši sv. jsou přípravou k sv. přijímání. Též i celý život křesťana má býti stálou přípravou k tomuto předůležitému úkonu.²⁾

258. Buďte mi svatými, nebo svatý jsem já hospodin, a oddělil jsem vás od jiných národů, abyste byli moji.³⁾ — Právem chce Bůh nás míti svatými, abychom na nejsvětější Svátosti jako přátelé a domácí jeho podílu došli. Vždyť podoba mravů jest základ a původ přá-

¹⁾ Alban Stolz, Suché byliny 148. — ²⁾ Farář Arský. —

³⁾ III. Mojž. 20, 26; Merlo-Horstius, Ss. Missa 3, 6.

telství; a hlavním účelem a prvním účinkem této Svátosti jest spojení s Bohem.¹⁾

259. Nic není ve světě tak velkého jako nejsv. Svátost oltářní. Srovnejte všechny dobré skutky celého světa s jedním dobrým sv. přijímáním, a bude to, jako byste položili zrnko písku vedle nějaké hory.²⁾

260. Dítka moje, dobře to lze poznati, když duše hodně přijala Tělo Páně. Jestliť tou měrou láskou oblita, proniknuta, změněna, že jí ani poznati nelze: jest pokorna, přívětiva, umrtvena, plna lásky a skromna, žije ve shodě s celým světem. Taková duše jest schopna velkých obětí, jedním slovem, nelze jí ani poznati.³⁾

261. Jako kdysi mudrcům z východu bylo hvězdou ukázáno, kde najdou Spasitele v podobě děťátka, též tak katolíkově ukazuje dnem i nocí hořící světlo, věčné světlo, kde jest přítomen jeho Spasitel, totiž ve Svatostánku ve způsobě Hostie. Tam se Jemu může osobně klaněti, děkovati, Jej chváliti a velebiti, Jej za odpuštění prositi, a všechny své záležitosti

¹⁾ III. Mojž. 20, 26; Merlo-Horstius, Ss. Missa 3, 6. —

²⁾ ³⁾ Farář Arský.

Mu předkládati. Neboť jest tam přítomen s tělem i božstvím, jenž kdysi řekl: „Dána jest mi všeliká moc na nebi i na zemi.“¹⁾

262. Dobrý Pelikáne, lásku Svou mi zjev,
od nečistot duše obmyj mne Tvá krev!
Jediná ta krůpěj, Kriste nejsladší,
všechny světa hříchy smýti postačí.²⁾

263. „Denně přijímej, co ti denně prospívá!
Ať nepřejí se duši tvojí pokrm tento nejsvětější!
Spěšně sestup; s toužebností žádal jsem
jísti s tebou tohoto Beránka! Přijmi mne v radosti
do domu svého, aby se mu spasení stalo.
To čiň denně na mou památku!“³⁾

264. Ježíš mluví ustavičně ve sv. hostii,
jsa prostředníkem naším u Otce, prosí o smilování
za nás, a přece jaké to mlčení! Přináší se
v oběť, a Jeho drahocenná krev usmiřuje
hněv Otce, a přece jaká to samota! Vizte,
Beránka zabitého pro spásu lidskou, neviditelné
mocnosti klanějí se Jemu, starcové zpívají Jemu
chvalozpěv, a s nebe dolů zaznívá zvuk tisícera
hlasů: Čest a chvála Beránkovi! Nebe jest
smířeno, peklo se chvěje a rozkoš rozlévá

¹⁾ Alban Stolz, *Misericordia* 71. — ²⁾ Sv. Tomáš Aquinský. — ³⁾ Arvisenet, *Memoriale* 27.

se po vší zemi — a přece jaká opuštěnost, jaká samota!¹⁾

265. Nechte maličkých ke mně přijíti, neboť jejich jest království nebeské. Ó Pravdo věčná, jak sladké jest toto slovo! jsemť zajisté maličký a v počtu maličkých rodiny Tvé toužím vejíti v klín Tvůj a v království Tvé, toužím k Tobě přistoupiti a jísti Tělo Tvé. Avšak běda mně! neboť zůstávají ve mně nepravosti mé, a nemohu spatřiti krásu obličeje Tvého; viz pokoru mou a námahu mou a odpusť mi všechny mé hříchy!²⁾

266. Protož, kdož chce a má býti spasen, nemůž jinak, jen připoje se k tělu Syna božieho, přijímaje tuto drahú a duostojnú svátost.³⁾

267. Synu, když mne přijmeš, Hospodina Boha svého, s veškerou svou zbožností klaň se mi přítomnému; s anděly a archanděly zpívej hymny o slávě mojí, a neodcházej ode mne, až dobrořečením svým dosáhneš mého požehnání.⁴⁾

¹⁾ Giordano, Eucharistický život 37. — ²⁾ Sv. Augustin, Samomluvy; Žalm 24, 18. — ³⁾ Tóma ze Štítného, O božiem Těle. — ⁴⁾ Arvisenet, Memoriale 30.

268. Nejblaženější ráj jest mi v oné svaté ráně Jeho boku. Tu nalézám ohnivou pec, v níž zahřívám své vychladlé srdce, tu jest to láskyplné srdce, v němž své srdce ukrývám, tu nalézám nesmírné moře, do něhož se vrhnouti, pohroužiti a ponořiti mohu; jaká to radost pouze Jemu žíti, i nejmenší dobré skutky konati pro Něho, nikým nebýti viděnu, od nikoho díku nečekati! Co jest mi po světě? Co po věcech pozemských? Ježíš jest mé všecko! Jeho milosti mne k Němu druží, z Jeho rány v boku jak z milostných úst slyším slova: „Pojď, ó pojď, já jsem brána; vstup a dobře ti bude!“¹⁾

269. Zas lační, kdo Tě požívá,
kdo pije, žízně počívá,
a žádné tužby nemívá,
leč po Tobě, jímž oplývá.²⁾

270. Ježíši Kriste, přitáhni mne k Sobě, ať se ohřeju a oživím na Tvém srdci: vdechni ve mne Své veliké myšlenky, aby toto svادلé, chorobné těleso duše mojí zase se rozohnilo a mocně se povzneslo k nebeským snahám a činům!³⁾

¹⁾ Giordano, Eucharistický život 52. — ²⁾ Sv. Bernard. —
³⁾ Alban Stolz, Bouřky v duši 55.

271. Ó Bože nekonečný, nakloň nebes svých a sestup! Když Ty tak hluboko se ponižuješ, že nehrozíš se vstoupiti v mé srdce, zdaž nemohly by též ke mně sestoupiti nebeské dary a milosti? Nechť tedy sestoupí v mou duši všechny nebeské ctnosti: přijď, živá víro, naděje plná důvěry, přijď ohnivá lásko! sestup, pokoro, poslušnosti, pobožnosti a v nebesa proměňte mou duši, aby v ní mohl bydleti nebeský Král!¹⁾

272. Když sv. Tomáš z Villanovy, biskup valencký, uvedl ve své řeči na Boží Tělo některé příklady velmi přísné Boží pomsty pro malou uctivost k arše úmluvy, propuká v tato slova: „Jaká to přísnost, jaká tíže, jaká velebnost, jaké strašné tresty k vůli dřevěné arše! Pane, zda k vůli dřevu byls tak přísný? Nikterak; toto všechno dalo se k vůli nám. Těmito tresty nám hrozíš, nás poučuješ. Tresceš židy, abys nám ukázal, jaký jest to zločin a zároveň jaké nebezpečí, nehodně přijímati přesvaté Tělo Kristovo ve spásonosné oběti mše sv., když už předobraz chtěls míti v takové úctě a vážnosti. — Proto běda svatochrádežným rukám! běda nečistým srdcím

¹⁾ Ludvík de Ponte.

nečistých kněží, již denně beze vší úcty Těla Páně se dotýkají a je požívají! Když přestupek proti stínu takovým trestem býval stíhán, jak teprv skutečnost bude pomstěna?¹⁾

273. Uvažoval jsem při mši svaté, jak milými a úctyhodnými se nám býti zdají mudrcové z východu, kteříž tak z daleka přišli uctit novorozené Dítko, a kteří ve své víře nedali se zviklati, našedše pouze velikou chudobu. Jak zcela jinaké věci denně nalézá kněz u oltáře! Též tam vidí chudičkou způsobu, avšak jeho víra v poměru k onomu drobtu, co věděli mudrci o Kristu, podobá se velkému stromu přirovnanému k nevyvinutému seménku horčičnému. Klaním se Mu na oltáři, ne jako poddaný před královským majestátem, nýbrž jest přede mnou přítomna divuplná událost lásky, Tělo a Krev, jež dal za nás v nesmírné lásce; a neklaním se před Ním pouze, abych zase odešel jako mudrcové, ale On vchází ke mně s celým pokladem milostí. Mudrcové viděli jen slabou zář ranních červánků — my máme nesmírnou sílu vzešlého, k poledni dostoupivšího slunce; naše oko duševní jest příliš slabo, aby v sebe pojalo všechno toto světlo.²⁾

¹⁾ Řeč 3. na Foží Tělo. — ²⁾ Alban Stolz, Suché byliny 69.

274. Kdykoli k oltáři půjdete, dobře na mysli uvažujte, jaké dílo konáte, že jste vyslancem Církve a celého světa, byste jménem všech tvorů nadzemských i pozemských Bohu vzdával úctu a dík za dobrodiní udělená všem tvorům; pamatujte, že prosíte o milosrdenství a odpuštění všech hříchů světa, aby Bůh hříšníky obrátil na cestě zkázy a je přivedl k pokání; pamatujte, že Bohu žalujete všechnu bídu života, všechny nedostatky duše i těla, a že Jej o pomoc prosíte; uvažte, že vyprošujete všem věřícím milosti, vzrůstu v ctnosti a spásy duší; pomněte, že se modlíte za zemřelé a za duše trápící se v očištění. Uvažte, že stojíte jako prostředník mezi Bohem a lidmi, že jste Kristovým zástupcem, jenž Vámi a ve Vás Svou velkou oběť znova obětuje. To všechno když uvážíte, můj Timothee, tu úcta, obdiv a vděčnost denně ve Vás bude se obnovovati, a srdce Vaše bude bítí svatou radostí jako v den první Vaší sv. oběti. Co jest pozemské a pomíjející, časem ochabne, sestárne a srdce nechá chladným. Co však jest věčné, uniká víru změn každodenních, a denně se obnovuje. Tak budiž jako první Vaše Oběť i každá následující i ta poslední sloužená s myslí vždy novou a láskou neoslabenou. A potom

vejdete do jiné svatyně; závoj způsob klesne, svatyně se otevře, kdež Kristus, oběť oslavená, stále za nás prosí.¹⁾

275. „Jakých milostí, synu, jest ti potřebí, abys dosáhl spasení svého! Jaké pomoci, abys úřad svůj zastal řádně a s užitkem! Protož denně přístup k oltáři mému, tam najdeš nebeský prostředek, jímž budeš uchován před hříchem, jímž se zmírní tvé vášně. Tam obdržíš masť nejúčinnější, již vyjasní se oči tvého ducha, lék silný, jímž ctnosti v tobě zmohutní, jímž posílněn jsa proti ďáblu, jako lev řvoucí budeš mu hrozným.“²⁾

276. Kdysi kněz pochyboval, mají-li slova jeho moc, že svolati mohou našeho Pána na oltář. A v tomže okamžiku viděl sv. Hostii úplně červenou a korporale zbarvilo se krví.³⁾

277. (Jest vlastností milujících, že se navzájem napodobují.) Podobně, avšak ještě podstatněji pozorovati lze tento poměr mezi Kristem a člověkem, jenž často hodně jej při-

¹⁾ Hettinger, Listy mladému bohoslovcí, listu 33 konec. —

²⁾ Arvisenet, Memoriale 27. — ³⁾ Farář Arský.

jímá. Poznenáhlu napodobuje Krista a cítí pln slastné lásky, jak přechází Jeho krása na duši. Tak po sv. přijímání zcela jinak obcujeme na př. s nuzákem, nežli jindy: více v duchu Kristovu, blahosklonně a laskavě.¹⁾

278. Pane, dobře jest nám zde býti; učiňme si zde tři stánky: Tobě jeden, jeden Tobě a Tobě jeden. Nic nestarám se o Mojžíše, nic o Eliáše, ani o všechny svaté. Tobě mluvilo srdce mé, Tebe hledala tvář má, tvář Tvou hledati budu,²⁾ Pane Ježíši!

279. Rozplývala se duše má, jakž byl promluvil Ženich. Nejsladší účinek útěchy jest rozplynutí. Duše rozplývá, když přetéká v přítomnosti Ženicha zbožností, aby Bůh v ní úplnou svou vládu zaříditi mohl.³⁾

280. Když máme milého Ježíše ve svém srdci, celé musí ohnivé býti. Vždyť srdce učenníků Emauzských hořelo, když Jej jenom slyšeli!⁴⁾

281. Slyšme všichni, kněží i laikové, jakého pokrmu nás účastnými činí; slyšme a třesme se: dovoluje nám se živiti Jeho vlast-

¹⁾ Alban Stolz, Lesní med 190. — ²⁾ Žalm 27, 8. — ³⁾ Orig. o Písni Šal. kap. 2. — ⁴⁾ Farář Arský.

ním Tělem a sám se nám předkládá jako pokrm obětní; jakým způsobem se omluvíme, když přece takých hříchů se dopouštíme, ač jsme živeni tak vznešeným pokrmem! Máme býti beránky a my jsme vlky! Který křišťál jest tak čistý, jak by naše duše býti měla, požívajíc tuto Oběť? Který paprslek slunečný jest jasnější, jak by měla býti naše ruka rozdávající toto Tělo? naše ústa, naplněná tímto duchovním ohněm? náš jazyk tak hrůzyplnou Krví zbrocený? Uvaž tedy, jakou poctou jsi vyznamenán, u jakého stolu jíš! Jím býváme krmeni a napojeni, před jehož zrakem andělé se chvějí, nemohouce naň pro zář oslňující popatřiti. „Kdo může vysloviti velké skutky Hospodinovy a vypraviti všecku chválu Jeho?“¹⁾

282. Poněvadž oběť mše svaté ustanovil Spasitel sám jako památku na Své umučení, nepřipraví se člověk lépe a užitečněji, než když v sobě roznítí živý oheň rozjímáním Jeho hořkého umučení.²⁾

283. Často již jsem četl, a jest to též v katechismu, že nejsv. Svátost jest zárukou věčného života. Zda jiným něco určitého na mysli

¹⁾ Sv. Jan Zlatoústý, Hom. 60. k lidu; žalm 105, 2. —

²⁾ Trithem, opat Spanheimský, De trip. reg. claustr.

tane při tomto slově, nevím; já nikdy při tom jasné myšlenky jsem neměl. Teprv nyní, čta „Život Ježíše Krista, v rozjímáních Ludvíka Granadského“, poznávám pravdu tohoto výrazu. Přijímající ve sv. přijímání osobu Boha-člověka, přijímáme větší dar Boží lásky než samo nebe. Spasitel tím skutkem nám praví, jako se nám dává ve sv. přijímání, že tím ochotněji nám nebe poskytne, jež jsouc obydlím svatých jest menší ceny, nežli osoba Krista Ježíše samého. Proto po sv. přijímání takovým díkem máme hořeti, jako kdybychom skutečně do nebe byli přijati. Jest v tom i něco ušlech-tilějšího, když si křesťan více váží největšího daru Božího, Krista, nežli by si vážil nebe. Máme sice též v nebesích Syna Božího, ale v hojnosti, v moři slastí; avšak Krista milo-vati a od Něho býti milovánu ve vzájemných útrapách, kříži a trní má na sobě zvláštní druh krásy, již nebe postrádá. Tak i hvězdná noc má krásu druhu zcela jiného, nežli slunečný den.¹⁾

284. (Svatý Vavřinec Justinianus, patriarcha benátský, končí svou řeč o Eucharistii napo-menutím svých kněží:) Protož, vy bojovníci Kristovi, především však vy služebníci nebes-

¹⁾ Alban Stolz, *Suché byliny* 301.

kých svátostí, pečujte o pokoru a ze svého srdce vypleňte všechnu ctižádosť po vyšších hodnostech. Konejte službu svou vroucí pobožností a srdcem pokorným. Neboť zajisté vyšší hodnosti nelze vám dosáhnouti, než že rozdáváte a spravujete svátosti Těla a Krve Páně. I když v srdci se vám touha ozve po nejvyšších hodnostech a po vrcholu pomíjející slávy, na svém dosti mějte, neboť hodnosť vaše převyšuje všechny ostatní. Horlivě konejte, co se týká tohoto tajemství, a dle sil svých se snažte býti hodnými rozdavači tajemství Božích.

Proto dvojí cti jste hodni, přítomné totiž a budoucí. Národové budou vás ctíti mravy vaše vidouce a život váš napodobující, a též i časnými potřebami vás uzásobí, jakožto své otce, vůdce svých duší, prostředníky a přímluvčí ve světě, jakožto kněze Nejvyššího. Ctíti vás též budou řekl bych i andělé, jakožto služebníky Kristovy, vůdce církví, spoludědice Svatých, hlasatele nebeského Krále. Toť jsou počty prokazované svatým kněžím, jichžto časným i věčným podílem Kristus jest dle slov prorokových: „Hospodin díl dědictví mého a kalicha mého, Ty sám jsi⁷ ten, jenž mi vrátí dědictví mé.“

Proto pravý a jistý zisk časných i věčných hodností v tom pozůstává, bychom cti utíkali,

pozemským pohrdali, měli čistotu mravů a lásku k věčnosti. A byť byl v těchto věcech pokrok kněží znamenitým, byť byla velikou jejich svatost, přece nikterak nemají příčiny býti pyšnými, neboť stále přece nehodni jsou služby kněžské. Neboť jsou-li zásluhy andělů dostatečny, jak budou teprv zásluhy lidí? Toť přesahuje všechny pomysly ctnosti a svatosti, smysly, rozum a důvtip toho nechápu, jak Ježíš Kristus, Bůh a člověk, nošen bývá rukama kněžskými pod způsoby chleba a vína, a jak tělesným požíváním do srdce Ho přijímáme. Ne neprávem tudíž jest tato služba tak vznešena. Toto dílo Boží jest proto nejzřejmější známkou budoucí blaženosti, a jistá, vši úcty hodná známka Božího smilování. Jako v nebesích, tak i na trůnu oltáře Bůh jest uctíván, jakkoli různým způsobem. Z toho tudíž nejlépe vidíme, jak veliká jest důstojnost svatého oltáře, kamž Bůh sestupuje a přítomen jest, a na němž konají se nebeské svátosti.

285. Dnes ráno, když jsem konal svou pobožnost po mši svaté, v rozjímání obráceny jsem měl oči na pět ran Kristových. Právě zvonily dva zvony na dómě, a jejich krásný

zpěv, dálkou zušlechtěný, pomáhal se mi modliti a vzbudil ve mně jasné myšlénky. A jak se utěšené toto zvonění vlnilo do kaple okny zastíněnými šumícím křovím, spojila se se zvuky těmi zbožností má k pěti ranám Ukřižovaného. Ve mně vzešla myšlénka, jak všechna tato krása, velebnost a velikost, dóm a hlasy jeho zvonů, všechno vznešené umění tak bohatě kvetoucí v církvi katolické, má poslední svůj důvod a kořen v krvavých palčivých ranách Ježíše Krista. — Totéž platí i ve světě mravním a nadpřirozeném; všechna zbožnost a křesťanské skutky a nebe světci naplněné vypučely z ran a krve a bolestného žáru Ukřižovaného.¹⁾

286. Což kdyby přišel věhlasný lékař do nemocnice a sliboval zdraví všem, kdož podvolí se jeho léčení? kdo by se zdráhal svěřiti se rukoum blahodějného lékaře? — A v tomto tajemství jest přítomen lékař nejlepší, jenž dovede všechny nemoci zhojiti. Viz, chromí chodí, slepí vidí, hluchí slyší, malomocní se očišťují a mrtví vstávají. Síla vychází z Něho, a uzdravuje všechny.²⁾

¹⁾ Alban Stolz, *Suché byliny* 244. — ²⁾ Merlo-Horstius, *Ss. Missa* 5, 8.

287. V okamžiku sv. přijímání čiň, jakobys slyšel slova: „Ejhle, ženich přichází, vyjděte mu vstříc!“ Zahoř novou a vroucí žádostí, rozestři přicházejícímu Ženichu všechny záhyby své duše, k pomoci volej všechny síly těla i duše, všechny mohutnosti a smysly, aby všichni, jakožto tvoji domácí, při příchodu tak vznešeného hosta byli připravení k uvítání a obsluze, abyste Jej přijali nejněžnějšími důkazy lásky a úcty.¹⁾

288. Přijmi, Pastýři dobrý, ovečku dnes kajicně k Tobě se vracející. Tys záře světla věčného, jež oblažuje miliony jasných nebešťanů, a já bloud jsem se honil za mdlými bludičkami zemských dolin; Tys nejkrásnější mezi syny lidskými, a já ubožák chtěl jsem najíti krásu na zemském stálém bojišti a poli smrti. Kriste můj, ozař svou milostí oko mé, a slepým budu pro tento svět!

289. Málo jest těch, kdož předivné účinky této svaté hostiny v sobě pocífuji, poněvadž málokterí se řádně připravují ku přijetí jich, poněvadž málokterí vážně na to pomýšlejí, že vstupují do svatyně nejsvětější, k oltáři Bo-

¹⁾ Christ. Mayer, II. 5, 3.

žímu, k Bohu samému. A proto mnozí jsou slabí a neduživí a spí mnozí.¹⁾

290. Knězi Boží, chceš hodně slaviti převlebná tajemství lásky Páně? Slyš, co moudrý Sirachovec ti volá: „Čím jsi větší, pokoř se ve všech věcech, a nalezněš milost u Boha.“²⁾

291. Kdybychom věděli, co jest mše sv., museli bychom umřít. Co jest to za štěstí, smět sloužiti mši sv., pochopíme až v nebi.³⁾

292. Aj chléb jasných nebešťanů
do zemských se snížil stanů,
synům v podíl pravý dán.¹⁾

293. Nejdražší Krvi, záruko lásky Boží, skaň na duše hříšníků, plyň jako ohnivý déšť na duše vlašné, opoj jako víno ze sklepů nebeských duše čisté, plápolej v srdcích jako žár hrdinné lásky k Bohu i k bližnímu, ozař všechny, oblaž všechny!⁵⁾

294. Srdce mého Ježíše, zapomenuté, a v srdcích tolika lidí mrtvé! V kolika chrámech jsi opuštěno ve Svátosti Své lásky! Tam všude chtěl bych býti přítomen, abych místo nevděč-

¹⁾ Sv. Bonaventura; I. Kor. 11, 30. — ²⁾ Ecclesiasticus 3, 20. — ³⁾ Farář Arský. — ⁴⁾ Sv. Tomáš Aq. — ⁵⁾ Wolter, Psallite sapienter, žalm 15.

ných lidí se Ti tam mohl klaněti, Tebe chváliti a milovati se zástupy andělskými.¹⁾

295. Ty chceš, Pane, mne proměnit v Sebe, chceš přetvořit mne v Sebe sama, Srdce Svě chceš položit na srdce mé a chceš je naplniti láskou k Sobě, abych byl s Tebou jedna duše, a též s Tebou měl jeden život.²⁾

296. (Psáno posledního prosince.) Jakou milost přál bych si od Spasitele k novému roku? Aby Spasitel sám v každodenním sv. přijímání byl mou očistou. Jeho svatá přítomnost, paprsky Jeho slunné duše nechť stále více roztavují na mně skvrny, viny a chyby. Toť by byl ovšem sladký, nebeský očistný oheň; avšak často bohužel býváme v Jeho ohnivé přítomnosti tak chladni a necítíme ohně, jako tři mládenci v peci ohnivé; oni z milosti a ku své spáse, my svou vinou a k záhubě. Kdybychom byli pokaždé dobře připraveni, jistotně byla nám každodenní Eucharistie očištěm plným radosti.³⁾

297. Po pozdvihování když jsem držel Tělo Páně v rukou, a tísnila mne malomyslnost, takže jsem se pokládal za hodna muk pekel-

¹⁾ Nilles, De rat. fest. St. Cordis. (P. Schauenburg.) —

²⁾ Sv. Bonaventura. — ³⁾ Alban Stolz, Suché byliny 67.

ných, promluvil jsem sám k sobě: „Ach, kéž bych směl vzíti s sebou aspoň Jeho! Peklo s Ním bylo by mi sladké! nic bych nedbal, celou věčnost tam trpěti, když jen bych byl u Něho! Ale potom by to nebylo peklo; plameny lásky udusily by plameny spravedlnosti.¹⁾

298. Když klečíme před nejsv. Svátostí, zavřeme oči své i srdce své; přišli jsme k Němu, On přichází k nám, my prosby Mu přednášíme, On je přijímá. Jako dech by šel od jednoho ke druhému. Jakou radost pocítíme, když na sebe zapomeneme, a Boha hledáme!²⁾

299. Každá mše svatá jest ve významu povšechném pravdivým, a skutečným opakováním vánoc.

O pozdvihování přichází Syn Boží s nebe na oltář; kořící se andělé provázejí jej a prokazují mu úctu, jaká mu přísluší místo nedostatečné úcty naší. Jest bezvládný v rukou kněžských, jakož byl v rukou P. Marie a sv. Josefa po svém narození. Úplně stejnou měrou jest mše svatá jako narození Páně k slávě Boží a ku pokoji lidem dobré vůle.³⁾

¹⁾ ²⁾ Farář Arský. — ³⁾ Alban Stolz, Suché byliny 190.

300. Snažiti se musíme, abychom hodni byli denně Spasitele přijímati. — Jak šťasten jest strážný anděl, když duši sobě svěřenou smí vésti ke stolu Páně!¹⁾ On pak, bytost duchová, nemoha tělesně přijati Boha, o radost se dělí se svým svěřencem, a klaní se Beránku Božímu dlícímu jako v monstranci v srdci lidském.

301. Po mši svaté šel jsem na horu Gebhardovu. Kráčel jsem slunným jitem, po osamělých, stinných stezkách. V duši i v těle tkvěl mi pocit krásné přírody, slunné záře Eucharistie a blahého míru. Šel jsem na procházku s Bohem. Tu modlil jsem se o lásku a o horlivost pro čest Boží a pro spásu duší. Najednou vzešlo ve mně, jako mračno na nebi, napomenutí, bych nehledal v Bohu útěchy, ale kříž ve věrnosti.²⁾

302. Ó jak jest to veliká věc býti knězem! Kdyby on sebe pochopil, musel by zemřít. Bůh ho poslouchá! promluví několik slov, a Pán náš na tato slova sestupuje s nebes a skrývá se v chudičké způsobě chleba. Bůh obrací zrak svůj na oltář. „Toto jest syn můj

¹⁾ Farář Arský. — ²⁾ Alban Stolz, Suché byliny 48.

milý,“ tak volá, „v němž se mi zalíbilo.“ Zásluhám této oběti nelze Mu ničeho odepřít. Kdybychom měli víru, viděli bychom Boha v knězi skrytého, jako světlo za sklem, jako víno smíšené s vodou.¹⁾

303. Zvykněte sobě, mé děti, když se v noci probudíte, rychle pokaždé duchem zaleťte před svatostánek a tam zvolte: „Zde jsem, Bože můj! Přicházím se Ti poklonit, Tě chválit, velebit, dík svůj a lásku Ti projevit, a se sv. anděly Ti býti společníkem.“ Vykonejte modlitby, které umíte, a nemůžete-li se modlit, prostě anděla strážce, aby se pomodlit šel za vás.²⁾

304. Dnes v polosnění zazářila mi slova: „Aj, stojím u dveří a tluku; kdo mi otevře, vejdu k němu a budu s ním večeřeti.“ Po sv. přijímání pak představa ve mně vzešla, jak Spasitel zasévá ve mně drahocenné květiny; jsou to jeho svatá evangelická slova, a On sám jest jim světlem slunečným.³⁾

305. Nevidíte-li, s jakou dychtivostí blíží se malé dítky k prsoum matčiným, a jak toužebně ústa svá přikládají? Zrovna s takovou

¹⁾ ²⁾ Farář Arský. — ³⁾ Alban Stolz, Suché byliny 157.

láskou máme spěchat ke svatému Stolu a k duchovním prsoum; ano, pijme milosti ducha s radostí daleko větší nežli nemluvnátka, a jediná budiž naše bolest oloupení bytí o tento Pokrm.¹⁾

306. Když David vzdálen jsa svatostánku touhou hynul jako květ z půdy vytržený, jak velká teprv má bytí touha po svatyni eucharistické? Celý okršlek zemský jest nyní Sionem, každý svatostánek archou úmluvy, každý oltář jest pravou slitovnicí, kdež Bůh skutečně a v pravdě sídlí. Když kněz promluví zázračná slova při pozdvihování, otvírá zlatým klíčem věčná nebesa, a divem země stává se nebem. Není to pouze světlý mrak, trůn milosti ze zlata, s dvojicí zlatých cherubů, toť v pravdě mystické odhalení a přece zahalená velebnost Tvůrce, s celou nepomyslitelnou nádherou Jej obzařující, ve světle nepřístupném, v nepochopitelné královské záři. — Nemá srdce vřele toužiti po tomto stánku, po tomto nebi na zemi?²⁾

307. Vykupiteli můj! tys má posila na dlouhé, hrůzyplné cestě, již mám před sebou.

¹⁾ Sv. Jan Zlat. Hom. 33. Mat. — ²⁾ Wolter, Psallite sapienter, žalm 41.

Ve hladu duchovním, jenž mne šírá, jsi mým pokrmem, božský Spasiteli! Žádný plamen se mi nepřiblíží, neboť neobstojí ve vanotu života Tvého Těla a Tvé Krve!¹⁾

308. Nejvyšší Králi nebes! kdo přivedl Tě do nitra mého, ke mně, jenž jsem ubohý, chudý, slepý, nahý? — Ty mi odpovídáš: „Láska!“ — Ó nestvořená, sladká Lásko! co žádáš ode mne? Nic jiného, než zase lásku! Nesmí hořeti jiný plamen na oltáři srdce mého a ve všech skutcích mých než plamen Tvé lásky! Tvá láska nechť ztráví ve mně každou jinou lásku i mou vlastní vůli a sladká vůně oběti této nechť vystoupí k Tobě!²⁾

309. Kážeš, abych Tě miloval, a neučiním-li tak, hněváš se a hrozíš nesmírnými útrapami; a zdaž jest ta nepatrna, kdybych Tebe nemiloval?! Neskryvej tváře Své přede mnou! Nechť zemru, abych nezemřel a Tebe viděl!³⁾

310. Apoštol sv. Pavel píše v listu k Židům: „Přistupme s důvěrou k trůnu milosti, abychom došli milosrdenství.“ Katolíci, a sice jedině katolíci, vědí, kde jest jim hledati trůn milosti. Jest to oltář v církvi katolické, zvláště

¹⁾ Sv. Efrem, in *Necrosima* c. 81. — ²⁾ Skupoli, *Duchovní boj*, kap. 55. — ³⁾ Sv. Augustin. *Vyznání* 1, 5.

když se slouží mše sv. I smrtelný hříšník, když se s důvěrou blíží k trůnu milosti při mši sv., může dosáhnouti od Božího milosrdenství daru velikého, božsky velikého, totiž milosti obrácení, a tím změnit sobě věčnost v pekle ve věčnost v nebi.¹⁾

311. Proto zapudil od sebe všecken zevnější lesk, pochoval všecku svou slávu, zde v prostém šatu ukryt a osamocen jako na poušti volá a zve nás k sobě, bychom k Němu přišli, v Něm se ukryli, na srdci Jeho spočinuli, a takto skryti každému lidskému oku, čas vyhnanství svého si ukrátili a jedině Jemu, pro Něho a v Něm žili.²⁾

312. Kdykoli přistupujeme ke Stolu Páně, koupá se duše v balsámu lásky, jako včela ve vůni květu.³⁾

313. Kdo nechce vzít na sebe sladké jho Spasitelovo, tomu vloží svět své jho plné bolestných ostnů.⁴⁾

314. Vy mé pocity, myšlenky, žádosti a tužby, a všechno, co ve mně jest, pojďme, vystoupíme na horu, kdež hleděti budeme na

¹⁾ Alban Stolz, *Misericordia* 70. — ²⁾ Giordano, *Eucharistický život* 39. — ³⁾ Farář Arský. — ⁴⁾ Alban Stolz, *Suché byliny* 50.

Pána, a on pohlédne na nás; vy starosti, péče, žalosti a strasti, a vy světské myšlénky čekajte tu na mne s oslem, mým tělem, až já a chlapec, totiž rozum můj a mysl má, se k vám vrátíme poklonivše se; zajisté vrátíme se, avšak, ó žel! jak rychle se vrátiti musíme!¹⁾

315. Děti mé, vzpomeňte si na příběh, jejž jsem vám kdysi vypravoval o svatém jednom knězi, jenž se modlil za svého přítele. Bůh zřetelně mu oznámil, že přítel jeho jest v očistci. A tu sobě řekl, že za přítele lepšího nic učiniti nemůže, než obětovati mši sv. Při pozdvihování, drže sv. Hostii v rukou, pravil: „Svatý a věčný Otče, učiňme výměnu! Ty máš duši přítelovu v očistci, a já držím Syna Tvého ve své ruce. Nuže, propuť mi přítele, a já Ti zaň dám Syna Tvého se všemi zásluhami Jeho utrpení a smrti.“ A hle, v tom okamžiku viděl, jak duše přítelova záříc slávou do nebe vzlétla.²⁾

316. Kterak se odvážiti mám, Bože můj, přistoupiti k Tobě? Potěš mne ubohého, ať bez bázně mohu předstoupiti před obličej Tvůj
A Hospodin mluví: „Na koho shlédnu, leč na

¹⁾ Sv. Bernard, Liber de amore Dei. — ²⁾ Farář Arský.

chudičkého a skroušeného duchem a třesoucího se před řeči mými?“¹⁾)

317. Ó sladká Svátosti! Po každém sv. přijímání pozorujeme dobrotu a lásku Kristovu, a zajisté i Jeho shovívavost a trpělivost, neboť stoluje s námi hříšníky, ani Jidáši ani levému lotru zlým nesplacuje. Kdybych mohl dobře vypsati, co se v Eucharistii skrývá neslýchaně velikého, pokorného, trpělivého, v lásce nevystihlého, svět by musel zvolati: Toť jest přenesmírný básnický výmysl, anebo to jest v pravdě Bůh sám, jenž jest dobrotiv nade všechno pomyšlení!²⁾)

318. Bez nejsv. Svátosti oltářní nebylo by štěstí na tomto světě, a život byl by nesnesitelný. Přijímajíce sv. Přijímání, přijímáme svou radost a štěstí.³⁾)

319. Mše svatá jest fotografie života, utrpení a osoby Kristovy; jest skutečná přítomnost Spasitele samého, jakož i události vykoupení. Tak ku př. nikde nenajdeme opravdovějšího a skutečnějšího hodného děkování Otci ve jménu člověčenstva jako ve mši svaté, jež od

¹⁾ Isaiáš 66, 2. — ²⁾ Alban Stolz, Suché byliny 35. — ³⁾ Farář Arský.

Syna ze země jako tisícera záře hvězd k nebeskému Otci denně vane. Spasitel děkoval Bohu před založením nejsv. Svátosti za všechny dary a milosti, jež lidstvu ustědřil; děkoval za dar největší, za Eucharistii; děkoval vstříc hledě noci nejstrašnější a mukám nejhroznějším, jež nyní naň přijíti měly. A tento nesmírně drahocenný dík denně se opakuje a Otci posílá, když kněz před pozdvihováním praví: „*Gratias agens benedixit* — Díky čině žehnal,“ když osoba Kristova znova na oltář volána jsouc přichází.¹⁾

320. Uživ vší píle, přece nepocituješ-li při sv. přijímání oné vroucí zbožnosti a vřelé touhy, jak bys sobě přál, tož vzbud' aspoň prudkou žádost po této zbožnosti, a tak se odevzdej do vůle Boží.²⁾ Jak milý jest Pánu tento způsob přípravy, nejednou ukázal svým vyvoleným. Sv. Mechtildu dle svědectví Blo-siova sám Kristus učil tak přijímati. „Když přijímáš Tělo a Krev mou,“ pravil k ní, „toužebně žádej míti ke cti jména mého všechnu vroucnost a lásku, jakou kdy srdce nejohnivější plála. A tak přistup ke mně. Já od tebe

¹⁾ Alban Stolz, *Suché byliny* 84. — ²⁾ Rodrigez, II. 8, 8; Blo-sius, *Mon. spir.* 6.

přijmu ne lásku, jaká v tobě jest, ale onu, jakou si míti přeješ.“¹⁾)

321. Ježíši dobrý, dej mi ubohému služebníku svému drahocenných mastí, potřebných totiž ctností, abych Tě důstojně pohřbíti mohl v srdci svém! Zběl mne a očišť srdce mé od skvrn hříchů, abych do čistého svědomí jako do čistého prostěradla Tě mohl přijati; a jenž chtěls býti pohřben v novém hrobě, dej mi srdce nové a ducha nového, abych denně novým plamenem zbožnosti Ti sloužiti mohl.²⁾)

322. Děti milé, všechny živé tvory potřebují potravy, aby mohly žíti. Proto stvořil Bůh stromy a rostliny, jež jsou stůl pokrmů pokrytý pro všechny tvory. Avšak též duši třeba jest potravy. Kde však jest její potrava? Dítky milé, když Bůh chtěl dáti duši naší potravu, aby ji zachoval na cestě tímto životem, ohlíželo se Jeho oko po všem světě hledajíc, jaký pokrm by jí byl důstojný; nenalezl však ničeho. Tu pohlédl Sám na Sebe, a ustanovil Sebe za pokrm dáti.³⁾)

323. Kdož mi dá, abys vešel do srdce mého a je opojil, abych zapomněl na všechno své

¹⁾ Rodriges, II. 8, 8; Blossus, Mon. spir. 6. — ²⁾ Štít víry.
— ³⁾ Faráf Arský.

zlo a abych Tebe jediného objal, Ty mé všechno dobro! Pojdte a pijte, nejmilejší, a kdo nemáte stříbra, kupujte zadarmo!¹⁾

324. Já jsem nehledal Ho, a On hledal mne, nezavolal jsem Ho, a On zavolal mne! Později jsem Tě poznal, Světlo pravé, pozdě jsem Tě poznal!²⁾

325. Božský náš Spasitel spojuje se v nej-světější Svátosti s naším tělem, zasévá do něho semena života a slávy. Jest jako oheň pod popelem doutnající, jenž ztráví všechno nečisté, co hříchem do těla vešlo. Čeká jenom na okamžik, kdy zazní trouba soudu posledního a v okamžiku promění se těla spravedlivých ku podobnosti slavného Těla Ježíšova.³⁾

326. Kdyby mohl člověk pochopiti všechny milosti, jež chová v sobě sv. přijímání, ničeho už by si nežádalo po blaženosti toužící srdce jeho.⁴⁾

327. V žádném tajemství není Ježíš tak pokoren jako v Eucharistii. Ve všech ostatních zakrývá sice božství své, avšak je také odhaluje poněkud; ba i na Kalvarii potupami člo-

¹⁾ Sv. Augustín, Vyznání 1, 5. — ²⁾ Sv. Aug., Samomluvy 33. — ³⁾ Sv. Irenej, kn. 4. proti bludařům. — ⁴⁾ Farář Arský.

věka umírajícího pronikal Syn Boží: „V pravdě Syn Boží byl tento. Avšak v Eucharistii netoliko nejeví se Bůh, nelze ani pozorovati stopu podoby lidské! Ne že by nečinil Ježíš zde zázraku; sv. Tomáš nazývá Eucharistii: „Největším zázrakem Kristovým“. Avšak kdežto zázraky, jež se děly za Jeho života, k tomu byly určeny, by ukázaly Jeho velebnost, užívá zázraku, jež v Eucharistii činí, k tomu, by Svou velebnost zastřel temností neproniknutelnou. Ó jestliže toto zmaření nás zahanbuje, jak velice nás pohnouti má láska, která jej k tomu přiměla!¹⁾

328. Když přijímáme svaté přijímání, tu cítiti lze neobyčejný blahý pocit, jenž celým tělem naším prochází. Co jest to, tento blahý pocit? Jest to milý náš Spasitel, jenž celé tělo naše oživuje. Musíme zvolati se sv. Janem: „Pán to jest!“²⁾

329. Představme sobě, s jakou velebnou úctou slavíval velký Basilius svatá tajemství, když i arianský císař Valens prudce se ulekl a téměř bez ducha zůstal, uzřev světce zcela v oběť pohrouženého; a přece přišel císař

¹⁾ Chaignon, Rozjímání kněžská II. 84. — ²⁾ Farář Arský.

onen do chrámu v úmyslu nepřátelském' — Poslyšme, co o tom vypravuje sv. Řehoř Nazianský: „Když císař do chrámu vstoupil udeřil jako hrom zpěv žalmů ve sluch jeho a viděl nesmírný zástup věřících, a všude, jak ve velesvatyni tak i dále pozoroval pořádek a klid více andělský než lidský. A tu zří, jak Basilius sám stojí tělem vysoko vztyčeným před lidem, jakož vypravuje Písmo o Samuelovi; zří, jak neobrací ani tělo, ani oko, ani pozornost na žádnou stranu, jako by se nic nebylo. přihodilo, ale jak jest v Boha téměř pohroužen a k oltáři připoután; a tu se císaři přihodilo něco lidského: mdloby a temnota zcela pokryly jeho oči. Tento div z počátku zpozorovali jen málokteří; když však císař nesl dary své k oltáři, tu všem to zjevným se stalo. Neboť tak se začal třásti, že by byl jistotně bídne a žalostně k zemi klesl, kdyby mu kterýsi služebník chrámu nebyl ruku podal a jej nebyl podepřel“.¹⁾

330. Kněz, jenž denně celebruje, a nuzný křesťan, tito oba představují osobu Kristovu; kněz pro svaté přijímání, chudák jakožto zástupce Kristův, jsa pokřtěn a v nouzi. Když

¹⁾ Sv. Řehoř Naz. v životopisu sv. Basilia.

tudíž nuzák prosí kněze o almužnu, ať si pomyslí kněz: Kristus potkává Krista; ruka téhož těla pomáhá ruce, když jí potřebuje.¹⁾

331. Zdravé oči těší se ze světla slunečního, choré však je nenávidí; tak jest nevinným Tělo Páně lékem spásy, ve hříchu žijícím smrtí duše.²⁾

332. Děti mé, choďte pilně ke sv. přijímání, choďte k Ježíšovi s láskou a důvěrou, žijte z Něho, žijte i pro Něho. Nevymlouvejte se, že jste prací přetížení, a že času se vám nedostává! Zdaž nepraví Spasitel: „Pojďte ke mně, kteří pracujete a jste obtíženi, a já vás občerstvím!“ — Kdož by mohl odolati takovému něžnému a přátelskému pozvání?³⁾

333. Kdo chce píti z pramene, musí se sehnouti; rovněž tak pokořiti se má, kdo chce píti z pramene Boží lásky.⁴⁾

334. Milujeme a vážíme si věci nějaké dle její ceny. Vážme si též podle toho i lásky našeho Spasitele k duši naší; vždyť stála Jej láska ta veškeru Jeho krev. Neustále touží, aby se s duší naší spojití mohl, anebo aspoň

¹⁾ Alban Stolz, Suché byliny 299. — ²⁾ Sv. Vavř. Just., De casto connub. 24. — ³⁾ Farář Arský. — ⁴⁾ Sv. Caesar Arel., hom. 10.

se k ní přiblížiti. A dlouhou dobu mnohdy jest Mu čekati, než nás u sebe viděti a slyšeti může.¹⁾

335. Kdož přijmou svaté přijímání v hodinu smrti, ti jsou, děti moje, velice šťastni. Při soudu, jenž hned po smrti bude vykonán, uvidí v nich Bůh Syna svého a nebude je moci do pekla zavrhnouti. Ne, nikterak! Vizte tudíž, dítky milé, jak užitečno jest, přijati poslední svaté Svátosti!²⁾

336. Ó beránku, Kriste, pasče, choti,
světlo, slunce zdroji, potoku,
cesto, pravdo, ústo proroků,
hvězd mořská, zlé jež bouře krotí!
Která hrud se s Tebou nejednotí,
ta se hrouží v bídy hluboku;
bez Tebe jak stádo otroků
lidstvo bídné ve propašť se kotí.
Kromě Tebe jenom poušť jest pouhá,
bez Tebe mře duše ubohá,
bez Tebe hvězd nemá obloha.
Ty jsi rozkoš lidstva, lidstva touha,
lidstva život, plesot, ráj a nebe;
kdož by, Pane, nemiloval Tebe?³⁾

¹⁾ ²⁾ Farář Arský. — ³⁾ František Sušil, Sonetty.

337. O člověče, jak jsi velkým, jsa krmen a napájen Tělem a Krví Boží! Ó krásný životě, spojení býti s Bohem toť ráj na zemi, neboť už zde není žalostí, ani křížů. Když člověk onoho štěstí dosáhl, že přijati směl milého Spasitele, delší dobu cítí v srdci zvláštní radost a nadšení. Čistým duším pokaždé se tak děje, a právě toto spojení s Bohem jest jejich silou a štěstím.¹⁾

338. Co dělá milý Spasitel náš ve Svátosti své lásky? Vzal s sebou láskyplné své Srdce, aby nás miloval. Od tohoto Srdce vychází dech lásky a smilování, jenž snímá hříchy světa.²⁾

339. (Sv. František Saleský k duši úzkostlivé:) Bez bázně jenom přistup, a přijímej svaté přijímání v pokoji a se vší pokorou, abys zadošť učinila lásce nebeského Ženicha, jenž touží se s námi spojit, a proto tak pln lásky se snížil a sebe sama zničil, dáv se nám za pokrm, jenž jsme pokrmem a pastvou červů. Kdo jde ke sv. přijímání dle přání tohoto nebeského Ženicha, nechť si přeje býti zničenou před očima Jeho, nechť volá k Němu: „Ó ne-

¹⁾ ²⁾ Farář Arský.

beský ohni, spal mne, znič mne a proměň mne v Sebe!''¹⁾)

340. Ó jak krásná jest láska! Jest to výron ze Srdce Ježíšova, jež celé jest sama láska. Jediné naše štěstí na zemi jest Boha milovati, a věděti, že i On miluje nás. — Od Boha býti milovánu, s Ním býti spojenu, v Boží přítomnosti žiti, žiti pro Boha: ó krásný živote, a krásnější ještě smrti!²⁾)

341. Proč tak mnozí lidé přes tak četná svatá přijímání nečiní pokroku na cestě ctnosti? Tím není vinen pokrm, ale příprava ke sv. přijímání. Rychle zapaluje oheň dřevo suché, nesnáze však vlhké, jež méně se hodí k hoření. Světcové mnozí docházeli velkého užitku ze sv. přijímání, protože pečlivě pokaždé se připravovali.³⁾)

342. Dnes, na svátek nejsvětějšího Srdce svého, klade si nás Pán jako pečeť na Srdce své. Ó kéž bychom tam mohli zůstat! — Ó Srdce Ježíšovo, Srdce lásky, květe lásky! Jenom Srdce ještě zůstalo v Jeho svatém těle neporušeno, až Longinus Je otevřel, aby láska ven vyřinouti se mohla!⁴⁾)

¹⁾ Sv. František Saleský, v životopisu od Jana Cama kn. 17. — ²⁾ Farář Arský. — ³⁾ Kardin. Bona. — ⁴⁾ Farář Arský.

343. Není ničeho na světě, co bychom v pravém slova smyslu více svým mohli nazývati, než pokrm, jejž ztravujeme ku svému zachování; a Spasitel náš nesmírnou láskou svou tak nás miloval, že nám dal Sebe sama za pokrm. Co všechno neměli bychom učiniti, aby nás zcela přijal za své, aby nás ztrávil a dle vůle své s námi jednal?!¹⁾)

344. Tato Hostina jest síla duše, pouto myslí, pevnost důvěry, naděje, hlaho, světlo, život. Umřeme-li s tímto pokrmem, do svatých síní vejdemo s velkou důvěrou, jako by zlatými štíty ze všech stran obrnění. Avšak nač mluvíme o věcech budoucích? Zde nebem nám činí zemi toto tajemství. Otevři tudíž brány ne nebeské, spíše však nebes nejvyšších a uzříš, co řečeno jest. Neboť co tam jest nejdražší a nejvzácnější, to ukážu tobě na zemi. Neboť jako v paláci královském nejvzácnější věci nejsou stěny ani zlatá střecha, ale král sedící na trůnu, tak jest i v nebi Tělo Kristovo; a nyní je viděti můžeš na zemi.²⁾)

¹⁾ Sv. Frant. Saleský, v životopisu Jana Cama, kn. 17. —

²⁾ Sv. Jan Zlat., homilie 24. I. Kor.

345. Ó Ježíši, Tebe poznati jest Tebe milovati, a hlavně při lámání chleba andělského učenníkům svým oči otvíráš: „Poznali Jej při lámání chleba.“ Přijdiž tedy, objev se srdci mému, provozuj nad ním veškeru moc půvabů svých. „Kéž přilnu k Tobě nerozlučně, klaním se Ti neunavně, sloužím Tobě vytrvale, kéž Tě hledám upřímně, naleznu Tě šťastně, držím se Tě věčně.“¹⁾

346. Ó Ježíši, Tebe poznati jest Tě milovati! Kdybychom věděli, jak nás miluje Spasitel náš, radostí bychom zemřeli. Nevěřím, že by se našlo srdce tak tvrdé, které by Jej nemilovalo vidouc Jeho neskonalou lásku.²⁾

347. Smrtelný člověk, tvor, živí se a spojuje se s Bohem svým, požívá Jej jako vezdejší svůj chléb! Dive všech divů, lásko nadevši lásku, štěstí nejvyšší, jehož ani andělé nemohou pochopiti! Ano, kdybychom mohli pochopiti jenom malý kousek tohoto velikého štěstí, tu bychom jenom potud života si přáli, pokud bychom mohli požívatí Ježíše Krista, jako vezdejší náš Chléb.³⁾

¹⁾ Chaignon, Rozjímání kněžská II. 15; sv. Anselm. —
²⁾ ³⁾ Farář Arský.

348. Ach, nejsem hoden, Jesu Kriste,
bych pod střechu Tě přijal svou:
vždyť vím, že jenom srdce čisté
jest hodno žíti duší Tvou.

Ó, rci to slovo všemohoucí,
jež tolik chorých zléčilo,
jež vlny záhubou se dmoucí
a bouře vichor ztišilo:

A duši mé se vrátí zdraví,
mír duhou v ní se rozklene,
a z Tvého stolu božské stravy
mi vzejde žití blažené.¹⁾

349. Není-li mně dopuštěno (pro nepobož-
nost mou), abych z plnosti studnice sobě na-
vážil a do sytosti se napojil, přiložím ústa svá
alespoň ke kraji kalichu nebeského, abych
odtud aspoň malé krůpěje k uhašení žízně své
nabyv docela nezprahl. A bychť i nemohl
ještě všecken, jako nebešťan a jako Cherubí-
nové a Serafínové roznícen býti, přece snažně
v pobožnosti setrvám, a své srdce připravím,
abych pokorným přijímáním této obživující
Svátosti aspoň malého plamínku z Božského

¹⁾ Vladimír Štátný, Drobné květy 97.

ohně dosáhl. Čehožkoli se mně pak nedostává, ty dobrý Ježíši, Spasiteli nejsvětější, dobrotivě a milostivě doplň, kterých jsi všech k Sobě povolati ráčil, řka: „Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a obtíženi jste, a já vás občerstvím!“¹⁾

350. Když Bůh náš se nám chtěl darovati ve svátosti své lásky, tu vlil ve hruď naši tak nezměrnou touhu, že ji jenom On sám s to jest ukojiti.²⁾

351. Při každém processí na Boží Tělo totéž se děje, co se dalo před 1800 lety v Palestině. Spasitel kráčí krajem a městy, a veliký zástup mužů, žen a dětí jde za ním i před ním. Tu i tam jest to živá víra, jež pobádá lidi také tělesně Ho následovati a s Ním i býti. Pokolení přicházejí a umírají postupující místa zase novým. Avšak Kristus též jako člověk kráčí všude, kam církev katolická své kořeny a radosti rozkládá, a kráčetí bude na zemi až do skonání světa. Zřejmě splňuje se při každém processí Jeho slovo: „Až budu povýšen, všechno potáhnu k sobě“; neboť zástupy tělem i duší jdou za monstrancí, poněvadž jsou puzeny věrou, nadějí a láskou ku Kristu v Nej-

¹⁾ Násl. Krista 4, 4. — ²⁾ Farář Arský.

světější Svátosti. Též tu Splnění dochází slovo: „Když ovce vypustí, jde před nimi, a ovce ho následují; neboť znají hlas jeho.“ Jeho hlas jde od srdce k srdci; a všichni dobří katolíci slyší jej plni víry, a zobrazují na Boží Tělo zase zcela viditelně slovo evangelia: „Dobrý pastýř kráčí před ovce, ty znají hlas Jeho a následují Jej.“¹⁾

352. Ó lásko, Bože můj, Ty jsi med sladký, mléko nad sních bělejší, Tys pokrm velikých; ó dej mi růsti v Tobě, abych celou touhou duše své Tebe požívati mohl! Ty jsi život můj, jímž jsem živ; naděje má, v níž sobě zakládám; sláva má, jíž dosáhnouti žádám. Ty sám drž srdce, spravuj mysl, řiď rozum, pozdvihni milování, a ústa, jež po Tobě žízní, napoj z řek nebeských. Dej, prosím, ať umlkne hluk tělesných žádostí, nechť duše má nemyslí na sebe, ale jen na Tebe, Bože můj!²⁾

353. Pozorujte jen, jak smutný a žalostný jest pohled na kněze, jenž koná Boží tajemství obklíčen jsa anděly, kteří s úžasem a třesením pozorují jeho pohyby a slova, a při tom v údivu hlasitě vykřikují: kněz však sám upro-

¹⁾ Alban Stolz, Suché byliny 125. — ²⁾ Sv. Augustin, Manuale kap. 12.

střed nich jest zcela chladný a bezcitný, nedbá na to, co činí, nerozumí, co mluví, a tak spěchá ke konci, tak slova vyráží a urychluje, tak jednotlivá znamení hromadí, jakoby vrahové stáli za jeho zády, a jemu času už nezbývalo k útěku; a při tom při všem necítí výčitek svědomí. — A tak svátost se potupuje, Bůh se zlehčuje, jinověrcům podnět se dává k posměchu. Hlásáme, že v oltářní Svátosti jest Kristus sám přítomen, a při tom někteří tak se Svátostí tou zacházejí, jakoby tomu sami nevěřili a jakoby měli před sebou boha mramorového nebo kovového, bez citu, zraku a sluchu. Ale věřte mi, máme Boha všemohoucího a živého, jenž nespí a nebývá posmíván; jenž vše vidí, vše slyší, jenž všechny urážky jemu učiněné odplatí, a smáti se bude svým tupitelům a pohrdačům, když pomsta na ně náhle přikvapí.¹⁾

354. Dnes ráno po svatém přijímání slyšel jsem napomenutí plné naděje a touhy životní: „Buď na Těle Kristově, na mystickém Těle Kristově, rukou žehnající lidem na těle i na duši!“²⁾

¹⁾ Bellarmin, řeč 9. na 4. neděli adv. — ²⁾ Alban Stolz, Suché byliny 70.

355. Slušno jest, aby kněz do chrámu kráčeje sloužit mši sv., od sebe zapudil anebo na prahu chrámu odložil všechny světské myšlénky a starosti, jež nejsou přiměřeny blízkému úkonu, aby takto téměř jen se svou duší a posvěcenou myslí přistoupil k oltáři.¹⁾

356. Ó duše má, jak jsi velká, že jen Bůh tě může ukojiti! — — Potravou duše tvé jest Tělo a Krev samého Boha! Ó krásná potravo! — Jenom Bůh duši postačí, jen Bůh ji může naplniti, jenom Bůh může její hlad utišiti. Boha tudíž nezbytně má potřebí.²⁾

357. A protož ještě řku chudému i bohatému: otvrzme zlý obyčej, jenž se za nás rozmáhá, že neklekáme všichni protiv božiemu Tělu; a klekněm spolkem, když jsme při té svátosti, podle obyčeje dřevních lidí dobrých, jenž sú byli nám zóstavili. Neb v té svátosti Buoh náš jest, a chce od nás pocty, jakož slušie na Buoh; a protož dá se viděti, abychom vždy jej měli na paměti, a vždy jej ctili, jemu se klanějíc jako Bohu, jeho prosiec, aby nás zachoval bez hřiechów, ostřiehl od zlého, a daroval nás svými svatými dary, kteréž vidí,

¹⁾ Molina, Inst. sac. 6, 3. — ²⁾ Farář Arský.

že jsú nám vhodni. A protož, ktož móž na každý den býti u mše hledaje svého Spasitele, dobrá jest věc; a ktož nemóž, ale měl by as a v tu hodinu, ježto svaté mše pějí i zpievají po všem světu, býti sám při sobě v té žádosti, aby jemu Buoh ráčil dáti býti účastnu toho dobrého, což se děje na svaté mši. A tak by lépe byl nejsa u mše, než ten, jenž jest u mše, a myslí blúdě sem i tam, netbaje toho, pro něž jest mše svatá ustavena; neb jakož jsem řekl, aby se člověk poklonil Bohu svému, má jíti ke mši, a uzřieti jej v té svátosti božieho Těla.¹⁾

358. Kdykoli přijímáme sv. přijímání, po každé míti máme určitý úmysl v okamžiku, kdy k nám sestupuje Syn Boží; máme volati: Nejdobrotivější Otče nebeský, obětuji Tobě milého Tvého Syna, jenž v zahradě byl zajat, jenž s kříže byl složen a uložen v náručí nej-světější Panny, jež Jej Tobě za nás obětovala. Obětuji Ti Jeho nejsvětější Tělo, a prosím Tě ústy Jeho nejsvětější Matky za odpuštění svých hříchů, abych dnes hodně Tvé Tělo přijal, tu neb onu milosť dosáhl atd.²⁾

¹⁾ Tóma ze Štítného, O božiem Těle. — ²⁾ Farár Arský.

359. Milostiv mně budiž, dobrý Ježíši, plný sladkosti a přízně, a propůjč mně, chudému žebráku svému, bych aspoň malounko srdečné a vroucí lásky Tvé ve svatém přijímání pocítil, aby takto víra má více se posilnila, naděje v Tvou dobrotu prospívala, a láska, jednou dokonale roznícená a nebeské manny okusivší, nikdy více neubývala!“¹⁾

360. „Jak mnozí nájemníci v domě otce mého mají hojnost chleba, já pak zde hladem hynu. Otče, zhřešil jsem proti nebi a před tebou; již nejsem hoden slouti synem tvým.“²⁾

361. „Rychle zabijte tele tučné, a jezme a hodujme! neboť tento syn můj mrtev byl a zase ožil, ztracen byl a nalezen jest.“³⁾ Ó radosti, nade vši radost světskou! radovati se s Bohem, hodovati s Kristem, požívatí Boha, mohutněti ze svátostí!¹⁾

362. Když jsme přijali milého Spasitele, cítíme, že duše naše jest očištěna; neboť se okoupala v lásce Boží.⁴⁾

¹⁾ Násled. Krista IV. 14. — ²⁾ Lukáš 15. — ³⁾ Iertull. —
⁴⁾ Farář Arský.

363. Ó králi říše bezmezné,
ó reku slávy vítězné,
ó dobro naše líbezné,
jak blah ten, kdo Tě nalezne!¹⁾

364. Pravému knězi již proto má býti život pozemský velkého významu, že mu každý den skýtá nové milosti a novou působnost, ve kteréž nebude moci na věčnosti pokračovati: totiž oběť mše svaté. Dnes toto povzbuzení pocítil jsem ve svém nitru: Buď vážným jako On, buď přívětivým jako On, a pij s Jeho krví i horlivost o spásu duší, za něž On ji vylil.²⁾

365. Jiež nám, Hospodine, rač dopřieti, věčný Otče skrze Syna Tvého v milosti svatého Ducha, abychom jí, této Svátosti, dostojni byli, a tu Svátost měli ku posilnění v ne-snadné cestě, a ku průvodu v neznámý kraj! Amen.³⁾

Konec.

Adveniat regnum Tuum eucharisticum!

¹⁾ Sv. Bernard. — ²⁾ Alban Stolz, Lesní med 410. — ³⁾ Tóma ze Štítného, O božiem Těle.

PŘÍDAVEK.

Modlitby ke sv. přijímání.

Příprava k sv. přijímání.

(Od P. Fr. *Wenningra* S. J.)

Vzbuzení víry.

Budiž mi zdrav, šťastný dni života mého! Dnes, dnes ještě ve svém srdci míti budu Ježíše, mého Boha a Spasitele: dnes ještě přijmu Jej z kněžských rukou, Bohem Duchem sv. posvěcených. — „Mé tělo v pravdě jest pokrm, má krev v pravdě jest nápoj!“ tak mluviti slyším Tebe, ó věčná pravdo! „Vezměte a jezte, toto jest tělo mé, toto jest krev má — kdo z tohoto chleba jí, živ bude na věky!“ toť Tvé slovo, Tvé ujištění, ó Ježíši! Nebe a země pomínou, ale slova Tvá nepomínou. — „Hle, já s vámi jsem až do skonání světa!“ Ach, zůstal jsi s námi, Ježíši, v této nejsladší Svátosti, ve Svátosti Tvého Srdce! — Pane, já věřím, a jsem hotov prolíti za tuto svou víru krev srdce svého až poslední kapky; ó blažená pravdo,

jak sladkým a drahým jest mi dnes toto mé vyznání! — Ano, Pane, věřím, že Ty sám, Bůh a člověk, s tělem i s duší jsi přítomen pod závojem chleba a že dnes oblažíš duši mou Svou přítomností a nejsladším objetím Svého Srdce! — Ano, Pane, já věřím; rozmnož, Bože srdce mého, tuto mou víru! Věrou Tvé požehnané Matky a s jejím srdcem volám, Ježíši, přijď, já věřím!

Pokora.

Avšak zdaž budu hodným přijati takového Hosta! Slyšíš, má duše! — Ježíš přichází! — Ježíš oslavený, v nebeské velebnosti, na pravici Otce svého, a přece chce vejíti do nuzné skryše srdce mého! — Ó všemohoucí Synu Boží! Kdyby se nebe otevřelo v tom okamžiku, kdy mi ukáže kněz Tebe ve svaté Hostii, kdybych slyšel jásot chvály, kterým Tebe v tomto okamžiku slaví celé nebe: ach! kdož jsem já, že se přece opovažuji k Tobě se přiblížiti? — V prachu před Tebou sklání se ubohý tvor Tvůj. — „Pane, nejsem hoden, nejsem hoden, nejsem hoden.“ Kéž bych Tě mohl přijati s pokorou srdce Marie, Panny nejpokornější! Doplň, Srdce nejpokornější, ten-

to nedostatek potřebné pokory, kteráž jediné s to jest, aby připravila poněkud mé nehodné srdce k hodnému přijetí mého Boha a Stvořitele! Jemu budiž za to čest a sláva na věky, že dnes chce na mně učiniti takový div pokoření se, že Sám ráčí ke mně sestoupiti, jenž jsem prach a popel!

Touha a láska.

Ačkoliv úplně jsem přesvědčen o své nicotě, nehodnosti, bych Tebe mohl hodně přijati, přece neodolatelně touží srdce mé po tomto štěstí, — neboť Tebe miluji! — Tebe, můj Ježíši, miluji! — tak vroucně miluji, jenž's mne miloval až k smrti!! — Ó pohleď na mne, mé srdce vzdychá po Tvých oltářích, poněvadž Tebe hledá, a nemůže najíti pokoje, leč u Tebe! — Proto, ačkoli tak nehoden, přece odvažuji se toužiti po Tobě, Tebe volati, Tebe zváti, abys přišel, přišel ke mně! — Ano, přijď ke mně! — Hle, Pane touha srdce mého táhne mne k Tobě, a Ty mi splnění vroucí touhy mojí neodepřeš nikoli, vždyť Ty's to byl sám, jenž jsi onen oheň roznítil ve mně; Ty mi splnění vroucí touhy mojí neodepřeš, za to mi ručí Tvé Srdce, pro mne probou-

dené, milostmi všemi oplývající Tvé Srdce! Tvé Srdce, jež tak touží po našich srdcích, jež vykoupilo, a jež též chce posvětit a zachovati. — Ó sladké, nejsladší Srdce! Ty jediný odpočinku srdce mého, zavítej ke mně! — Pojď, tak volá po Tobě duše má vší silou! Pojď, neboť jsi Srdce Nejsvětějšího, Nejlaskavějšího, Nejvyššího, Nejmilejšího, — jak by nemělo srdce mé po Tobě toužiti, chtíc Tebe míti a požívat! Všechno ve mně volá po Tobě! — Já jsem tak chudý, slabý, ubohý, — Ty's tak bohatý, mocný, vznešený, — můj Ježíši, jak bych po Tobě netoužil! Ó pojď, jsem Tvá ovečka, jež hledá Pastýře! jsem poraněn, ó uzdrav mne, nebeský Lékaři! — Pocity lásky Tvého Srdce pozdravuji Tebe, a volám k Tobě, ó Ježíši, smiluj se nade mnou, a přijď do mé vzdychající žíznící duše! Toužebností Srdce Marie Panny vzdychám a toužím, pojď, ó Bože lásky, můj Ježíši! Amen.

(Když kněz otvírá svatostánek, otevři i ty srdce své, přijmi k posvěcení srdce svého kněžské požehnání, a pak přijmi Ježíše v nejhlubší pokoře, pln toužící lásky. A když už přijal's Ježíše, využítvej štěstí svého, duše křesťanská! Pokud možno, odeber se na osamělé místo, a zcela se odevzdej milostnému pů-

sobení Ježíšovu; toť zajisté vyvolená doba milosti, nejšťastnější chvílka tvého života, chvílka duchovního odpočinutí v náručí Kristově, chvílka nebeských radostí a slastí, kterouž dobře znají duše, horlivě užívající okamžiků těchto k spáse svojí. Představ sobě po sv. přijímání, že jako Maří Magdalena ležíš u nohou Spasitelových, a že nasloucháš slovům Jeho lásky, hlaholicím ke tvému srdci. Vzbud v sobě city obdivu, že Bůh k tobě přichází a tak se s tebou spojuje; představ sobě, že's úplně ničím před očima přemilostivého, nej-laskavějšího Boha, jenž odpočívá v srdci tvém, pozoruj v tichém klanění se nejsvětější Jeho přítomnost, — a miluj, miluj tak vřele a ohnivě, jak jen můžeš, však též pokud možno tiše a klidně; přenech svou duši úplně pocitům lásky, jak Jeho milost ti velí, jakobys skutečně se sv. Janem odpočíval na Jeho Srdci, v Jeho náručí. — Tak miluj a klaněj se nejprve v úplném tichu, pouze modlitbou srdce svého, beze slov. Když bys však k Ježíši mluvit chtěl slovy, tož mluv k Němu o spáse svojí duše, o touze svatě žíti a kdysi šťastně umříti. Mluv k Němu jako odsouzený ku svému soudci, jenž ho osvoboditi může; přitul se k Němu jako ovečka ztracená a zase navracená k do-

brému pastýři; mluv s Ním jako přítel s nejmilejším přítelem, jako upřímná sestra s bratrem, jako vroucně milující nevěsta se svým nebeským ženichem, ji ještě vroucněji milujícím. — S Marií Magdalenou odpočívej u nohou Páně, anebo s učenníkem lásky na Jeho božských prsou, na Jeho Srdci božsky milujícím, jež nyní bije ve tvém srdci. — Tvá duše dlí na božském Srdci, jako dítě na prsu mateřském; s takou představou přistupovala ke stolu Páně sv. Kateřina Sienská. — Srdce tvé ponořeno jsouc nyní do moře věčné lásky, zcela by naplněno býti mělo láskou, ctnostmi a zásluhami Ježíše Krista; tímto svatým spojením a láskou za jedno mělo by býti s božským Srdcem ve všech svých tužbách, úmyslech a snahách. — Tak spoj se s Ježíšem ve sv. přijímání, a využítuj těchto nejdražších okamžiků svého života. Jak snadno a jak mnoho můžeš dosáhnouti od Ježíše v tuto dobu! Svěř se mu všemi záležitostmi svého života, však jenom tichým vzdycháním srdce. — Tak se modli, miluj, děkuj a veleb! — Buď však na pozoru, abys nepřekážel účinnému duchu lásky, přílišným vlastním přemýšlením aneb ústní modlitbou; chovej se jako zahradník, jenž sobě popřeje klidu, když mu květiny

svlažuje tichý deštík. Jakmile však zpozoruješ, že přestává tento úrodný déšť, že tvé srdce jest sucho, a že cizí myšlenky tě začínají znepokojovati, tu ihned chop se nějaké duchaplné knížky, dobře uvažuj, co čteš, a celkem více dbej po sv. přijímání krátkého rozjímání než pouhých modliteb ústních. Možno-li tobě, hleď po každém sv. přijímání půl hodinky věnovati pobožnosti a hlavně díkůvzdání. Čím více, tím lépe. Chceš-li však úplně si osvojiti účinky sv. přijímání, a Ježíš je-li tobě milostiv, i celá hodina krátkou se ti objeví, a často pln útěchy a radosti ji ztrávíš u Ježíše a s Ježíšem; neboť jako jsem už pověděl, okamžiky po sv. přijímání jsou skutečně nejdražšími celého života.

Pomůckou k rozjímání po sv. přijímání poslouží tobě následující vzbuzení lásky a díky.

Po sv. přijímání.

Pozdravení.

Ó radujte se a plesejte se mnou všichni, kdož Boha milujete, pojdte a se mnou chvalte mého Spasitele! Nalezl jsem, jehož miluje duše má! — Radujte se vy svatí andělé se

mnou, neboť ovečka, jež byla ztracena, jest u svého Pastýře; Ježíš, váš Král a Bůh, jest u mne! — Ano, v pravdě, skutečně a podstatně jsi u mne, můj Ježíši! — Ó Synu Boha živého, pozdravuji Tebe ve svém srdci a objímám, — ó Pane, nejsem hoden! — Ó nejsvětější duše mého Ježíše, pozdravuji Tebe ve svém srdci a objímám s díkem a láskou. — Ó Pane, nejsem hoden! — Vy zářící svaté rány, ó svaté človenství Ježíšovo, pozdravuji Tebe ve svém srdci! nejsvětější, nejčistší Ženichu duší, — nejsem hoden! — Přesladké, milostnou láskou zapálené Srdce mého Spasitele, touho má, budiž v mém srdci tisíckráte pozdraveno a milováno! Nyní jsi Srdcem srdce mého, ó Bože, jak Tebe miluji! Pozdravem všech svatých andělů, pozdravem všech duší Tvou láskou hořících, pozdravem milujícího srdce Tvé požehnané matky pozdravuji Tebe, a zavírám Tě ve své srdce! — Ó dovol dovol mi, abych celou žízni srdce svého požil přítomnosti Tvé nejsvětější, nej-laskavější, Tvé nejsladší veleby a lásky!

Klanění se.

Bůh jest se mnou! ve mně! — Ježíš jest se mnou, v mém srdci! — Ó klaním se Tobě ve prachu své nicoty! — kam se mám skloniti před Tebou, vždyť jsi ve mně! tedy úplně chci se ponořiti ve propašť svého „nic“! — Ty's mne, ó Pane, z této propasti povolal k životu, a nyní spojiv se s Tebou, můj Stvořiteli a Vykupiteli, tak převelice jsem oblažen! Ó Ježíši, Synu Boha živého, klaním se Tobě, jako se Ti klaněla Panna Maria, když Tě z Ducha sv. počala! — Tvé Srdce maje ve svém srdci, jako ve svatostánku zavřeno, klaním se Tobě zbožností a úctou všech andělů a svatých! — Ach, přijmi tyto city srdce mého v této šťastné hodině, jako oběť chvály, jež libovůní svou naplní nitro srdce mého, v němž Ty, Nejsvětější, vyvolil's sobě sídlo své!

Chvála a díkůvzdání.

Raduj se a plesej, duše má, Ježíš jest v Tobě, můj Bůh a mé všecko! — Všechno, co ve mně jest, nechať velebí a chválí Tebe! Za každou milost, kterou dosud obdařilo věčné Tvé milosrdenství mou duši, vyslovuji Tobě

dík tisícery, a objímám Tebe v jásotu srdce svého! — Obzvláště děkuji Tobě a velebím Tebe, že's daroval mi dnes sama Sebe, ó lásko srdce mého! — Chválou všech andělů a svatých v nebesích, chválou a jásotem všech nyní Tě milujících srdcí na zemi chválím Tebe a děkuji Ti na věky, — na věky! — V pravdě, není národa tak velikého, jenž by měl své bohy tak blízko, jako Ty se nám blížíš, jediný pravý Bože a Spasiteli! — Co má nebe, čeho bych já nyní neměl? S Bohem Synem jest nej-světější Trojice v mém srdci! — Spasitele mého s Jeho božstvím i lidskostí obletují nyní četní svatí andělé, klanějící se nyní Králi svému v mém srdci; a tito jasní duchové žasnou, vidouce div lásky, jež jsi, Lásko věčná, učinila na nás, dětech lidských! Ne andělům, ale pouze nám, svým bratrům, dáváš Sebe ve svátosti života. — Ó plesej a děkuj za to, duše má! nebe a země, všechno, co dýchání v sobě má, se mnou plesej a chval za to Hospodina! — Plesám se srdcem Tvé radostiplné Matky, že's shlédl na nízkost mou, že's mne povýšil, jenž Jsi mocný a svaté jméno Tvé. — Ježíši, králi srdce mého, v Tobě mám všechno, všechno, po čem touží a dychtí srdce mé! Ty's zárukou slibů Svých, že kdysi věčně a ve

slasti Tvé lásky Tebe požívati budu. — Jak Tě mám za to s dostatek chváliti, Tobě hodně poděkovati? — Přijmi slova, chválu, dík srdce mého, jež dýše chválou všech andělů a archandělů všech nebeských Sil a Mocností, všech nebeských Panstev, Knížat a Trůnů, dýše chválou a díkem Cherubů a Serafínů i všech srdcí Tobě zasvěcených, jež láskou serafskou Tebe milují, jako Tě miluje chvályplné, vděčné srdce Tvé milostné Matky! Ano, Ženichu duše mé, jako Její plesající, díkuplné srdce, tak vydechuje Tobě hořící srdce mé chválu a dík, jež spojuji s plesáním a díkem srdce Tvého, nyní tak podstatně se mnou spojeného, a prosím, aby dík můj a chvála má Tobě se zalíbila, Bože srdce mého!

Obětování sebe.

Ježíš jest celý můj, a já jsem celý Jeho! Ó štěstí nejvyšší, po němž i vy toužíte, svatí andělé! — Přesladká skutečnosti! Zdaž by se byl odvážil duch můj toužiti po takovém štěstí, aby Bůh mne tak velice miloval? A přece jest tomu tak, celý jsi můj, můj Ježíši! — Ó rozkoši nejblaženější, když pozoruji své

šťěstí živou věrou! Jak raduje se z toho v nevýslovném plesání mé srdce, jak mocně a něžně, jak blaženě a sladce v pocitech nebeských slastí hoří nitro mé bytosti láskou, která mne s Tebou tak úzce spojuje! — Jest to plamen lásky Tvého Srdce, o Ježíši, jenž mne tak oblažuje a rozohňuje! Nyní nezávidím Vám, vy učenníci Páně! — Po Jehož boku jste chodívali, vyvolil si odpočinek svůj v komůrce srdce mého. — Jak líbezny jste, vy stany Jakobovy, vy příbytky pozemského pokoje! — Nejste však tak líbezny jako mé srdce, v němž dlí nyní kníže nebeského pokoje. — Jest to pokoj, blažený pokoj Tvého Srdce, můj Ježíši, jenž's kdysi vzdychal: „Syn člověka nemá, kam by hlavu sklonil!“ — Ó nejsladší Ježíši, Ženichu duše mé, po Tobě láskou toužící, — toto mé srdce k odpočinku jest Ti připraveno! Neodepři mi prosby mé, a zcela a dokonale láskou nerozlučitelnou spoj se se mnou! Vždyť dobře víš, jenž zkoumáš a vidíš srdce lidská, že Ti nečiním překážky, bys vylil zázraky Svých darů dle božské vůle, Svoji do srdce mého. — A když jest to láska, která Ti srdce mé připravila, tož slyš slovo vyznání srdce s Tebou tak něžně spojeného: Já tě miluji, věčná Lásko, já Tě miluji láskou

2

srdce Mariina z celého svého srdce, z celé své duše, z celé své mysli, ze všech svých sil miluji Tebe, — můj Králi a Ženichu, můj Bože a Spasiteli! Ó dej, abych Tě tak miloval, jak chce a vyžaduje Tvá láska! — A kdy měl bych s větší důvěrou o nějakou milost Tebe prositi a k Tobě volati nežli tuto hodinu? Vždyť jsem nyní — ó dříve lásky! — s Tebou opravdu jeden duch, jedno srdce, jedna duše! Žiju, tak smím volati s apoštolem, ne já, ale žije ve mně Kristus! — Ó vezmi si, Pane, na důkaz díků za Tvou lásku, vezmi si toto srdce mé, ať na dále jenom v Tobě ustavičně žije, vezmi si můj rozum, mou vůli, všechny mé myšlenky, přání, skutky nechať jenom v Tobě žijí; všechny své síly zasvěcuji Tobě a Tvé lásce, sebe celého odevzdávám z celého svého srdce Tvému Srdci! — Avšak aby to byla oběť Tobě líbezná, očisť, ó Nejčistší, toto moje hříšné srdce, posvěť Ty Světlo svatosti, toto znesvěcené mé srdce, obměkči, Pane nejlaskavější, toto mé tvrdé srdce, zapal, ó věčný Plameni lásky, toto mé ledové srdce! — Stvoř ve mně, Všemohoucí, srdce nové, ozdobené ctnostmi Srdce Tvého, všemi ctnostmi jasně plápolajícího! Ano, vezmi mé srdce za oběť lásky v tuto šťastnou hodinku, ve které's mi tak

milostivě daroval Své Srdce! — Ach, spoj, spoj mne se Sebou zcela a úplně silou Své všemohoucí lásky skrze toto dnešní mé svaté přijímání, jako se spojil's s nejčistším srdcem Panny Marie. — Silou její prosby a lásky volám a vzdychám k Tobě, o věčná Lásko, můj vroucně milovaný Spasiteli! spoj, spoj láskou duši mou se Svou duší, mé srdce se Svým nejsvětějším Srdcem, mé smysly se Svými nejsvětějšími smysly, mou celou bytost se Svou bytostí, mé člověčenství se Svým božstvím, ať od nynějška jsem zcela Tvým majetkem, ať v Tobě žiji v účinné a požehnané Tvé nejvěrnější lásce, — ó můj Ježíši. Amen!

Anima Christi.*)

1. Anima Christi — sanctifica me: Duše Kristova posvěť mne! Posvěť mne v myšlénkách, žádostech, slovech, skutcích i v mých nedbalostech.

2. Corpus Christi — salva me: Tělo Kristovo ochraň mne! Chraň mne všeho neštěstí těla i duše, chraň mne ve své milosti, ve své lásce. Chraň mne ve všech dobrých skutcích, ve svém stavu ať jsem stálý, v mé snaze po svatosti chraň mne proti tělu, světu a ďáblu. Chraň mne proti všem pokušením: lehkomyšlnosti, jakož i proti nevšímavosti a nedůvěře. Chraň mne od zatvrzelosti srdce, od pýchy a sedmi hlavních hříchů: od náhlé, nešťastné smrti, od věčného ztracení.

3. Sanguis Christi — inebria me: Krev Kristova opoj (nadšením naplň) mne! Svatá Krev Kristova naplň mne tak vřelou láskou k Bohu, aby každá kapka mé krve se stala jiskrou

*) Překrásný tento opis známé modlitby sv. Ignáce vyňal jsem ze spisů † kněze redemptoristy a konvertity P. Clemense, jenž zemřel v pověsti svatosti.

božské lásky, abych ničeho jiného už nehledal, než lásky svého Spasitele. Starý člověk ať zcela ve mně umře, a zcela v Krista ať se proměním.

4. Aqua lateris Christi lava me: Vodo z boku Kristova — obmyj mne. Obmyj mne od každé nespravedlnosti a viny života dřívějšího, ode všech zlých náklonností života přítomného. Ó nejčistší vodo z boku, Kristova obmyj a očišť mou duši ode všeho sobectví, lenosti, žádostivosti, citlivůstkářství, netrpělivosti a vší nedbalosti v zachovávání povinností stavu kněžského.

5. Passio Christi — conforta me: Utrpení Kristovo — posilniž mne! Tvé hořké umučení dej mi síly! Ty znáš mou nesmírnou slabost; téměř ničeho nechci trpěti, a přece tak mnohého utrpení jsem si zasloužil. Utvrď, posilni mé srdce, abych zmužile, pokorně, tiše, Bohu oddán jsa, pln lásky všechno trpěl, co mi posílá Tvá pravice, ať už toto utrpení pochází od těla a jeho chorob, ať od nepříznivých a protivných okolností časových, ať od nedokonalých lidí, kteří mne trápí. Buď mi vítán, ó kříži! Ty's znamením lásky Boží a vyvolení.

6. O bone Jesu — exaudi me: dobrý Ježíši, vyslyš mne! Pro Tvé nejsv. Jméno vyslyš

mne! Všechno, začkoli prositi budete Otce mého ve jménu mém, dáť vám.

7. Intra vulnera tua absconde me: Do Svých sv. ran ukryj mne! Popřej mi stálého příbytku ve sv. ráně Tvého boku, v otevřeném Srdci Svém! Nech ať světu skryt žiji, jak venku tak i doma. V nebezpečenstvích, v pokušeních a úzkostech nechť vždy se utíkám a útěchy nalézám ve Tvých sv. ranách.

8. Et ne permittas me separari a Te: Nedej, abych se odloučil od Tebe! Spíše chtěl bych všechno ztratiti, co se mi ještě líbí na světě, jen od Tebe, dobrý můj Ježíši, nedej, abych se odloučil! Nic mne neodloučí od lásky Kristovy, ani zármutek, strach, nebezpečí, nic přítomného, nic budoucího. Mám-li Tebe, mám všechno!

9. Ab hoste maligno defende me: Před zlým nepřítelem obraň mne! Chraň mne před jeho zlomyslnou lstí, jež tak ráda ruší bratrskou lásku, vnuká nečisté žádosti, srdce naplňuje netrpělivostí a hořkostí, duši pak nedůvěrou a váhavostí. Znič všechny útoky zlého nepřítele na mé zdraví a můj život, abych mohl Tobě dlouho ještě sloužiti svatým životem a zachraňováním duší.

10. In hora mortis meae voca me: V hodinu smrti mé povolej mne! Dej mi sladkou, bohubou smrt! Nechť smrtí mojí jsou smazány všechny mé hříchy, abych ihned k Tobě do nebe směl přijíti. Před mou smrtí upomeň mne, abych se dobře připravil a tak všechno před svou smrtí urovnal, co mi na srdci leží, abych v poslední hodinku nade vším byl klidný. Tobě jest všechno možno, Tobě úplně a zcela důvěřuji!

11. Et jube me pervenire ad Te: A rozkaž mi přijíti k Tobě! Nechť mne při smrti mojí nic nezdrží od pohledu na Tvou božskou tvář! Popřej mi ihned k Tobě přijíti! Řekni mi: Pojď, požehnaný Otce mého, vládni královstvím, které ti bylo připraveno od počátku světa.

12. Ut cum sanctis tuis laudem Te: Abych Tě se svatými velebiti mohl! Nechť Tebe chváliti, milovati a velebiti mohu ve společnosti s Marií, všemi anděly a svatými od věků na věky. Amen.

OBSAH.

	Str.
Slovo ke čtenáři	5
Jiskry Eucharistické	11
Příprava ke sv. přijímání	137
Opis modlitby „Anima Christi“	153

Nákladem knihkupectví R. Prombergra
v Olomouci vychází :

Kazatel.

Homiletický čtvrtletník.

Redaktor Frant. Jirásko, katecheta v Novém Městě n. Met.

== Celoroční předplatné i s portem 7 K. ==

Goffine, Návrtil: **POSTILLA,**

vydání se 6 barvotisky a 140 dřevorytinami (714 str.) K 8.—,
váz K 11.—.

Blokša J.:

Sbírka eucharistických promluv

ku měsíčním schůzím arcibratrstva vě něho klanění atd.
(72 str.) 90 hal.

Strnad Al.:

Svatý růženec a Nejsv. Svátost Oltářní.

K 1.60. Doufáme, že nyní, zvláště kdy úcta k Nejsv. Svátosti
tak utěšeně se vzmáhá, spiskem tímto posloužíme.

Zmeškal Fr.:

O salutaris Hostia

cili mše svatá a kněz! 33 rozjímání na památku třiatřiceti-
letého života Ježíše Krista na zemi. (164 str.) 2 K.

Kam nechceš?

Knihy výstrah, obsahující líčení soudů Božích na věčnosti
a udávající prostředky proti nim, sepsal Dr. Kar. Lev Řehák.
Část prvá. (361 str.), K 2.40. v plátně K 3.20, v černé kůži
K 3.80, v koží kůži K 4.40. — Část druhá. Cena K 1.60,
plátně K 2.40, v kůži K 2.90, v kůži koží K 3.60.

Pesch Til., S. J.,

Život dle náboženství.

Příruční knížka pokynů a modliteb. S ocelorytinou. Dle 7. vydání německého na jazyk český převedl P. Placidus Buchta. 2. vydání. (505 a III a XIV str.) K 1·60, v plátně s červenou ořízkou vázaná K 2·60, v kůži se zlatou ořízkou K 3·60, nádherná vazba 5 K.

Sv. Hostýn.

Kratičký popis a dějiny s 10 pohlednicemi, obrázkem Matky Boží Host. atd. 30 stran 60 haléřů, poštou 65 hal. — Na 5 výt. 1 zdarma!

Malý kancionál pro mládež arcidiecése Olomoucké.

Vydání s notami, cena v obyčejné vazbě 60 h. Vydání bez not, cena v obyčejné vazbě 52 h. Různé lepší vazby od K 1·20 až do K 4.—

Račte co dárky doporučovati:

Lubojacký A.:

Růžové perly a diamanty,

nejmenší modlitební knížka v plátně váz. místo 60 jen 20 h
Na 4 výt. 1 zdarma.

Lubojacký A..

Kristus a Panna,

modlitební knížka za poloviční cenu K 1·20, v pl. váz. K 2.—, se zlatou ořízkou K 2·40.

Malý kancionál

pro arcidiec. olom. lepší vydání řetná vazba v plátně K 1·30, se zlatou ořízkou K 2·10.